

БРАД ТОР ТАЙНИЯТ ОРДЕН

Част 12 от „Скот Харват“

Превод от английски: Теодора Давидова, 2013

chitanka.info

На Сидни Джаксън Бейкър — срещнах я във влак в чужбина, помогна ми в първите ми стъпки като писател. Винаги ще ѝ бъда благодарен.

„Нещата не се случват, някой прави така, че да се случват.“

Джон Ф. Кенеди

ПРОЛОГ

Сий Айлънд, Джорджия

Клер Маркорт отдавна трябваше да е в леглото. Не биваше да отваря втората бутилка бяло бургундско, която беше в хладилника. Остави празната си чаша в умивалника и тръгна нагоре по стълбите. Ала четирийсет и пет годишните често стават сантиментални. Колкото повече пиеш, толкова повече се размекваш. Извади бутилката и излезе навън.

Нощта беше топла, а мирисът на океана се смесваше с аромата на цъфнали магнолии. Недалеч от нейния басейн пенести вълни се разбиваха на тихия плаж.

Нейният басейн. Трудно ѝ беше да повярва колко далеч може да стигне семейството само за едно поколение. Майка ѝ чистеше домове на Сий Айлънд. Сега Клер притежаваше един от тях и се смяташе, че заема една от най-силните позиции в света. Но само в Америка, уточни мислено тя.

Тъжно бе наистина, че майка ѝ не доживя да види всичко, което дъщеря ѝ постигна — кариерата ѝ, красивия съпруг и трите им прекрасни деца, къщата на Сий Айлънд с великолепните покрити с мъх дъбове. Сигурно щеше много да се гордее.

Истината бе, че тя не доживя да види дори как дъщеря ѝ се дипломира в колежа. Ракът я погуби и у Клер все по-често се надигаше страхът, че болестта би могла преждевременно да отнеме и нея от семейството ѝ.

Наля си нова чаша, остави бутилката на масата отвън и пристъпи напред до самия край на верандата. Наистина се размекваше. С поглед, зареян към океана, отпи голяма глътка и затвори очи. Вълните все така заливаха плажа и тя се замисли какво щастие е, че отново е тук в Джорджия, далеч от клаксоните и шумния трафик на Манхатън. В последно време семейството идваше все по-рядко на Сий Айлънд. Всички бяха много заети. Странното беше, че щом веднъж Пол и децата пристигнеха тук, никой не искаше да си тръгва.

Не ги обвиняваше. За всички тях островът беше извор на сили, тук се възстановяваха. Само тук се чувстваха наистина у дома и в пълна безопасност.

Шумът на вълните ѝ напомни стихотворението „Блатата на Глин“ от Сидни Ланиър.

Черпи смелост от земята, която Бог ти е дал, земята, която винаги те е хранила и неизменно е там, и ще получиш утеха.

Клер се усмихна и отвори очи. Надигащата се в сърцето ѝ меланхолия се насочи към пенестия гребен на поредната отдръпваща се вълна. По-често трябваше да се замисля за стихотворението и за това място. Работата я изцеждаше докрай и нямаше да става по-лесно, ако нещата продължават в посоката, в която бяха поели.

Допила и последните глътки от чашата си, тя стоеше възхитена от могъществото на океана и скоро потъна в мисли.

Така и не забеляза фигурата, която изпълзя от сенките и се насочи към верандата на къщата. Човекът изглеждаше як и пъргав. Мигновено запуши устата на Клер с облечена в ръкавица длан. Преди да разбере какво става, тя усети как нещо я пробожда и тялото ѝ мигом се отпусна. Не само не можеше да помръдне, но не бе способна да издаде дори звук.

Мъжът освободи устата ѝ, наведе се, повдигна я и я метна през рамо.

Клер чувстваше как сърцето се блъска в гърдите ѝ. *Какво става — крещеше мислено тя. — Защо аз? Какво иска? Къде ме води?*

Не след дълго последният ѝ въпрос получи отговор. Вперила очи в тъмните панталони и черните обувки, видя как покритата с камъни пътека свършва и мъжът тръгва по пясъка. *Защо отива към плажа? Дали не търси място, на което да направи с мен онова, за което е дошъл?*

Стотина метра по-нататък Клер забеляза очертанията на предмет, от който сърцето ѝ заби още по-бързо.

На брега се виждаше сива надуваема лодка „Зодиак“. Клер изпитваше панически ужас от открито море. Едно е да имаш къща на брега с изглед към океана, съвсем друго — да си насред него. Само че този път изборът не беше неин.

Мъжът остави тялото ѝ в лодката, изви носа и го насочи към водата.

Клер усети как вълните я залюляват. Стомахът ѝ се сви и тя почувства, че ще повърне, тялото не ѝ се подчиняваше. Сякаш вече не беше нейно. Като че бе изпаднала в кома и никой не знаеше, че всъщност е будна.

Докато нападателят ѝ се качваше в лодката и палеше мотора, страхът на Клер от откритото море бе изместен от ужаса, че независимо от това кой е този човек и какви са намеренията му, тя никога вече няма да види семейството си.

Около дванайсет километра по̀ на юг лодката навлезе в пролива Сейнт Саймънс и продължи към брега. Недалеч от обрасъл с дървета нос се виждаше входът към тесен извит залив. Мъжът превключи на по-бавна скорост и звукът на мотора утихна значително. Най-добре да няма свидетели.

Задачата му беше към своя край. Докато се разбере, че Клер Маркорт е изчезнала, планът щеше да е влязъл в действие и нищо не би могло да го спре.

Хвърли поглед към жената, докато вадеше водоустойчив сателитен телефон „Иридиум“, и натисна поредица от бутони.

Отсреща отговори и той се идентифицира.

— Залив Бискейн? — попита онзи отсреща.

Говореха с военни кодове З — за заложник, Б — за безопасност.

— Потвърждавам.

— Посочете местоположението си.

— Лима три — отвърна мъжът в лодката, което трябваше да означава, че е пристигнал в тесния залив.

— Проктър Лима три — наредиха отсреща. — Проктър Зак. — *Продължавай задачата.*

1. ГЛАВА

Келнерът остави чаша с питие пред Лидия Райън и тя вдигна очи от таблета пред себе си.

— Не съм поръчвала това — отбеляза тя.

— Така е, госпожо. Поръча го онзи господин — гласеше любезният отговор.

Лидия затвори таблета и предпазливо огледа елегантното помещение. Никой в обзаведената с кожа и метал зала не гледаше към нея.

— Но кой е този господин?

Келнерът само се усмихна, а зад гърба ѝ се обади мъжки глас:

— Ето този тук.

Райън се сети почти веднага.

— Мога ли да седна при теб? — попита мъжът, когато погледите им се срещнаха.

И преди тя да успее да отговори, той пристъпи към нея с питие в ръка.

Райън чудесно знаеше, че в света на разузнаването случайни срещи няма. Не беше съвпадение и фактът, че в момента Нафи Насири, заместник-началник на Генералното разузнавателно управление на Йордания и тя се намират в един и същи салон на летището.

Насири беше към петдесетте, висок, със средно дълга черна коса и изискани правилни черти. Произхождаше от богатата фамилия в родствени връзки с кралското семейство. Получил бе образованието си в Англия и САЩ. Имаше подчертана слабост към тъмните италиански костюми, обувките му винаги бяха лъснати до блясък. На лявата си китка носеше добре познатия ѝ часовник „Патек Филип“.

— Радвам се да те видя отново, Лидия — рече той, докато оставяше куфарчето си за документи и се настаняваше на стола срещу нея.

— Мина доста време, Нафи — отговори тя.

— А ти си си все същата. Красива както винаги.

Старата игра, мина ѝ през ум и тя поклати глава.

— Как е рамото ти? — попита го закачливо.

Той вдигна ръка и разтри дясното си рамо.

— От промените в атмосферното налягане и особено преди да завали, ме боли.

Преди три години Насири я бе съборил на земята с тялото си, за да я предпази по време на опит за самоубийствен бомбен атентат. В резултат парче от бомбата попадна в ръката му и оттогава йорданецът използваше това, за да я убеди да спи с него.

— Много неприятно. Сигурно е добре, че живееш в пустинята, нали?

Насири се усмихна. Работеше с много жени от разузнаването и бе успял да вкара повечето от тях в леглото си — на практика всички, с изключение на Лидия Райън.

Тя беше по-различна. Изключителна издънка на майка гъркиня и баща ирландец, беше висока близо метър и осемдесет, истинска грива от тъмна коса обгръщаше аристократичното ѝ лице, на което грееха големи и дълбоки зелени очи. Това, че никога не му каза „да“, засилваше още повече желанието му да я притежава.

На всичкото отгоре беше много умела в работата на терен. Едва трийсетгодишна, се бе оказала много смела, също толкова способна и решителна в действията си, колкото и колегите ѝ мъже. Той можеше само да си представи на какво е способна в леглото.

Райън забеляза жадния му поглед и реши да прекрати опитите му още преди да са започнали.

— Каква е причината и двамата с теб да се озовем на летището във Франкфурт?

— Имах нужда да те видя — усмихна се Насири.

— Значи не е пръст на съдбата, така ли? — нацупи тя капризно устни.

— За съжаление, не. — Небрежният наперен израз изчезна от лицето му и той продължи по-делово, почти напрегнато: — Не може ли да поговорим на някое по-тихо място? Резервирах една от малките зали за конференции.

— Какво става, Нафи?

— Моля те — изправи се той.

— Канех се да хапна преди полета.

— В залата вече е сервирано.

Райън нямаше представа за какво става дума, но любопитството ѝ определено бе събудено.

— Е, добре, не мога да ти откажа, след като си се постарал толкова.

Събраха нещата си и се отправиха към конферентната зала. Щом затвориха вратата, Насири отиде да спусне завесите, а Лидия насочи вниманието си към платата с хапки. Напълни си една чиния и огледа напитките. Реши да пие минерална вода. За вино и дума не можеше да става. Харесваше Насири, но не биваше да си позволи да е с отслабено внимание в негово присъствие. На борда на самолета към дома можеше да си поръча една-две чаши вино. Сега обаче реши да бъде напълно делова.

Настани се до масата, покри коленете си със салфетка и тъкмо се канеше да отхапе малко от пушената патица, когато Насири премести един от столовете срещу нея и съвсем небрежно попита:

— Йордания ли е следващата?

— Не те разбирам. Следваща за какво?

— Стига, Лидия. Достатъчно добре се познаваме, били сме заедно в доста трудни моменти. Излишно е да си играем на криеница.

— Нафи, няма такова нещо. Просто трябва да си по-конкретен. За какво говориш?

Той се наведе и извади от куфарчето си папка, която плъзна към нея.

— Тези снимки са направени преди три дни.

Сега вече любопитството ѝ наистина бе сериозно подразнено. Тя бутна чинията настрани и отвори папката. Въздухът, който спонтанно се изплъзна между устните ѝ заедно с едва чутото „По дяволите“ при вида на първата снимка, беше не само спонтанна, но и непрофесионална реакция.

— Предполагам, излишно е да спорим дали това са или не са някогашни твои колеги — добави Насири.

Това наистина бяха нейни стари колеги. Бяха част от програма, която имаше за цел да създаде социална, политическа и организационна нестабилност в някои страни. Първият им опит бе в света на исляма. Проведоха сложни заговори, целящи да създадат хаос в организации като „Ал Кайда“, тези на талибаните, в „Хамас“, „Ал

Шабаб“ и на иранските революционери, имаха пръст и в изпращането на терористи в неизвестна посока в изпълнение на продължаващата програма на Америка за предаване на престъпници.

В програмата под кодовото название „Затъмнение“ екипите на Централното разузнавателно управление нарушаваха всички известни им правила. И колкото повече правила прекриваха, толкова повече успехи постигаха. Процесът беше като лавина и с времето агентите се пристрастиха към успеха — и като всички пристрастени търсеха все нови и все по-вълнуващи „стимуланти“, целейки се в по-трудни мишени, впускаяки се във все по-дръзки операции. И през ум не им минаваше, че вършат нещо нередно.

Може да звучи необичайно, но когато си убеден, че си безгрешен, много бързо започваш да вършиш само грехове. Започна се с някои незначителни на пръв поглед пропуски в изпълнение на стандартните процедури — небрежност при представянето на редовните доклади, тайно внасяне на алкохол по време на операция. Последваха нерегламентирани отклонявания на хеликоптери „Блек Хоук“ за лов на диви кози в Хиндукуш и се стигна дори до забранени разюздани връзки между членовете на екипите.

Всички тези мъже и жени имаха репутация в секретното разузнаване, която бързо надмина действителните им способности. Те бяха златните деца на ЦРУ, нещо средно между анализатори и разбойници, които не само бяха започнали да вярват на собствените си съобщения за медиите, но и в мъглата на глобалната война с терора се смятаха едва ли не за безсмъртни. Бяха се устремили към скалите, без някой да се сети да натисне спирачка. И точно тогава се намеси съдбата.

Без знанието на италианското правителство бяха направили опит да отвлечат високопоставен член на „Ал Кайда“ от улиците на Рим, беше се стигнало до престрелка. Съучастници на терориста бяха открили огън, при което загинаха петима италиански граждани, двама от които полицаи. Това сложи край на програмата „Затъмнение“. Всички агенти, включени в нея, бяха освободени от ЦРУ. Всички, с изключение на Лидия Райън.

— Къде са правени тези снимки! — попита тя.

— В Кипър.

— Не каза ли преди три дни?

— Така е — съгласи се той. — Липсваш само ти.

— Вече нямам нищо общо с тях.

— Но са хора от стария ти екип, нали?

— Разбира се, но всички те са вече освободени. Знаеш го.

— Нима? Вече не съм много сигурен. ЦРУ не освободи теб.

— Това е друго — възрази Райън.

— Така ли? — облегна се той назад. — Защо да е друго?

— Прехвърлиха ме към отдел за изготвяне на стратегии. Бяха добри агенти, но също така и разбойници. Хората не се задържат дълго в Лангли, ако не следват правилата.

— Интересно. Спомням си, че ти също наруши доста правила.

— Грещиш — с леки наставнически нотки възрази Лидия. — Спомняш си един глупак, началник на отряд в ЦРУ, и един американски посланик с прекалено позитивни възгледи. Това, което направихме, беше само да премълчим и да не споделим някои наши действия. Много е трудно да си вършим работата, моята и твоята имам предвид, без да се налага понякога да се борим с нашите хора.

— Ще се наложи да приема твърдението ти на доверие — сви рамене Насири.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам само, скъпа моя Лидия, че както сама признаваш, твоят екип за дестабилизация беше много успешен. И въпреки тези успехи някой взе решение да го елиминира и да уволни всичките му членове. Всички, с изключение на теб самата. А и ако правилно си спомням, ти дори беше повишена. Агент за подготовка на кадри, нали?

— Ако имаш да ми казваш нещо, Нафи — Райън погледна часовника си, — най-добре да го направиш.

— Работата е там, че целият ти екип за дестабилизация от ЦРУ, с изключение на теб, е забелязан преди три дни в Кипър да се среща с двама души, чието присъствие изнервя доста моето правителство.

— Тези двамата ли? — посочи тя едната от снимките. — Кои са те?

— Нови членове на „Мюсюлманското братство на Йордания“.

— Чакай малко — сети се нещо Райън, — да не мислиш, че Съединените щати планират проблеми в Йордания?

Насири вдигна ръце с дланите нагоре и наклони глава към едното си рамо.

— А ти какво би си помислила, ако си на наше място, и правителствата в съседните държави падат едно след друго?

— Мисля, че държава като Йордания би трябвало да има повече доверие на своите съюзници.

Мъжът се наведе напред и зададе първоначалния си въпрос:

— Ще бъде ли Йордания следващата държава от Близкия изток, която ще бъде съсипана?

— Много може да са причините за такава среща в Кипър.

— Така ли? — Мъжът се пресегна към куфарчето и извади две папки. Остави ги да тупнат на масата. — Възможно ли е тези причини да са същите, или е нещо друго, защото хората от твоя екип са видени както в Египет, така и в Либия, преди правителствата да паднат?

Тя щеше да подчертае отново, че те не са от „нейния екип“, но беше твърде изненадана от думите му, за да се обади. Американците на тези снимки не само бяха освободени от ЦРУ, те бяха уволнени, при това с доста черни точки в досиетата. *За какво е всичко това?*

Лидия Райън добре познаваше човешкото поведение и беше наясно, че откъдето и да бе почерпил информацията, Нафи е сто процента сигурен в нея. Което означаваше, че шефът му — също, а най-вероятно и кралят на Йордания. Иначе Нафи нямаше да бъде изпратен тук да се срещне с нея по този начин.

— Не знам какво да кажа — рече тя най-накрая.

Йорданецът бутна папките към нея.

— Кажи ми какво разбираш от написаното тук.

— Разбира се, но...

— И дали имаш някакви отговори.

— Нафи, не мога да ти обещаая нищо.

Насири я изгледа с непроницаемо изражение на лицето. За пореден път се пресегна и извади трета папка от куфарчето си, но този път не я отвори. Нито я плъзна напред върху масата. Само потупа корицата с показалец.

— Съжалявам, че трябва да го направя.

— За какво съжаляваш?

— Имай предвид, че се отнасяме много сериозно към заплахата за оцеляването на Кралство Йордания.

Този път в гласа му се прокрадна нова нотка, която никак не се хареса на Лидия.

— Какво има в папката, Нафи?

Йорданецът повдигна корицата, но само толкова, колкото да вижда какво има вътре, без Райън да успее да погледне написаното.

— През зимата успяхме да се внедрим в терористична група за прекарване на материали за взривове на хора, които умеят да приготвят бомби, и на самоубийци в Сирия през Ливан. Наш човек, който работеше в групата, стигна до информация за заговор за нападение на Съединените щати в много напреднала фаза.

— Знаел си за такова нападение — ококори очи Райън — и го споменаваш едва сега? Дай ми тази папка! Искам да видя какво има в нея.

— Владеем положението.

— Глупости, владеете! — кипеше от гняв Райън. — Знаеш ли какво ще ти кажа, Нафи? Върви по дяволите с твоето „владее“. Не може да задържаш подобна информация.

— Не искахме да съобщаваме каквото и да било, преди да сме напълно сигурни.

— Това е изнудване. Кралство Йордания се опитва да шантажира Съединените щати. За това става дума. Няма да ми дадеш това в папката, докато не получиш исканото.

Йорданецът безмълвно прибра документите обратно в куфарчето.

Райън беше бясна. Чувстваше, че емоциите ѝ пречат да разсъждава трезво, но този път направо не можеше да се владее.

— Не ми даваш никаква информация, доказваща твърденията ти. Защо си мислиш, че тези над мен ще ти повярват?

Насири беше вече до вратата на конферентната зала.

— Мисля, че държава като Америка би трябвало да има повече доверие на своите съюзници. Приятен полет до дома, Лидия.

След тези думи йорданецът изчезна зад вратата и агентката на ТТРУ остана, завладяна от кошмара на прозрението, че е възможно да се готви заговор за терористично нападение без никакъв шанс да се предприемат каквито и да било действия.

2. ГЛАВА

Брегът на Сомалия

Понеделник

От самото начало всички уверяваха Скот Харват, че плана му не само не го бива, но и никога няма да сработи и че той е напълно луд. Тримата, които не изразиха подобни мнения, бяха наети на мига. Да кацнеш с парашут на задната палуба на супертанкера „Сиена Стар“ се смяташе за истинско самоубийство, но те успяха. Един от групата пострада при приземяването, но те въпреки това успяха да превземат съда и да освободят екипажа. Това, което нямаше как да предвидят обаче, бе, че капитанът е бил отвлечен на брега по-рано като гаранция срещу подобен опит за спасяване. Този факт постави Харват и екипа му в много трудно положение.

Задачата им се състоеше в това да си върнат танкера и да спасят екипажа. За да отстранят другите кандидати за същата работа, шефът на Харват бе предложил безбожна цена, но само, при условие че собствениците на плавателния съд няма да платят нищо, ако операцията не постигне стопроцентов успех.

Като някогашен морски тюлен със славна кариера, сега той работеше за частна детективска агенция и работата му харесваше. Настоящата операция беше рискова, но не и първата толкова опасна. Неотдавна неговият работодател, Рийд Карлтън, чието име носеше и фирмата, бе станал обект на покушение. Убийците бяха насочили усилията си и към всички членове на екипа му. Харват и Карлтън извадиха късмет и оцеляха, но загубиха много от важните играчи, ето защо организацията им не можеше да функционира на предишното високо ниво и в резултат загуби най-големия си договор с правителството — с Департамента по национална сигурност. И тъкмо заради това бяха принудени да поемат всякакви задачи — понякога при смешни условия — с надеждата да стъпят отново на крака.

Стареца, както го наричаше Харват, бе заложил всичко на тази операция, включително едно малко състояние, за да финансира

подкрепящ екип, провеждащ наблюдение на „Сиена Стар“ в Аденския залив през последните десетина дни.

Въпреки наблюдението никой не разбра, че капитанът е бил свален от танкера. Едва когато Харват и хората му завзеха плавателния съд, откриха, че човекът липсва. От този момент нататък нямаха друг избор, освен да го върнат на борда.

Надяваха се, че последното, което пиратите ще очакват, е преследвачите им да ги последват в собственото им село.

Характерно за сомалийците беше, че те успяваха да наемат механици — предимно от Кения — които знаят как да управляват отвлечените кораби, докато собствениците или най-вече застрахователните компании платят поискания откуп. В случая със „Сиена Стар“ обаче щурманът на танкера бе загинал при нападението и собствениците изпратиха съобщение с искане всички пирати да бъдат ликвидирани.

При условие че сомалийците бяха убили член на екипажа, Харват нямаше проблем с това искане. Достатъчно беше някой да гъкне заплашително и щяха да се разправят подobaващо с всички. Така се бяха справили и с превземането на кораба. Механикът кениец, нает от пиратите, беше друг въпрос.

Човекът не само им оказа съдействие по време на акцията за „Сиена Стар“, но помогна на Харват да състави план за спасяването на капитана. Знаеше къде го държат пиратите и дори спомена, че е готов да го заведе там срещу подходящо възнаграждение. Харват прие всичките му условия.

Муками предложи да използват лодката на пиратите и да я завземат, когато приближи танкера, за да достави провизии и пресен наркотик, който тук наричаха „кат“.

Като допълнение за услугата човекът поиска и още нещо — братовчед му Пили, също механик от Кения, който трябваше да пристигне с лодката, да не пострада. Харват прие и това.

Оставил ранения си колега с един член на екипа да пазят „Сиена Стар“, Харват заедно с бившия морски тюлен на име Мат Санчес и застаналия като примамка с размахани ръце Муками успешно завзеха лодката с провизии и я привързаха до корпуса на танкера. Едрите бели акули, гъсто населяващи Аденския залив, бързо унищожиха телата на убитите.

Пили, братовчедът на Муками, сигурен, че пристига, за да остане на „Сиена Стар“ няколко дни, беше напълно стъписан от престрелката. Човекът беше в шок и се наложи Муками да води лодката обратно към брега.

Докато Харват и Санчес проверяваха и почистваха оръжието си, преговориха отново плана с Муками.

Щяха да акостират на северната страна на малкото пристанище, там, където лодките с провизии обикновено спират. Колата на Пили и Муками вече била паркирана наблизо. Пили щеше да остане при лодката, а Муками да откара Харват и Санчес недалеч от къщата с пиратите, за да огледат обстановката. Сетне щеше да ги остави зад ъгъла и да продължи сам към входа на къщата.

Нямало нищо необикновено в това механик кениец да се отбие в оградената със стена сграда, след като се върне на пристанището, за да си получи парите, и едва тогава да се прибере в хотела си. Често пиратите го канели на пиетие, да изпушат малко кат и да поиграят покер. Ако го поканеха и този път, Харват поръча на кениеца да приеме.

Той даде на Муками сателитен телефон, за притежанието на който измислиха и благовиден предлог. Ако домакините откриеха телефона, Муками щеше да обясни, че на „Сиена Стар“ изпробвали нова електрическа инсталация и той трябва да бъде на линия, в случай че братовчед му има нужда от техническа помощ.

Вътре той щеше да се увери, че капитанът грък е там, и да предаде информацията на Харват и Санчес. Двамата бивши морски пехотинци щяха да свършат останалото.

Щом преговориха всички подробности по операцията, Харват не се сдържа и попита Муками:

— Защо?

— Какво защо? — не разбра кениецът.

— Защо правиш това? Защо работиш с пиратите?

— Заради онова, за което всички го правят — за пари.

— Но пиратите са престъпници.

— За съжаление в Африка не си позволяваме лукса да избираме от кого взимаме пари.

— Двамата с братовчед ти имате вид на порядъчни хора. Образовани сте. Възпитани. Говорите по няколко езика. За хора като

вас положително има и други начини да печелят.

— Не е точно така. На нас ни трябват много пари.

— Не те разбирам.

— Сестра ми и сестрата на Пили заминаха в чужбина. Платиха на едни мошеници да ги отведат в Европа. Бяха им казали, че ще им намерят работа и така ще имат шанса да започнат нов живот. Оказа се лъжа. Онези излязоха трафиканти. Това стана преди две години. Оттогава не сме се чували с момичетата. Трафикантите поискаха още пари, за да върнат сестрите ни. Та затова се налага да работим за всеки, който плаща, и то плаща добре.

Това бе една от хилядите сърцераздирателни истории, популярни в страните от третия свят. На Харват не му влизаше в работата и той искрено съжали, че изобщо попита. Над лодката надвисна мълчание, чуваше се само шумът на моторите, които ги отвеждаха към брега.

Лодката за провизии на пиратите акостира до кея след полунощ. Наоколо се виждаха само подобни лодки, чиито екипажи отдавна се бяха прибрали. От другата страна на малкото пристанище бяха гъсто наредени един до друг корабите на пиратите и катерите им за бързо придвижване. Напоследък се говореше, че акциите на сомалийските пирати са на изчезване, но тук, в това село, очевидно добре печелеха от тях.

Харват и Санчес надникнаха от кабината на щурвала и огледаха внимателно околността, преди да разрешат на Муками да слезе и да отиде при колата си.

Проследиха го с погледи, докато измина целия кей и се насочи към очукания мерцедес седан с една бяла врата и липсващ заден прозорец. Щом моторът запали и заръмжа равномерно, Муками изгаси фаровете, което беше сигнал за тези в лодката, че наоколо е чисто.

След пореден внимателен оглед на пристанището Харват и Санчес стъпиха на кея. Макар да бяха навлекли дрехи на сомалийци, които намериха на „Сиена Стар“, не можеха да излъжат никого, който ги видеше по-отблизо. Добре, че не се виждаха хора наоколо, защото те нямаха намерение да влизат в схватка с други освен с онези, които бяха решени да ликвидират.

Веднага щом пътниците на Муками се качиха в колата при него, той сви по една от страничните улички и се насочи към цитаделата на

пиратите. Беше достатъчно разумен, за да не кара по централната улица.

Селото не беше много голямо, но съдейки по множеството сателитни чинии по покривите, както и по скъпите чужди коли, паркирани пред някои от внушителните сгради, Харват реши, че бизнесът на тукашните пирати върви добре.

Муками намали, когато наближиха поредната висока ограда, и предупреди Харват и Санчес, че ще завие наляво. Чуваше се музика, прозорците на горния етаж светеха. Нямахме обаче постове за охрана, което Санчес отбеляза веднага.

— Става дума за пирати — обади се Муками. — Имат много оръжие. Кой ще е толкова луд, че да се опита да краде от тях.

Това, че не се е случвало, не означава, че няма да има първи път, поклати глава Харват, убеден, че дори сомалийците може да разсъждават като нормални хора. Но сега пиратите щяха да получат болезнен и вероятно доста скъпоструващ урок.

След като спря в съседната пресечка, Муками остави пътниците си в запустяла рибарска хижа с измушени прозорци и хлътнал покрив.

— Знаеш какво да правиш, нали? — подхвърли Харват.

Муками кимна и преди Харват да успее да зададе следващ въпрос, натисна педала на газта.

Санчес изпрати с поглед мерцедеса, докато изчезваше в мрака.

— Мислиш ли, че ще издържи?

— Неспокоен е — кимна Харват, — но съм направил така, че за него рискът си заслужава. Ще се справи. Да влизаме вътре.

Двамата мъже се скриха в порутената хижа и зачакаха.

Двайсет минути по-късно получи текстово съобщение от Муками. Капитанът бил в сградата, държали го в стая на първия етаж. Вътре имало поне трийсет души.

— Трийсет — подсвири Санчес. — Никак не е малко.

— И много оръжие.

— И гранатомети.

— И гранатомети — съгласи се Харват. — Да видим ще можем ли да отстраним някои от тях предварително. Готов ли си?

Санчес кимна, междувременно Харват превключи честотите на радиото си, за да се свърже с въоръженото им подкрепление, което разузнаваше край брега.

— Стрелец, тук Викинг. На линия ли сте? Край.

Миг по-късно дойде отговор:

— Викинг, тук Стрелец. Приемам. Край.

— Очаквани сте. Повтарям, очаквани сте. Пуснете дъжд. Край.

— Разбрано, Викинг. Стрелец е очакван. Дъждът е на път. Деветдесет секунди. Стрелец приключва.

— Когато всичко свърши, бирата е от мен — погледна Харват към Санчес.

— Ясно. Да тръгваме.

ГЛАВА 3

Харват и Санчес излязоха от съборетината и се послушаха. Бяха достатъчно близо, за да чуят стрелбата от гранатомети, започнала от екипа на Стрелец на борда на подкрепящия катер. Земята под краката им потреперваше при избухването на всеки снаряд. В същия миг в селото настана огромна суматоха.

Харват и Санчес се възползваха от оживлението и успяха да се придвижат към укреплението на пиратите незабелязано. Застанаха зад една паркирана кола и видяха как поне двайсетина души изтичаха навън и се спуснаха към пристанището. Изчакаха още шейсет секунди, за да се уверят, че вече никой няма да напусне къщата, и едва тогава решиха да нахълтат.

Портата зееше широко отворена и Харват се шмугна първи, последван от Санчес. Разделиха си задачите и той ликвидира двама пирати отляво, а Санчес — други двама отдясно. Прилагайки бързина, изненада и безмилостна жестокост, те напредваха, без да прекъсват огъня, докато не стигнаха основната сграда.

От вътрешността изплашен сомалиец, вероятно под въздействието на изпушената трева, откри огън, преди още американците да са стигнали до входната врата, и те отвърнаха с готовите си за стрелба „Хеклер и Кох“ MP7. Санчес мина встрани от сомалиеца и го простреля през един от прозорците, поваляйки го мигновено.

Щом прекрачиха прага, огънят продължи срещу други трима, застанали на балкон с изглед към дневната. Този път стреляше Санчес, а Харват се промъкна, за да намери място с добра видимост. Сомалийците имаха пълен контрол над помещението и чудесно го знаеха.

След кратко колебание Харват откри подходящото място. Даде знак на Санчес да брои до три и се затича да прекоси дневната.

Докато Санчес стреляше непрестанно, за да не могат онези тримата да мръднат, Харват застана под дървения балкон, насочи

автомата нагоре и даде дълъг откос. Залпът от куршуми разцепи дъските на пода и буквално разкъса мъжете над него.

Щом получи знак от Санчес, че е чисто, той напусна укритието си и отново прекоси дневната.

Пред тях имаше два коридора, Харват се канеше да предложи да тръгнат по десния, когато двама мършави мъже надникнаха от стаята в дъното на левия. Санчес и Харват стреляха мигновено.

Надяваха се това да е стаята, в която е затворен капитанът на „Сиена Стар“, и се отправиха бързо натам.

Санчес посегна към бравата и изчака Харват да кимне в знак, че е готов, след което завъртя металната топка.

Вътре завариха последния сомалийски пират и още двама души — гърка капитан и кенийския механик, който ги беше довел в селото. Сателитният телефон, който Харват му беше дал, лежеше в скута на Муками, а сомалиецът притискаше до слепоочието му дулото на автомат „Калашников“.

Преди Харват да успее да извика поне „Чакай“, да го призове за спокойствие или дори да стреля, пиратът натисна спусъка и въздухът наоколо се изпълни с червеникава мъгла, стената и леглото отзад се оплискаха с кръв и ситни кости, с парченца от мозъка на Муками.

Тялото на механика едва бе докоснало пода, а Харват вече бе изпразнил пълнителя на своя автомат в сомалиеца.

— Мамка му! — процеди тюленът. — Мамка му!

Санчес мълчеше. Нямаше и какво да каже. Извърна лице към коридора навън, за да се увери, че никой не ги застрашава вече.

Харват се мъчеше да овладее гнева си. Пристъпи напред и извади радиотелефона си. Скоро се съвзе и се обърна към гръцкия капитан.

— Капитан Велопулос, тук сме, за да ви отведем на танкера. Моля ви да стоите близо до нас и да правите всичко, което ви кажа. Разбрахте ли ме?

Човекът кимна и след като намериха ключовете за колата на Муками, Санчес и Харват го изведоха на двора.

Докато Санчес излезе на улицата, за да огледа обстановката извън оградата, Харват се свърза с екипа на Стрелеца, за да даде описание на мерцедеса, с който ще пътуват, къде ще чакат на пристанището и приблизителния час, в който се надяват да са там.

— Разбрано, Викинг — гласеше отговорът. — Ще се видим на кея след две минути. Край.

Накараха капитана да легне на пода при задната седалка, а двамата морски тюлени седнаха отпред.

Не бяха изминали и една пресечка, когато забелязаха как към нощното небе се издигат пламъците на горящите лодки в пристанището.

— Няма много да се зарадват, като ни видят — подхвърли Санчес.

Все още разстроен от смъртта на кениеца, Харват натисна педала на газта.

— Дяволите да ги вземат!

Санчес кимна и включи радиотелефона си.

— Стрелец, говори Маркер. Ще бъдем на място след шейсет секунди. Край.

— Разбрано, Маркер. Не забравяйте, че пристанът е фрашкан с мършапи. Край.

— Разбрано. Бъдете там. Край.

— Ще бъдем. Не бери грижа. Край.

— Готов ли си? — вдигна очи към спътника си Санчес.

— Само гледай. — Харват стисна по-здраво волана.

Мерцедесът профуча с вой по тясната главна улица и навлезе в пристанището. Хора тичаха във всички посоки наоколо и Харват натискаше непрестанно клаксона, за да ги предупреди за приближаването си и да ги разкара от пътя си. Този на пръв поглед хуманен жест привлече вниманието на пиратите, събрани на плажа, стреснати от пламъците, обхванали плавателните им съдове.

Санчес хвърли поглед назад.

— Дано капитанът да е с удобни обувки, защото пътят от паркинга до водата няма да е къс.

— Кой казва, че ще спираме на паркинга? — попита Харват и насочи колата към пристана с максимална скорост.

— Не говориш сериозно, нали? — понечи да попита Санчес, но думите бяха заглушени от избухналата канонада, която отнесе задния им калник.

Докато мерцедесът пердашеше напред и изпод колелата хвърчаха настрани кашони и сандъци, Санчес отговаряше на огъня на

тежковъоръжените сомалийци от брега. Включи радиотелефона си.

— Стрелец. Стрелец. Тук Маркер. Множество въоръжени мършапи. Тръгвайте. Имаме нужда от вас. Край.

— Разбрано, Маркер. Стрелец приближава на три часа от вас.

И преди връзката да прекъсне, Санчес и Харват забелязаха, че катерът с екипа на Стрелец на борда се движи почти успоредно с тях във водата, а картечницата на носа бе насочена към тълпата на брега.

Без да намалява скоростта, Харват приближи до сомалийската лодка за провизии и почти в движение скочи на кея. Прикри се и докато насочваше автомата, даде знак на Санчес да изведе капитана на танкера от колата и да се насочат към лодката.

Щом човекът беше вече на борда, Санчес се върна с парцал, напоен с някакъв химикал. Напъха го в резервоара на мерцедеса и щракна запалката си пред онази част, която остана да виси отвън.

— Да изчезваме! — извика той на Харват.

Откачиха въжето, придържащо лодката за кея, и скочиха вътре. Щом видя, че Харват и Санчес са в лодката и се отдалечават от пристана, Пили я насочи към изхода на пристанището. Екипът на Стрелец ги следваше непосредствено.

Последното, което видяха, бяха няколкото оцелели пирати, които напразно стреляха в тяхна посока. Единият дори подгъна коляно и с опрян на рамото гранатомет се прицели в отдалечаващата се лодка. Точно в този момент мерцедесът експлодира, отнасяйки кея и всичко по него.

ГЛАВА 4

След като оставиха капитан Велопулос да заеме отново поста си и изслушаха докладите на екипажа, Харват и хората му скриха оръжието си и напуснаха „Сиена Стар“ около четирийсет и пет минути преди служителите на Интерпол да се качат на борда недалеч от пристанището на Момбаса.

Посрещна ги доста уродлив митнически служител, повикан от Стареца. Човекът подпечата паспортите им и им посочи транспортната кола, която ги очакваше, за да ги отведе до летището.

Единственото отклонение от плана им за изтегляне бе, че наместо да пътува с хората си с редовен полет, Харват се връщаше с частен самолет, който вече го очакваше. Карлтън отказа да му даде обяснения въпреки кодирания сателитен телефон, по който разговаряха. Стана ясно само, че се нуждае от Харват незабавно.

Познавах се от достатъчно дълго и Харват знаеше, че е излишно да задава повече въпроси. Стареца бе истинска легенда в света на шпионажа. След трийсет години в ЦРУ, преди да се пенсионира, той бе успял да създаде Центъра за борба с тероризма и да организира свой частен бизнес. Щом беше казал, че Харват му трябва веднага, това наистина значеше незабавно.

На Харват никак не му харесваше идеята да остави хората си да напуснат страната, без да е убеден в безпроблемното им отпътуване, но пък и те бяха големи момчета, опитни, и щяха да се справят с паспортния контрол и да се качат на самолета си сравнително безпрепятствено. Естествено, спухаха го от подигравки за това, че има на разположение „частен самолет“, че е „твърде специален“, за да лети с редовен полет като тях. Но това бяха само мъжки закачки. Всички си даваха сметка, че в техния бизнес времето е не само пари — можеше да означава и че е свързано със загубата или спасението на нечий живот.

Харват се успокояваше с мисълта, че в някакъв момент от живота си момчетата сигурно също бяха летели с частни полети.

Но и той, който бе свикнал да го превозват от държава в държава с изискани частни самолети, като се започне с „Гълфстрийм“ и „Чесна“ и се стигне до бомбардировачи, „Дасо“ и „Ембраер“, никога не беше виждал подобна машина.

Издълженият нос и дръпнатите назад криле на свръхзвуковия бизнес джет „Еъриън“ напомняше на по-малък футуристичен „Конкорд“, проектиран за частни лица. Пилот, втори пилот и стюардеса го чакаха в подножието на стълбичката.

Представиха се и капитанът запозна накратко Харват с машината. Проектиран от американска фирма в Рино, Невада, „Еъриън“ вдигаше максимална скорост от Мах 1.8, или 1186 мили в час.

Човекът обясни, че над водна повърхност свръхзвуковата скорост може да достигне до Мах 1.6, а над суша — Мах 1.2. Той разказа много и интересни неща, като единствената информация, която спести, беше кой е собственикът на този летателен апарат, струващ 90 милиона долара. Със сигурност не беше Стареца, но нямаше съмнение, че е свързан с причината Карлтън да държи той да се прибере във Вашингтон час по-скоро.

Докато капитанът заедно с втория пилот завършваха последния преглед на машината преди излитане, Харват бе оставен на грижите на стюардесата, привлекателна червенокоса млада жена на име Натали. Английският ѝ беше отличен въпреки едва доловимия шведски акцент. Прозвището Викинг му беше дадено не защото видът му напомняше за древните мореплаватели. С кестенявата си коса и сините очи той приличаше повече на германец. Името Викинг бе свързано с началото на кариерата му като тюлен, когато излизаше със стюардеса от „Скандинавските аеролинии“. Бе започнало като добронамерена шега, но остана в цялата му кариера. Харват нямаше възражения. Много по-неприятни прозвища можеха да му лепнат.

Натали го придружи до стълбичката и го въведе в салона. Посрещнаха го големи облечени с кожа кресла, тук-там с акценти от дърво. Близо два метра дългото и малко повече от метър широкото помещение бе напълно подходящо за ръста му от метър и осемдесет.

Младата жена му показва сервизните помещения и кабината, където можеше да поспи, и попита иска ли нещо за пиене. Харват се усмихна мислено, представяйки си колко ли хора като него са се

качвали в подобна машина и са се насочвали веднага към скъпите напитки само за да покажат, че принадлежат на класата, чието място е тук по право, или защото са искали да се възползват максимално от онзи, който плаща сметката. Това не беше в неговия стил. Чувстваше се чудесно в собствената си кожа и пет пари не даваше какво си мислят другите за него. А и беше сигурен, че тук едва ли липсва нещо, което да му достави удоволствие.

От седмица мечтаеше за една бира и точно това поиска.

— Любител на бирата — усмихна се Натали. — Това ми харесва.

Той проследи с поглед как тя мина по пътеката и се отправи към мястото с провизии. Нищо не може да се сравни с жена в униформа и по-специално в униформа на стюардеса. Шалчето, завързано около врата, винаги му се бе струвало признак на елегантност. Тя излъчваше увереност и сексапил.

Щом момичето се върна с питието, обясни къде се намира храната, как може да гледа филм, връчи му и айпад, свързан безжично със сателитната интернет система на самолета.

Нямаше намерение да гледа филми. Единственото, за което мечтаеше, беше да спи. Преди да слязат от „Сиена Стар“, успя да вземе бърз душ и да се обръсне, но нищо повече. Не беше си лягал от двайсет и четири часа. Познавайки маниера на Стареца, със слизането си от самолета щеше да бъде включен в някаква задача, така че нямаше да има време за почивка.

Веднага щом машината излетя и достигна необходимата височина, Натали му сервира храна и отиде да приготви кабината с леглото. Въпреки чудесната изолация от шума на моторите тя му остави тапи за уши и маска за очите, както и копринена пижама. Харват благодари и затвори вратата зад себе си.

Не беше от хората, които използват пижами. Съблече се и се отпусна между чаршафите. Все още беше много напрегнат и веднага щом затвори очи, картината на разтрошената глава на Муками изникна в съзнанието му. Трябваше да замести гледката с нещо друго.

Пробва няколко образа, но в крайна сметка се спря на лицето на Натали. Полека-лека се появиха и други картини и след десет минути той вече спеше дълбоко.

ГЛАВА 5

Когато се събуди, в съзнанието на Харват първо изплува образът на Натали. Вероятно защото тя леко чукаше на вратата. С единствено кацане да презаредят бяха взели разстоянието за по-малко от десет часа.

Харват се облече и се възползва от несесера с тоалетни принадлежности, който намери до умивалника. В салона Натали го чакаше с малък поднос с храна. Беше стигнал едва до половината, когато от високоговорителя долетя съобщението на капитана, че е време да се приготвят за кацане.

Важният пасажер бързо преглътна още няколко хапки и благодари на Натали, която сръчно разчисти. Той погледна през прозореца и с изненада забеляза, че слънцето е на почти същото място на небосклона, където го видя и при напускането на Кения. Изумително е наистина как пътуването назад през времевите зони, особено с толкова бърза машина, създава впечатлението, че денят изобщо не е напреднал.

Още по-изумителен беше фактът, че се готвеха да кацнат на националното летище „Рейгън“, а не на „Дълес“, където се приземяваха машините от международните полети. Единствените международни бизнес полети, които имаха право на тази привилегия, бяха от летища, където САЩ имаше митнически и гранични служби. Момбаса със сигурност не беше сред тях. Този, който бе уредил полета на Харват, положително имаше сериозни връзки някъде по високите етажи на властта.

Щом се приземиха и спряха, екипажът се събра, за да изпрати пасажера си. Харват им благодари и получи от втория пилот малка кутия.

— Сувенир от вашия полет — информира го той.

Харват надникна вътре и видя прекрасен макет на свръхзвуковия джет „Еъриън“ с всички подробности, дори и надписа на корпуса отвън.

— Много благодаря.

— Едва ли искате да забравите и това тук — усмихна му се Натали, подавайки несесера, който беше използвал.

За разлика от майка си, както и от многото жени, с които бе излизал, Харват не прибираше сапуните и шампоаните от хотелите, нито пък несесерите, които се полагаха на пътниците от първа класа. Не искаше обаче да засегне Натали, затова прие малкия ѝ подарък с усмивка и благодарности. Можеше да го пусне в първото кошче за смет.

Премина митническия и паспортния контрол и се качи на специалната кола, която го чакаше, за да го отведе в службата, където да уреди останалите формалности, а оттам до „Обслужване на бизнес авиацията“, преди някой от „Карлтън Груп“ да го вземе за срещата му със Стареца във Вашингтон.

Пред „Обслужване на бизнес авиацията“ завари Слоун Ашби, едно от протежетата на своя шеф. С високите скули, тъмносивите очи и опънатата си назад в опашка коса, тя напомняше по-скоро на младата съпруга на провинциален banker. Би било грешка обаче човек да си създава мнение за тази жена по външния ѝ вид.

Слоун имаше не само превъзходен ум — бе завършила с пълен отличен Нортуестърн Юнивърсити с магистърска степен по математика и химия — но и голям талант в зимните спортове: фигурно пързаяне и сноуборд. Беше и страхотен оперативен работник.

Харват, който беше бивш състезател на Съединените щати по ски спускане, бе споделял с колегите си, че това, което най-много харесва у нея, е смелостта в спорта. Никой не му повярва. Всички предполагаха, че всъщност му допада сексапилът ѝ. С други думи, дори хора, обучени да ценят другите по способностите им, ставаха жертва на привлекателния ѝ външен вид.

Карлтън пък имаше съвсем други основания да я харесва. Освен заради несъмнените ѝ възможности в спорта, той изпитваше огромно уважение и заради факта че въпреки доброто материално състояние на семейството ѝ, тя бе настояла да плаща сама следването си и бе завършила блестящо Колежа за подготовка на офицери за резерва. Още при записването си бе настояла да бъде изпращана на места, където се водят военни действия. Имаше зад гърба си цели две мисии в Афганистан, ликвидирайки повече врагове от всички жени, взети

заедно, по време на службата (а и от много от мъжете). Случи се обаче така, че без всякакво разрешение едно списание не само помести снимката ѝ на корицата си, но публикува и обширен материал за нея. Това я превърна в обект на такова внимание, че се наложи да сложи край на кариерата си като професионален войник.

И талибаните, и „Ал Кайда“ предлагаха големи суми за главата ѝ, затова от Департамента по отбраната ѝ отказаха трета мисия. Без да губи време, тя кандидатства за място в групите в Ирак. Получи отказ и оттам.

В крайна сметка се установи във форт Браг в Северна Каролина, където започна работа в женския взвод „Делта“, известен още като Проект „Атина“. Независимо от младата си възраст, тя се оказа чудесен инструктор. Но всички знаеха, че талантът, а и сърцето ѝ са в работата на оперативен работник. Слоун заявяваше на всеослушание, че ако не бяха наградите за главата ѝ и медийната разгласа на нейните резултати по време на мисиите, тя все още щеше да коли и беси терористи. Не вярваше в политическата коректност, нито съчувстваше на командирите си, които се тревожеха за рисковете, на които би била изложена.

Неслучайно отношенията между Слоун Ашби и армията на Съединените щати бяха отношения на любов и омраза. От една страна, на военните им харесваше, че могат да се похвалят с една успяла, свръхпривлекателна и атлетична млада американка, ала в същото време им бе неприятно, че тя не спира да намеква и да подхвърля на всеослушание, че те нямат куража да я върнат на бойното поле.

Имаше си неприятности с хората от Департамента по отбраната, но пък много други във Вашингтон искрено ѝ се възхищаваха. За голямо огорчение на висшестоящите Ашби бе желан гост на много частни партита, където биваха канени хора от висшите кръгове, с които тя свободно споделяше своите мисли. На такова събиране се запозна и с Рийд Карлтън.

Побъбриха повече от час са събитията в света, за политика и за военните. На следващия ден обядваха заедно и този път срещата им продължи цели три часа. До края на месеца Стареца бе успял да я омагьоса. Ашби бе освободена с почести и само четирийсет и осем часа по-късно бе наета в „Карлтън Груп“.

Обикновено не я изпращаха да посреща някого на летището, но този път обстоятелствата очевидно бяха извънредни и всеки даваше своята лепта. Въпреки славата си на особнячка, Ашби чудесно работеше в екип.

— Здравей, старче — поздрави тя.

Старче ли? Вярно, че бе прехвърлил четирийсетте, но все още нямаше нищо общо със старостта, още повече че и двамата работеха за истински възрастен мъж, какъвто беше Рийд Карлтън. Въпреки всичко Ашби не пропускаше случай да го закачи на тази тема. Харват не се чувстваше стар и въпреки това се дразнеше, когато тя се заяждаше така.

— Донесох ти нещо от Африка — рече той.

— Така ли? — изражението на Ашби изведнъж стана по-дружелюбно, почти детинско. — Какво?

— Ето това — показва й той средния пръст на едната си ръка.

Тя се засмя от сърце. В гласа й нямаше и нотка на гняв или обида. Умееше да оцени добрия майтап дори когато беше за нейна сметка. Подобно нещо не бе в състояние да засегне егото й. Самата тя имаше достатъчно добро чувство за хумор.

Имаше и око и ухо за интересни хора и ситуации. Човек се стъписваше от бързината, с която Ашби анализираше нещата и съобразяваше какво става. На Харват му беше неприятно да си признае, но тя вероятно беше по-бърза и по-умна от него.

— Поне ще имаш на какво да закачиш ето това тук — отбеляза Слоун, пресегна се през прозореца на колата си и измъкна обвит в калъф костюм.

— Откъде го взе? — попита той и пристъпи напред.

— Мисля, че е задигнат от някой сутеньор или от говорител по телевизията, който съобщава прогнозата за времето.

— Много смешно — отбеляза Харват с крива усмивка и протегна ръка да поеме закачалката. — Как влезе в дома ми?

Тя вдигна десния си крак и силно ритна напред.

— Използвах „шперца“ си „Маноло“ номер шест.

Дръзко. Харват харесваше дързостта. Почти толкова, колкото и стюардесите от „Скандинавските авиолинии“ с шалче около врата. Но само почти. Освен че Слоун Ашби беше твърде млада за него, тя беше и колега. Нещо повече, Рийд Карлтън, който очевидно й бе дал ключа и

кода за алармата на дома му, беше пределно ясен, че очаква от Харват да поддържа строго професионални отношения с нея. Някой ден тя щеше да направи невероятни неща за тяхната агенция, може би по-велики, отколкото бе направила за собствената си държава. С Божията помощ щеше да докладва на Харват. Карлтън не искаше усложняване на отношенията им да попречи по някакъв начин на работата.

— Ако щом се прибера — отбеляза Харват, докато поемаше закачалката, — открия, че плочите ми на „Кул енд дъ Генг“ липсват, ще стане голям скандал.

— Никой не се е доближавал дори до скъпоценния ти фонограф, деденце — бавно и високо произнесе тя, все едно говореше на човек с отслабващ слух. — Не се тревожи. Всичко си е на място. Твоите „Кул енд дъ Генг“ ще са си там, щом автобусът те върне у дома след бингото.

Беше ред на Харват да се засмее. Слоун Ашби бе наистина остроумна и човек рядко можеше да я хване натясно. Напомняше му много за самия него на нейната възраст — вироглав и уверен в себе си. И въпреки всичко той с радост общуваше с нея. Заради категоричното настояване на Стареца да не се забърква с Ашби, Харват гледаше на нея като на по-малка сестра и се държеше подобаващо.

— Заповядай — подаде ѝ той кутийката с макета на свръхзвуковия джет „Еъриън“, — наистина ти нося малък подарък.

Слоун вдигна капака и вдигна вежди от изненада.

— Охо! Гледай ти. Знаеш какво харесват жените. Чудя се как някоя не те е пипнала досега.

— Не че е нямало опити — отвърна Харват, пхна несесера под мишница с усмивка и се насочи към сервизните помещения на „Обслужване на бизнес авиацията“, за да си вземе душ и да се преоблече.

ГЛАВА 6

Служителите на „Обслужване на бизнес авиацията“ взеха данните на Харват и му показаха къде може да се възползва от услугата да вземе душ и да се преоблече. Парата бързо изпълни тясното помещение. След изтощителното пътуване бе мечтал за дълъг горещ американски душ почти толкова силно, колкото и за двоен чийзбургер. Просто беше различно.

Влезе в кабината и затворил очи, остави водата да се стича по изтерзаното му от умора тяло. Работата му го бе изцедила не само умствено, но и физически. Винаги се бе грижил старателно за формата си и това личеше. Малко мъже на неговата възраст можеха да се похвалят с такава. Не биваше да забравя, че с времето не става по-млад. Това не му пречеше да провежда операциите както трябва, но времето за възстановяване ставаше все по-продължително. Някой ден щеше да се наложи да погледне истината в очите и да признае, че тази работа е за по-млади мъже, и да се замисли за нова насока на развитие. Стареца също му го бе казал и полека-лека го готвеше да поеме един ден бизнеса. Според Харват обаче имаше много време до този момент.

Можеше да стои под душа вечно и да остави почти хипнотизирания си мозък да се наслаждава на горещината и парата, само че го чакаше работа. Пое дълбоко въздух и намали температурата на водната струя, докато стана почти ледена. Издиша и започна да брои до трийсет.

Беше убеден, че студът, който понасят тюлените в своята кариера, е толкова много, че след време се превръща в техен проблем. Наблюденията му по този въпрос бяха се превърнали в анекдот, но той познаваше десетки мъже, които след оттеглянето си се установиха в места с топъл климат и никога повече не стъпиха там, където имаше и най-малка възможност температурите да паднат сериозно.

Твърдо бе решил нещо незначително като студа да не влияе на решенията му, ето защо всяка сутрин държеше лицето си известно време под ледените струи. Естествено, усещането беше като от шок, но

пък и действаше като безплатно двойно еспreso и го зареждаше с енергия. На това разчиташе и днес.

Излезе изпод душа, подсуши се с хавлиената кърпа и я завърза около кръста си. От дясната страна забеляза синина, която дори не беше усетил как се е получила, до този момент не бе изпитал и болка. Вероятно се беше случило, докато завземаха танкера от пиратите или измъкнаха капитана от Сомалия. По време на акция в тясно пространство се удряш в толкова много предмети, че в първия момент дори не обръщаш внимание на натъртванията. Боеше се дори да погледне в какво състояние са краката му. Обичаха да се шегуват, че при акция в тясно пространство, или АТП, единствената задача на пиццалите ти е да откриват мебелите в тъмното.

Харват се погледна в огледалото. Лицето му бе хванало загар по време на тренировките в Мексиканския залив, преди да потеглят за Сомалия. Същото важеше и за шията и ръцете до лактите. Успееше ли да отиде няколко дни някъде на почивка, щеше да се постарее да загори навсякъде. За кратко дори си позволи да помечтае задачата на новите клиенти на Стареца да е по-лека и да е на красиво слънчево място. Самата мисъл предизвика усмивка. „Карлтън Груп“ рядко получаваше такива поръчки, а що се отнася до „красивото слънчево място“, щеше да се изненада, ако го изпратеха в страна, по-добра от Сомалия, където се срещна с дъното на човешкото нещастие.

Забелязал, че е пропуснал да обръсне малка част от лицето си, той отмина евтините пластмасови самобръсначки, оставени в стъклена чаша в банята, и посегна към несесера, получен в джета. Зарадва се, че не се бе отървал от него, както възнамеряваше. Откри далеч по-добър бръснач и листче с телефонния номер на Натали.

Щом приключи с корекциите по лицето си, отвори ципа на пакета с дрехи. Съдейки по тежестта, се досети, че вътре са му сложили и чифт обувки. Ашби бе помислила за всичко, дори вратовръзката беше в тон с ризата, нещо, за което той самият едва ли щеше да се сети, но пък комбинацията беше добра.

Излезе навън и тръгна към колата й. Получи одобрително подсвиркване.

— Я, колко си хубав! — рече Ашби.

— Можеше да избереш някоя от многото бели ризи в гардероба ми.

— Много са скучни. Изглеждаш страхотно. — Тя протегна ръце и затегна възела на вратовръзката му. — Не вярвай на никого, който би се опитал да те убеди в обратното.

Харват метна калъфа с останалите си дрехи в багажника и докато се настаняваше на мястото до шофьора, попита:

— Къде отиваме?

— Господин Карлтън те чака в центъра на града. — Тя включи мотора и започна маневри, за да напусне паркинга.

— И къде по-точно?

— На Си Стрийт между Двайсет и първа и Двайсет и втора.

— Държавният департамент ли?

— Не — отвърна Ашли. — Срещу него. При паметника на Айнщайн.

— Имаш ли представа защо точно там?

— Не, никаква. Да не си направил някоя глупост, та той да иска да те пребие пред статуята на Алберт Айнщайн за наизидание на всички нас?

Харват се развесели. Ашли беше права. Стареца не понасяше глупаци и много обичаше да дава уроци на иначе умни хора, които понякога вършеха необмислени постъпки.

— Прехвърляш какво си сбъркал напоследък, нали? — погледна го Слоун, отклонявайки очи от пътя за миг.

— Не, няма такова нещо.

— Как ли пък не. Пошегувах се, а ти си помисли, че може наистина да си сгафил.

— По-добре внимавай в пътя — махна с ръка Харват.

— Би било подходящ край — не спираше тя — да те пребият в краката на Айнщайн заради някаква глупост.

— Не искаш ли да говорим за нещо друго? — предложи той.

— За какво например? — попита Ашли, докато отбиваше по пътя за окръг Колумбия.

— Все ми е едно. Нека е нещо забавно, стига да не е за покупки, за приятелките ти или за любовния ти живот.

— Ако искаш да пътуваш в мълчание, защо просто не ми каза? Подиграваше му се.

— Добре — прие той. — Опитваш се да си интересна и ще се направиш, че си. Съгласна ли си?

— Нямах ли чувството, че се държим като отдавна женена двойка? — усмихна се тя. — Като онези, в чийто живот се набърква някое много привлекателно момиче, защото съпругът е безбожно богат, а момичето знае, че той може да умре всеки момент.

Харват поклати глава и я облегна назад, сякаш се канеше да спи. Ашби го тупна по гърдите и той се смили, предлагайки ѝ да даде тема за разговор.

Тя разнищи някои от текущите проблеми на организацията и как могат да бъдат решени. Разменяха си леки заяждания, но в крайна сметка останалата част от пътя мина в чудесен разговор.

ГЛАВА 7

След като направи полагащия се в техния бизнес КОО — кръгов обход за оглед, Ашби спря пред музея на Алберт Айнщайн и пожела късмет на Харват.

— И между другото — подхвърли тя, докато той слизаше от колата и всеки миг щеше да затръшне вратата, — ако все пак шефът реши да те ликвидира, мислиш ли, че мога да взема твоето паркомясто зад офиса?

— Един съвет от мен — наведе се той през отворената врата, — единствените мъжкарани, които мъжете гледат с удоволствие, са кечистките. Имай го предвид и може и да си намериш съпруг.

Ашби направи мимика, все едно ще ухапе нещо голямо.

— Според теб ще открия ли някога „яко момче“? Надявам се да се случи.

Харват поклати глава и хлопна вратата, докато младата жена се смееше от сърце на собствената си шега.

Хитруша, помисли си той с усмивка. Това нейно чувство за хумор щеше да ѝ навлече много беди. Искаше му се да ѝ спести бъдещи неприятности, но ако приличаше на него, тя щеше да научи уроците си по трудния начин.

Забеляза Стареца на една от отдалечените пейки, наредени около паметника, огледа се внимателно, за да се увери, че никой не го следи, и едва тогава приближи и седна до него.

— Ти наистина не бързаше да се появиш — процеди Стареца. — От четирийсет и пет минути седя тук като идиот и храня тъпите гълъби.

— Добре съм, сър — рече Харват. — Благодаря, че попитахте.

— Не ми се прави на умник. Какво ѝ е на тази риза? Белите ти да не са на химическо?

Рийд Карлтън беше мъж от старата школа. Винаги носеше костюми на „Брукс Брадърс“, бели ризи и много консервативни вратовръзки. Така беше облечен и сега. Светлокафяво палто лежеше

сгънато на пейката до него редом до брой на „Уолстрийт Джърнъл“, чаша кафе и кесийка, от която вероятно вадеше трохи от мъфин за храна на гълъбите.

— Това е избрала Ашби от гардероба ми.

— Жени — кимна пренебрежително Стареца с глава. — Трябваше да изпратя някой мъж да ти вземе дрехи.

Харват знаеше, че Стареца харесва Ашби и думите му не значеха нищо в момента, просто по някаква причина бе в лошо настроение.

— Трябва да тръгваме — рече той.

— Къде? Отсреща в Държавния департамент ли?

Карлтън се изкикоти под нос и си събра нещата.

— Тия момчета са в състояние да провалят дори погребение с един опечален. След всички неприятности, които ми създадоха, докато бях в ЦРУ, няма сума, която да ме убеди да ги приема за клиенти. Дори при сегашното ни положение.

Харват не беше много сигурен, но знаеше, че е най-добре да не спори.

— Щом няма да ходим в Държавния, с кого ще се срещаме?

Карлтън посочи Си Стрийт с брадичка и пое нататък.

— Какво знаеш за Федералния резерв?

— За Резерва ли? Чакай да помисля. Знам, че технически не те печатат парите ни.

— Технически не произвеждат и сладолед, но не за това питах.

Охо! Под задника на Стареца наистина пуши. Харват се изкуши да отбележи, че ако наистина от Резерва са изпратили самолета, с който го доведоха, имат много добра машина, но навреме се усети и додаде:

— Монетарната ни политика се определя от федералния резерв.

— Този отговор е по-добър. И какво означава?

— Определят размера на лихвите, при които банките отпускат заеми.

— И това ли е всичко? — попита Карлтън. — Дотам ли се простират познанията ти?

— Според мен повечето хора и това не знаят. Малцина се интересуват от Федералния резерв.

— А би трябвало.

Харват нямаше възражения. Изобщо американците би трябвало да се интересуват от много неща. Но не беше съвсем сигурен къде точно в такъв един списък би се наредил Резервът.

— Ти каква специалност имаше? Не беше икономика, нали?

Стареца чудесно знаеше какво е образованието му. Това с икономиката беше удар в корема.

— Политология и военна история.

— Не ви ли дадоха да четете нещо от Джон Адамс в Калифорния?

— Да, разбира се. Войната за независимост и историята на републиката бяха темите на основните четива. Произведенията на всички бащи основатели също бяха в програмата.

— В такъв случай ще можеш да кажеш каква според Адамс е една от най-големите слабости на Америка, за която той говори с Джеферсън.

— Една от най-големите слабости на Америка... — повтори замислено Харват, за да има време да помисли. — Като имам предвид къде се намираме, съм готов да предположа, че има нещо общо с банковото дело.

— Така е. Адамс вижда пълното невежество на хората, когато става дума за пари, кредити и обращение на парите, което според него е голям минус.

— Не го знаех. И какво общо има с нашата среща във Федералния резерв все пак?

— Не ти ли е попадал вестник, откакто замина? — попита Стареца.

— Там, където се намирахме, нямаше много будки за продажба на вестници.

Изражението на Карлтън внезапно омекна.

— Извинявай, не ти казах дори колко добре се справи там.

Не го биваше в изказването на похвали, нито кратки, нито обстоятелни.

— Така е, сър.

— А би трябвало. Задачата беше трудна и ти се справи забележително добре. С отвличането на капитана на брега ти връчиха грамадна кошница с лимони, но ти все пак успя да направиш лимонада

от тях. Но пък ти и хората ти оставихте много убити сомалийци зад гърба си.

— Не, сър. Оставихме много мъртви пирати.

— Разбирам — кимна Стареца. — И по-добре всички тях, вместо когото и да било от вас. Но сега имам проблем с френска организация по правата на човека, която научила за акцията и се опитва да разплете случая и да го превърне в инцидент от международно значение. Ако всичко беше останало в рамките на танкера, щеше да е едно, но слизането на сомалийския бряг и влизането в селото създава нова поредица от неприятности.

— Нямахме никакъв избор. Бяха убили щурмана и имаме всички основания да смятаме, че възнамеряват да направят същото и с капитана — поясни настойчиво Харват.

— Така е, разбира се, но не ме слушаш внимателно. Избрал си верния път. Ако беше оставил капитана, щяха да му видят сметката. На всички ни е ясно. И въпреки всичко собствениците на „Сиена Стар“ са неспокойни. Не искаха да се стига до слизание на брега и сега са разтревожени, че инцидентът ще се стовари на техните глави. В момента са ни заклепили в ъгъла и отказват да преведат парите, докато шумът не стихне.

Едва сега Харват разбра каква е причината за лошото настроение на Стареца.

— Не знам какво да кажа.

— По-добре си мълчи.

— Чувствам се отговорен за това, че задържат плащането.

— Дадох ти картбланш да слезете на брега — вдигна ръка Карлтън. — Ще се оправя с тях. Междувременно обаче трябва да обсъдим онова, което ни предстои.

— Питайте ме дали съм виждал вестник, откакто заминах — кимна Харват. — Не съм. Какво става?

Шефът му подаде броя на „Уолстрийт Джърнъл“, който бе прегънат на статия от вътрешните страници.

— Можеш да я прочетеш, но има страшно много подробности. Преди седмица председателят на Федералния резерв получи инфаркт и почина.

Харват се взря в снимката. Познаваше този мъж от новините по телевизията и от пет-шест статии от последните няколко години.

— Съжалявам за семейството му.

— Аз също, но не това е причината, поради която ни поканиха на тази среща.

— А коя е?

— Във връзка със създалото се положение президентът на Съединените щати съставил много таен, според някои свръх секретен списък на хора, един от които ще бъде следващият председател на Федералния резерв. Снощи всички те са изчезнали.

— Как така? — изуми се Харват. — Всичките ли? Просто така?

Карлтън кимна.

— Тялото на една жена от списъка — Клер Маркорт, бе открито тази сутрин.

— Къде? Какво се е случило?

Стареца спря за миг. Намираха се до сградата на Федералния резерв от бял мрамор, която заемаше цяла пресечка.

— Точно това ще обсъдим тук сега — посочи възрастният мъж един не много набиващ се на очи вход.

ГЛАВА 8

Управлението на ЦРУ

Лангли, Вирджиния

Фил Дъркин се облегна назад в стола, затвори очи и притисна длани в слепоочията си, опитвайки се да разсъждава.

— Засега знаем, че Нафи не е имал нищо в тази папка. Може би само списъкът за пазаруване на жена му или договорът за наем на апартамента на любовницата му в Аман.

— Той не блъфираше, Фил — убеждаваше Лидия Райън своя бивш началник. — Ако беше седял срещу него, както седях аз, щеше да видиш, че е напълно сериозен.

— Сигурно щеше да ти даде информацията, ако беше спала с него.

— Майната ти, Фил — отвърна Райън с отвращение. — Да беше преспал ти с Нафи Насири, да видим дали под чаршафите щеше да ти разкрие заговора.

— Не мисли, че сериозно ти предлагам да преспиш с Насири, за да получиш информацията, Лидия.

— Така ли? Защото на мен ми се стори, че точно това правиш. Всъщност би трябвало още сега да занеса папката на седмия етаж и да видя как ще накарат задника ти да отскочи догоре. Май не си добре.

Дъркин се засмя, наведе се напред и се взря в нея.

— Нямах представа какво значи да не си добре.

— Гледам теб и представата добива ясни очертания в главата ми.

— Аз съм първият човек в историята, който прекалява с пиенето на служебно тържество за Коледа и се пуска на колежка. Аз съм дяволът.

— Първо, ние с теб не бяхме колеги, а ти беше мой пряк началник. Второ, това, което направи, не беше пробване под влиянието на алкохола — каза тя, спомняйки си как той я завлече в един празен кабинет, мушна ръка под полата ѝ и се опита да свали бикините ѝ. — Плачеше за повдигане на обвинение и го знаеш.

— Не е здравословно да живеем в миналото, Лидия. Време е да забравиш.

— Така ти отърва, нали? Обзалагам се, че ще си най-доволен, ако изобщо напусна Управлението.

— Ще съм най-доволен, ако устата ти не работеше толкова много. Не съм се измъкнал по тънкия лед. Отстраниха ме временно от длъжност без заплата и жена ми ме напусна.

— Бренда те напусна, защото си задник, а пиенето те досъсипа. Управлението трябваше да те уволни, но ти ги изработи по най-долен начин и оправда лошото си поведение с факта, че си алкохолик. Вместо да те изхвърлят, те изпратиха в център за рехабилитация. Като стана дума, ти правиш ли си труда да посещаваш още срещите на „Анонимните алкохолици“?

— Не е твоя работа!

— Щом казваш — сви Райън рамене. — Мога да си представя колко още има като теб.

— Може ли да говорим по същество? Имам много друга работа.

— По същество? Какво да направя? Да ти нарисувам портрет? Йорданците няма да споделят нищо, докато не им дадем нещичко.

Дъркин сви рамене и я погледна.

— Никой от тези, които търсят, не работи вече тук. Програма „Затъмнение“ беше закрыта. Какво искаш да направя?

— Да видим — отвърна тя. — Това е Централното разузнавателно управление. Имаме позиции и връзки в целия свят. Може да се опиташ да ги намериш.

— Сякаш забрави, че програма „Затъмнение“ технически вече не съществува. Не мога просто така едностранно да стартирам операция, за да търся група американски граждани, снимани как обядват в Кипър.

— И забелязани в Египет и Либия, преди да започнат размириците.

— Неприятно ми е да ти напомня, Лидия, но да посетиш тези страни не е престъпление.

Райън не можеше да повярва на ушите си.

— А какво ще кажеш за обяда с двама от ръководителите на „Мюсюлманско братство на Йордания“?

— И това не е престъпление.

— Нещата са сериозни, Фил. Управлението няма да се откаже, защото ще се изплаши.

— Не казвам, че не е сериозно.

Райън погледна бившия си шеф право в очите.

— Може би не познаваш Нафи Насири така добре като мен. Повярвай ми, той не блъфира.

— Познавам го по-добре, отколкото си мислиш.

— Ако е така, сигурно знаеш, че той няма да се качи на клона, без да е разбрал дали е достатъчно здрав и без да е сигурен какво ще вземе със себе си, слизайки долу.

— Нещата се променят — отрязва я Дъркин. — И ако арабите мразят нещо друго освен евреите и всички нас, то е промяната.

— Казвам ти, Фил, това е въпрос на живот и смърт за йорданците. Те мислят, че са следващата държава, която ще се срина, и че зад това вероятно стоим ние. Те са съюзник. Не трябва да се месим. Нека им помогнем.

— Какво друго искаш да направя — сви отново рамене мъжът. — Казах ти, че аз лично ще представя твърдението за терористичен заговор пред нашите отдели за Йордания и Сирия. Ще видим какво ще предложат.

Макар да бяха в лоши отношения, Райън беше очаквала повече съдействие от него.

— Защо да не опитаме да сключим сделка с Нафи? Изобщо ли не те интересува с какво се е заел нашият стар екип? Нека поне да проучим.

— Те могат да намерят работа само като изпълнители на частни поръчки. Цялата група беше сформирана от каубои и няколко бездарни артисти, което означава, че вероятно сега продават хибридни пакети от информация или са частна охрана. Никога не са обичали дисциплината и мразят правилата, така че никоя уважавана американска компания няма да ги наеме. Те или са баламосали някоя патрава чужда служба, за да ги вземе, или са си окачили собствена фирмена табела. Така или иначе, те са персона нон грата за Управлението и не давам пет пари с какво са се захванали. Не си струва дори да мислиш за тях.

Колкото и неприятно да ѝ беше, налагаше се да признае, че в думите на Дъркин има много логика.

— Да приемем, че си прав. Че те са излезли да продават услугите си като изпълнители на частни поръчки. Какво ще навреди да се огледаме дискретно, да съберем информация по случая и да я предадем на йорданците?

— Лидия — с нотка на съчувствие, но и все още наставнически отбеляза Дъркин, — искам да помогна. Вярвай ми. Но ти говориш за частни лица, граждани на САЩ. Знаеш мнението на директора по тези въпроси. Не можем да ги разследваме без сериозна обосновка.

— Значи отказваш?

Мъжът кимна.

— Да, отказвам. Съжалявам.

— Аз също. — Райън се изправи и тръгна към вратата.

— Кажи на Насири, че предприемаш действия. Междувременно нека да видим дали нашите хора ще осуетят „заговора“, който той е разкрил.

— А ако не успеят?

— Тогава да се надяваме, че той ще направи каквото трябва и ще сте на чисто.

— Направо затаявам дъх.

— Човек не знае — подхвърли Дъркин. — Може да те изненада.

Райън понечи да затвори вратата зад себе си, но се спря и запита:

— Защо не освободиха и мен, когато уволниха другите от екипа?

— Ти как мислиш, защо?

Тя сви рамене.

— Аз определено наруших своя дял от правилата точно така, както и те.

— Така беше сформирана групата. Очакваше се да прекратите границата, за да постигнете резултати.

— Но защо задържаха мен, а другите не?

— Защото, за разлика от тях, ти не беше помолила за назначението. Сложиха те там като бавачка. Знаехме, че ще се наложи да нарушиш някои правила, но знаехме и на какво държиш.

— Ние — попита тя — или ти?

— Какво казваш?

— Имали са специално отношение към мен, различно от това към другите? Затова ли мислеше, че можеш да постъпиш с мен по този начин?

— Не — отвърна той, клатейки глава. — Беше глупаво от моя страна. Ти си тук, защото и ЦРУ, и аз ценим таланта ти. Това е всичко. Не позволявай на Нафи да ти мъти главата. Твърде умна си, за да те манипулира така.

Изречено от друг, щеше да прозвучи като комплимент. Но тя запази професионалното си държание.

— Благодаря.

— Моля. А сега тръгвай.

Щом тя излезе от кабинета му и вратата се затвори плътно зад нея, Дъркин вдигна телефона на „чистата линия“ и набра цифрите. Когато отсреща отвърна мъжки глас, служителят на ЦРУ каза:

— Имаме проблем. И то голям.

ГЛАВА 9

Вашингтон, Окръг Колумбия

Охраната в управлението на Федералния резерв беше като охраната на всички правителствени сгради в столицата на страната. Мъже в униформи с пистолети на коланите патрулираха при входовете, както и на контролни пунктове вътре.

Харват и Карлтън бяха помолени да минат през металния детектор, преди да получат разрешение да отидат до рецепцията в обзаведената с плюшени мебели чакалня.

— Трябваше да те предупредя, но се радвам, че не си взел оръжие — рече Старецът.

— Кой казва, че не съм — отвърна Харват.

За миг Карлтън се подвоуми дали го будалка или не. Реши да не мисли за това и тръгна към рецепцията.

Харват беше възхитен от интериора на сградата. Впечатляващ, дори и за стандартите на Вашингтон. С полирания мрамор и модерната интерпретация на американската класика, ако зданието трябваше да бъде секващ дъха храм на парите, то архитектите бяха постигнали целта си.

След като съобщи имената им на жената зад бюрото, Карлтън се върна при Харват.

— Идвал ли си някога тук? — попита Старецът.

— Не — поклати глава Харват. — Бил съм в Департамента по финансите и в почти всички други правителствени сгради в града, но не и тук.

— Тази не е правителствена.

— Какво имаш предвид?

— Федералният резерв е частна организация. Избрали са наименованието *Федерален резерв*, за да звучи по-официално, но те въобще не представляват част от правителството.

— Аз пък винаги съм мислил...

Стареца му направи знак да замълчи, защото от другия край на фоайето се зададе някой.

— Ето господина, с когото имаме среща.

Човекът беше в края на четирийсетте, с къса сивееща около слепоочията коса и изпъкнал гърбав нос. Носеше добре скроен сив костюм, с вратовръзка в приглушени цветове и снежнобяла кърпичка в горния джоб на сакото. Обувките му блестяха като огледало.

— Добро утро — поздрави той, като приближи и протегна ръка. — Аз съм Мънро Луис. — Пръстите му бяха дълги и тънки като на пианист и говореше с едва доловим акцент на потомък на заселниците на Нова Англия.

Харват и Карлтън се ръкуваха с него.

— Благодаря, че се отзовахте така бързо — каза той. Погледна Харват и додаде: — Особено вие. Надявам се, че самолетът е бил удобен.

— Повече от удобен. Благодаря — отвърна Харват. Застанал по-близо сега, той установи, че мъжът е претърпял лека козметична хирургическа интервенция — ботокс или някакъв лифтинг, опънал кожата на лицето му. Харват не беше привърженик на козметичната хирургия за мъже. Някои се задоволяваха с малко, но имаше и такива, които не знаеха кога да спрат, и лицата им накрая изглеждаха така, сякаш са видели повече ножове, отколкото скарата в японските ресторанти „Бенихана“.

Луис бе придружен от трима яки охранители в тъмни костюми. Харват забеляза поне още двама във фоайето с въртящи се като на винт глави, които запечатваха всеки човек и всяко движение в подобното на пещера помещение.

— Конферентната зала ни чака — каза Луис. — Да се качим.

Карлтън кимна и човекът на Федералния резерв ги поведе нагоре. По пътя разказваше за различни моменти от историята на Резерва, запечатани на снимки по стените, с две думи — водеше любезен разговор. Познаваше организацията добре, защото беше работил тук повече от две десетилетия. Пътят му във Федералния резерв беше започнал с цитат от Карл Маркс, на който беше попаднал като ученик в гимназията: *Парите играят най-важната роля при определяне хода на историята.*

Мънро Луис беше срамежливо слабоватото момче от скромно потекло и с големи амбиции. Не беше от тези, които стават капитани на футболния отбор или повеждат мъже в бой. Такива умения не притежаваше. Силата му не беше в мускулите или в характера, а в неговия ум.

Беше запален читател и книгите бяха негово убежище. Докато хората отстрани го виждаха като идеален кандидат за академична кариера, той знаеше, че науката е твърде тясно поле за изява за него. Човек не влияе на хода на историята от университетския кампус. За да въздействаш на хода на историята, трябва да си в епицентъра на мястото, където тя се създава. За него този епицентър беше Федералният резерв.

Щом стигнаха в конферентната зала, той пусна гостите си да влязат пред него и даде знак на охраната да остане отвън.

Влязоха в огромна правоъгълна зала с дълга почти девет метра махагонова маса в центъра. Едната стена бе почти цялата заета от голяма мраморна камина, а над масата висеше пищен полилей, който, изглежда, тежеше поне петстотин килограма.

— Мисля, че предвид създалата се ситуация, охраната е необходима предпазна мярка — отбеляза Луис, докато затваряше вратата, и пристъпи към Харват и Карлтън, — но с това трябва да се свикне.

— Винаги е по-добре да я имаш, вместо да ти потрябва — съгласи се Харват.

— Наистина — отвърна Луис. — Може ли да ви предложи, господа, по чаша кафе?

Старият шпионин и неговият помощник поеха порцелановите чаши с чинийки и се присъединиха към Луис на дългата заседателна маса, украсена тук-там с дърворезба. Вече издърпваха столовете си, когато на вратата се почука и след миг тя се отвори.

— А, Уилям — обърна се Луис към мъжа на прага, стиснал папка под мишница. — Благодаря ти, че се присъедини към нас. Това е Уил Джейкъбсън, нашият директор по сигурността — представи той новодошлия.

Джейкъбсън беше едър мъж в края на петдесетте. Имаше спортно телосложение, мускулите на ръцете му изпъкваха под ръкавите на възтесния морскосин костюм. Сребристобялата му коса

беше грижливо сресана, кафявите очи бяха тесни като цепнатини. Движеше се със самочувствието на важна особа.

Щом се здрависаха, всички седнаха и Луис подкани Джейкъбсън да поеме председателството на срещата.

— Благодаря, господин Луис — каза Джейкъбсън и погледна към двамата посетители. — Както вероятно сте разбрали, преди една седмица председателят на Федералния резерв Уолъс Сойър почина.

— Как е умрял? — попита Харват.

Джейкъбсън, който не обичаше да го прекъсват, го стрелна с поглед.

— Инфаркт.

— Потвърдена ли е причината за смъртта?

— Да, от съдебен лекар. Макар да не беше известно на пресата, председателят Сойър, който беше на шейсет и шест години, имаше сериозно сърдечно заболяване.

— Къде се е намирал в този момент?

— Разбирате, че не са ви довели тук, за да разговаряме за председателя Сойър — заяви Джейкъбсън с очевидно раздражение.

Луис вдигна ръка, за да успокои директора по сигурността.

— Няма проблем, Уил. Моля, отговори на въпросите им.

Джейкъбсън пое дълбоко въздух, после го издиша.

— Излизал е от ресторант в Бетесда заедно с жена си.

— С охрана ли е пътувал?

— Да. Била е с него същата вечер — отговори той и зачака следващи въпроси. Такива не последваха и той продължи: — След смъртта на председателя мястото му беше временно заето от заместник-председателя.

— И това е господин Луис?

Мънро Луис поклати глава.

— Не, аз не съм заместник-председател. Аз се отчитам пред Съвета на директорите и съдействам при контрола на оперативната дейност. Постът ми е директор по оперативната дейност.

Харват погледна Карлтън, а после отново Луис.

— Моля за извинение. Организационната структура е малко объркваща.

— Всичко е наред — засмя се Луис. — Чак толкова сложна не е. Съветът на директорите се състои от седем души, всички назначени от

президента на САЩ и утвърдени от Сената. Техният мандат е четиринайсет години. От тези седем души президентът избира един председател и един заместник-председател.

— Президентът назначавал ли е председател, който не е от състава на Съвета на директорите?

— Да, има такъв прецедент.

— Значи може да избере и вас например?

— Предполагам, всичко е възможно — засмя се Луис, — но не става така. Председателят се избира измежду членовете на Съвета на директорите.

— И какви са техните отговорности? — попита Харват.

— Контролират дванайсетте регионални банки на Федералния резерв.

— Които с какво по-точно се занимават?

— Представяват дванайсетте окръга, на които Федералният резерв е разделил страната. Работата им е да съдействат в осъществяването на монетарната политика, установена от Комисията за свободния пазар към Федералния резерв. — Луис забеляза, че очите на Харват се изцъклиха като лишени от живот. — Основната задача на Комисията за свободния пазар е да установява лихвените проценти и да търгува с държавните парични средства. Освен това тя контролира и продажбите и покупките от страна на Федералния резерв на държавните ценни книжа на САЩ. Казано по-просто, окръжните банки на Федералния резерв работят за регулиране на дейността на банките в своя район. Стана ли малко по-ясно?

Всъщност не, помисли си Харват, но не искаше да изглежда по-глупав, отколкото се чувстваше.

— Разбрах — излъга той, давайки си сметка, че в най-скоро време ще влязат в областта на неговата специалност. — Моля, продължете.

— Погледнато от девет хиляди метра височина, това е всичко.

— И малко след като председателят Сойър е починал, вашите първи петима кандидати за неговия пост са изчезнали, а един от тях тази сутрин се оказва мъртъв.

Луис кимна.

— Сякаш някой иска да ви изпрати послание.

— Можеш да го повториш пак — отвърна Джейкъбсън и извади една снимка от папката си, която подаде през масата.

ГЛАВА 10

Полицейската снимка бе запечатала ужасяваща картина на обезобразена и явно пребита до смърт жена. Лежеше върху подредени един до друг дънери, ушите ѝ липсваха, през врата беше провесена табелка с някакъв знак.

— Това ли е Клер Маркорт? — попита Стареца с глас, изпълнен с жалост към младата жена.

Шефът по сигурността кимна важно.

— Тялото ѝ беше намерено рано тази сутрин на Джекил Айлънд, на около четирийсет и пет минути от лятната ѝ къща на Сий Айлънд, Джорджия.

— Как получихте копие от снимката? — попита Харват, докато я разглеждаше.

— Имаме известно влияние тук.

— Някаква представа защо са отрязали ушите ѝ? — обади се Карлтън. — Да не е чула нещо, което не е трябвало?

— Доколкото знаем, знакът сочи точно в обратната посока. Някой май е решил, че не е слушала както трябва.

— Имате ли по-ясна снимка на табелката със знака на шията ѝ?

Джейкъбсън извади друга снимка от папката си и я плъзна през масата. Харват я вдигна, а Стареца извади очила от горния си джоб. Още неуспял да ги сложи, той чу как Харват шумно издиша.

— Какво е това?

Харват подаде на шефа си увеличена снимка на знака върху табелката на шията на мъртвата. На него бяха нарисувани череп и кръстосани кости с корона над тях. Образът беше зацапан с кръв, като че ли кървящите пръсти на жертвата бяха минали през него. Карлтън прочете на глас изписаните отдолу думи:

— Дървото на свободата трябва да се подхранва от време на време с кръвта на патриоти и тираж. — Вдигна очи и добави: — Чувал съм това и преди. Кой го е казал?

— Томас Джеферсън — отвърна Харват.

— Точно така — потвърди шефът на сигурността. — Смятаме, че имаме работа с екстремистка група, насочила дейността си срещу Федералния резерв.

— Какво означават буквите отдолу? С.Н.С.?

— С.Н.С. е съкращение с множество значения — скорост на светлината например. Може да означава всичко.

Старецът смени тактиката и зададе друг въпрос:

— Доколкото е известно, госпожа Маркорт е била отвлечена от дома си, нали?

— Това разбрахме по думите на съпруга ѝ. Да.

— Той има ли някакви подозрения, някаква идея кой би могъл да я отвлече и защо?

— Не — отвърна шефът по сигурността. — Той и трите им деца вече спели. Клер останала да допие виното си. Няма следи от нахлуване с взлом. Обичала да седи до късно край басейна. Предполагаме, че е била там, когато са я нападнали и отвлекли.

— Но защо да я отвеждат до Джекил Айлънд?

— Почти сигурни сме, че знаем защо. Джекил Айлънд е мястото, където е изготвен първоначално Законът за Федералния резерв — още през 1910 година на поредица от тежки заседания. Няма да го узнаете, ако слушате смахнатите привърженици на конспиративните теории. Според тях срещите са били само сборища в прослава на дявола с жертвоприношения на животни.

— Много лошо — каза Харват, усетил колко жизненоважен е този въпрос за шефа по сигурността.

— Дали заседанията са били секретни по един или друг начин? Естествено, че са били. Предвид деликатността на задачата им, нищо чудно да е било така. Ако аз бях техният директор по сигурността тогава, щях да ги посъветвам да направят точно това, което са направили, и да стоят колкото е възможно по-далеч от радиолокационните уреди. Пазим в тайна много от оперативните си дейности, защото се налага заради сигурността, но това само подстрекава лудите. Нямаме представа какви огромни неприятности си имаме с тези хора. Не минава и ден, без да се сблъскаме с каша, забъркана от тях.

— Мога да си представя — увери го Стареца и добави следващ въпрос: — Имало ли е искания за откуп?

— Не сме сигурни — отвърна шефът по сигурността и плъзна друга снимка през масата. — Намерихме и това на местопрестъплението.

Беше снимка на отрязаните уши на Клер Маркорт, поставени от двете страни на чудновата бележка, на която се четеше: *Настъпни утрешният ден, който лошите икономисти ни караха да пренебрегнем.*

Харват сложи снимката на ушите с бележката до увеличената снимка на знака. Почеркът беше един и същ.

— Имате ли представа какво означава?

— Предполагам, някой не одобрява начина, по който Резервът третира икономиката. Това е само приблизителен цитат от един мъртъв икономист на име Хенри Хазлит.

Харват се усъмни, че е само цитат. Очевидно беше от съществено значение за онзи, който го беше написал. Сложи снимката на Клер Маркорт от местопрестъплението до другите две и попита:

— А местната полиция? Имат ли някакви улики, които да отведат някъде? Свидетели? Снимки от охранителни камери?

— Нищо — отвърна шефът по сигурността. — Който го е сторил, се е постарал да не остави следи.

И той не можеше да повярва, че е така. Доказателства винаги оставаха. Въпросът беше само дали си достатъчно добре обучен, за да ги откриеш. Харват разглежда внимателно снимките още няколко минути, след което отбеляза:

— Не съм съвсем сигурен защо сме тук. ФБР трябва вече да са проучили всичко.

Усети как Стареца настръхна до него, но му беше все едно. Въпросът трябваше да бъде зададен.

— Да — потвърди Луис. — ФБР вече се намесиха, но искаме да сме сигурни, че сме включили всички ресурси, с които разполагаме, за да предотвратим убийството на някой друг.

— Познавам доста хора в Бюрото — добави Джейкъбсън — и знам как работят там. Ако има надежда бързо да разрешим въпроса, трябва да разполагаме с човек, който познава системата, който — не знам как по-деликатно да го изразя... Който не се страхува да работи извън нея.

Харват не отговори. Остави думите на Джейкъбсън да отзвучат.

— А и ни трябва някой, който умее да мълчи — добави Луис.

Вече стигаме до същината на нещата, помисли си Харват.

— Необходимо е да разберете — продължи Луис, — че съществуват кръгове, построени в боен ред срещу Федералния резерв, които искат да изчезнем, и това не са само граждански формирования. Срещат се и членове на Конгреса. Със сигурност не са нито много мощни, нито добре организирани, но скандал от тази величина може да доведе вятър в платната им, а не това искаме.

— Моите уважения, но как ще го скриете? Имате вече пет отвличания, едно, от които завършва с убийство.

— Правим всичко възможно да държим пресата настрана. Засега успяваме.

— Няма начин да продължи така — отвърна Харват.

— Помолихме семействата и правоохранителните органи за съдействие и до момента те ни подкрепят, но сега със смъртния случай нещата се променят — информира ги Джейкъбсън. — Имаме може би четирийсет и осем или най-много седемдесет и два часа, преди историята да се е разчула.

Луис кимна, а Джейкъбсън извади лист хартия от папката си и го плъзна към посетителите.

— Ето списък на липсващите кандидати.

И Харват, и Стареца се зачетеха в него.

Маркорт, Клер — Ню Йорк

Мичъл, Бетси — Сиатъл

Пенинг, Хърман — Бостън

Ренър, Джонатан — Сан Франциско

Уейлн, Питър — Чикаго

— За първи път чувам тези имена — призна Харват.

— Аз също — обади се Стареца. — Кой са те?

— Хора от частния сектор. Основно от средите на инвестиционното банкиране — обясни Луис. — Заради затрудненията, които търпи икономиката ни, и начина, по който ни сочат с пръст, мислехме да вземем за следващ председател или председателка човек извън Федералния резерв. Нещо като струя свеж въздух.

— Колко души знаеха, че те са начело на списъка с избрани? — погледна го Харват.

— Малцина от организацията.

— А извън нея?

— Самите кандидати и няколко репортери, следящи финансовата сфера, които излизаха с предположения кой би могъл да влезе в списъка, макар че доколкото ни е известно, никой от тях не е успял да се добере до нашите петима.

— Бюрото знае ли това?

— Всичко — потвърди Джейкъбсън. — Започнаха вече да разпитват всеки от нас, който е имал известен достъп до информацията. Първата ни цел е да намерим отвлечените и да сторим така, че похитителите да си получат заслуженото. Затова провеждаме тази среща с вас.

— Да си получат заслуженото? — повтори Харват. — Съжалявам, но според вас с какво точно се занимаваме ние?

— Обърнаха се към нас заради нашия опит в отвлеченията и откупите — обясни Стареца и улови ръката на Харват над лакътя.

Харват знаеше, че богатите компании и частни лица често привличат специалисти по отвлечения в подкрепа на усилията на ФБР.

— Много хора се занимават с отвлечения и откупи — заяви той. — Защо точно ние?

— Защото — отговори Луис — искаме най-добрите, а препоръките за вас бяха получени от най-високо място.

— От кого?

— Мисля, че отговорът, който търсиш — поправи Стареца Харват, — е благодаря.

— Няма нищо — успокои го Луис. — Господин Харват, Стефани Гало е моя лична приятелка от много години. Тя беше близка и с председателя Сойър, преди да почине. Когато отвякоха дъщеря ѝ, докато бе доброволец в Афганистан, вие бяхте човекът, когото президентът лично ѝ препоръча да наеме, за да прекоси червената линия и да ѝ върне дъщерята, и вие сторихте точно това.

Харват добре помнеше случая. Талибаните бяха пленили Джулия, дъщерята на Гало, и я държаха като заложник, за да я разменят с много опасен член на „Ал Кайда“. Участието на Харват

беше известно на малцина, още повече заради факта че той беше тайно препоръчан на семейство Гало от президента.

— Не обсъждаме нашите клиенти или нашите операции — отговори той.

— Което искрено уважавам — заяви Луис. — Както казах, трябва ни някой, който умее да пази тайна.

Стареца отново потупа Харват по ръката.

— Всичко е наред. Семейство Гало са информирани за срещата ни с господин Луис.

— И така да е — отвърна Харват. — Онова беше в Афганистан. Тук сме в Съединените щати. Правилата са различни, много различни. Не казвам, че не можем да помогнем, но без искане на откуп въпросът почти напълно попада в сферата на съобразяване със законовия ред. На екип по отвлеченията и откупите не биха позволили да направи нещо повече.

— На ваше разположение ще бъдат предоставени всички наши ресурси — заяви Луис, — в това число и самолетът, който държим в готовност на летище „Рейгън“ с отпочинал екипаж.

Харват се чудеше как да отговори. Имаше още няколко въпроса, никой от които не беше уместно да зададе пред Луис и Джейкъбсън. Трябваше да разговаря със Стареца насаме. Но потенциалните клиенти не биха му дали такава възможност с охота.

— За съжаление не разполагаме с лукса да ви отпуснем време, за да обмислите въпроса — заяви Луис. — Още сега трябва да разбера дали сте в играта или не.

Преди Харват да успее да реагира, Рийд Карлтън отговори от името на двамата:

— В играта сме.

ГЛАВА 11

— Те са клиент, получил разрешително да отпечатва свои собствени пари — каза Карлтън, докато шофираше към къщата на Харват в покрайнините на град Александрия, Вирджиния. Сега, когато срещата беше приключила и бяха получили поръчката, той се чувстваше много по-добре. — Такова нещо не ти пада всеки ден.

— Технически — отвърна Харват — те не печатат свои собствени пари. И както някога ми каза един мъдър човек, те не произвеждат и сладолед.

— Какво те прихвана изведнъж?

— Не знам.

— Хайде, горе главата! Щом ни платят за „Сиена Стар“ и приключим ли с тази поръчка, ще сме изплували.

— Каква сума ще поискаш от Мънро Луис за нашата работа?

— Не от него, а от Федералния резерв. Мерех се високо, защото очаквах да преговаря с нас за възнаграждението, но той прие всичко. Дори ще ни преведе половината от поисканата сума предварително. Ти, неизвестно защо, изглеждаше готов да убиеш сделката в зародиш. Ако бях въоръжен, щях още там да ти пусна един куршум.

— Нищо ли в тази история не те притеснява? — тръсна глава Харват.

— Естествено, че ме притеснява. Така е с всяка задача, която поемаме. Във всяка от тях има главоболия и задънени улици. Затова хората се обръщат към нас. Но независимо от проблемите винаги намираме изход. Това ни е работата.

Това е моята работа, помисли си Харват. Макар да не подценяваше гениалността на Стареца, Карлтън вече почти не работеше на терен. Харват беше този, когото изпращаха в различни дупки по света, където опасността беше обичайно състояние. В това имаше моменти, които му харесваха, но и други, които беше започнал да мрази.

— Слушай, за Мънро Луис и неговия екип парите не значат нищо в буквалния смисъл. По някое време някой от пресата ще свърже нещата и ще раздуха грандиозен скандал. Всъщност не знам докога ще опазят в тайна убийството в Джорджия. Щом супер новината изгрее на небосвода като милион слънца, ще поискат да представят историята така, все едно са взели всички мерки, в това число и да привлекат екип, специализиран в отвличания и откупи, за да помага на ФБР. Залагат на две карти.

Стареца беше прав. Харват не искаше да дълбае повече.

— Откъде ще започнем? — попита той.

Карлтън натисна клаксона и сви в скоростната лента на пътя.

— Джейкъбсън ни даде папката с всички материали по отвличанията плюс тези, с които разполагат за убийството. Мисля, че трябва да започнем оттам.

— Между другото, ти забеляза ли върху какво е сложено тялото?

— Върху наредени един до друг дънери. Доста необичайно, без съмнение.

— За мен е по-скоро умишлено — отговори Харват.

— Защо мислиш така?

— Този, който я е убил, изпраща много конкретно послание.

— Естествено — съгласи се Стареца. — Трябва да са някаква смахната група, вярваща, че Резервът е шайка тирани.

— Не става дума само за цитата от Джеферсън за Дървото на свободата, а и за черепа с кръстосаните кости с короната над тях. Има нещо в дънерите, което не ми дава мира.

— Например?

— Искам да проверя, като се прибера у дома.

Домът на Харват бе разположен над река Потомак, южно от имението на Джордж Вашингтон Маунт Върнън. Скромната постройка, някогашна англиканска църква, сега носеше името Бишъпс Гейт. Храмът бил построен по време на Войната за независимост, а сега бе един от стотиците имоти, собственост на Американския военен флот. В знак на благодарност за работата му в служба на Съединените щати, един бивш президент беше наредил имотът да бъде отдаден под наем на Харват за деветдесет и девет години. Неговото задължение

беше само да го реставрира и поддържа по начин, отговарящ на неговата историческа стойност. Наемът му беше един долар годишно.

Бе живял на различни места, но никъде не се беше чувствал толкова у дома си, колкото в Бишъпс Гейт. Не вярваше твърде в пръста на съдбата, но в деня, когато взе ключовете за имота, го осени прозрението, че е възможно мястото да му е било предопределено свише.

На тавана в жилището на енорийския пастор той случайно откри табела. На прекрасно резбовано парче дърво бе издълбано веруюто на мисионерите на Англиканската църква, изписано на латински. Сякаш нарочно го бяха оставили там за него. Когато прочете думите, така вярно отразяващи същността на онова, с което се занимаваше, и на това, което беше, Скот разбра, че е намерил своето убежище — *TRANSIENS ADIUVA NOS* — „Ела и помогни ни“.

Свали табелката от тавана и я закачи в преддверието, за да е пред очите му на влизане и излизане.

Щом прекрачиха прага, той каза на Карлтън да види какво е останало за ядене в кухнята, ако е гладен, и че ще се върне при него след няколко минути.

Обърна се и тръгна по отсрещния коридор към кабинета си. Застана пред лавиците и шкафовете с книги и затърси с поглед нещо конкретно. Всичко бе подредено в идеален азбучен ред по имената на авторите. Когато се нанесе, мислеше, че това е най-добрият начин да организира библиотека си. Но сега му се искаше да беше групирал книгите по тематика.

Американската история беше една от страстите на Харват, особено годините около Войната за независимост. Още като момче заобича тази част от миналото на Америка. Всъщност, ако двата основни предмета в колежа не го натоварваха толкова, можеше да запише допълнително и курса по американска история.

Отне му няколко минути да намери това, което търсеше, струпа книгите на купчина върху бюрото си, подхвана ги и пое към кухнята.

Карлтън сигурно беше намерил единствените два хранителни продукта в цялата къща, които издържаха дългите пътувания на Харват, без да се развалят — Маринована херинга и пълнозърнести крекери „Васа“ — спомен от дните, когато излизаше със стюардесата от „Скандинавските авиолинии“.

Остави книгите на масата, взе си бира от хладилника и се присъедини към Стареца.

— Какво е това? — попита Карлтън.

— Изследване — отвърна Харват, докато отвинтваше капачката на бутилката.

— Книги? Защо не ползваш интернет като другите хора?

Харват поклати глава. Беше смешно наистина, че остава верен на книгите, а Стареца рови из интернет.

— Мрежата е хубаво нещо, но не съдържа всичко. Когато опреш до въпроси от историята, книгите си остават най-доброто средство.

Харват отвори най-горната книга от купчината и я разлисти. Скоро установи, че в нея няма да открие онова, което търси, и я остави настрана. Отвори следващата. Бързо намери необходимата страница.

— Подай ми увеличената снимка на табелката, окачена на шията на Клер Маркорт — помоли той, без да откъсва очи от страниците пред себе си.

Рийд Карлтън отвори папката, изрови снимката и му я подаде.

— Заповядай.

— Благодаря. — Харват я постави до илюстрацията, която гледаше. Сетне обърна книгата така, че Стареца да може да види двете изображения едно до друго.

— Съвпадат почти напълно.

— Само че при Клер Маркорт липсват думите „Смърт на тираните“ отдолу — кимна Харват.

— Което е излишно, като се има предвид цитатът от Джеферсън.

— Съгласен съм. Сигурно затова са ги пропуснали.

Карлтън се взря в илюстрацията.

— Това не ми даваше мира от момента, в който видяхме снимката в Резерва. Знаех, че трябва да си спомня още нещо, а то се оказа короната над черепа и костите.

Старецът беше жива енциклопедия във всяка област на познанието. Рядко се случваше Харват да знае нещо, което е неизвестно на шефа му, а случеше ли се така, не пропускаше да го заяде на шега. Макар и негов началник, Карлтън се беше превърнал в нещо като негов баща. Собственият му баща беше починал скоро след като завърши гимназията. Двамата никак не се разбираха. Баща му, също тюлен от американските военноморски сили, беше против

кариерата на Скот като професионален спортист независимо от успехите на сина му в състезателните спортове и приемането му в американския национален отбор по ски.

Крушата не пада по-далеч от дървото — Харват беше твърдо решен да прави това, което иска. Пренебрегвайки съпротивата на баща си, той продължи кариерата си на спортист и в резултат отношенията им пострадаха трагично. Изпаднаха в студено мълчание въпреки усилията на майка му да запази единството на семейството. Ледената стена се срути, когато бащата на Харват загина при нещастен случай по време на тренировки.

Бързо след това се срути и спортната кариера на Харват. Колкото и да се стараеше, той не можа да се върне към състезанията. Съсипващото чувство за вина се оказа непосилно за него. Знаеше, че е разочаровал баща си. Много колеги и треньори се опитаха да го разубедят, но той остана непреклонен. Заряза спорта и реши да се върне към учението.

Когато завърши с пълно отличие Университета на Южна Калифорния, той постъпи във военноморските сили, а после беше приет в Основния отряд за подводно унищожаване — ООПУ. Това беше най-тежкото изпитание, преживяно от Харват до този момент, но мисълта, че щом баща му е успял, значи ще успее и той, го тласкаше напред.

Спортната смелост и желязната решителност му донесоха успех. Той завърши първи в курса и беше назначен като тюлен в Екип две, наричан още „Полярните тюлени“, където отличното владение на ските се оказа от изключителна полза.

Харесваше колегите си от Екип две, но там липсваше активността, която би му донесла удовлетворение, и той подаде молба да бъде преместен в прочутия Екип шест на тюлените.

Вече си беше създал някакво име, но въпреки това в Екип шест бяха особено придирчиви към онези, които биваха допускани да се влеят в редовете им. Колкото и да не искаха да го признаят другите тюлени, Екип шест си беше отделна класа сам по себе си.

Това беше една от най-елитните организации в света и една от тези с най-труден достъп. Необходимо бе да докажеш не само че си заслужил да бъдеш там, но и че го желаеш повече от всичко на света. Членският състав на „Екип шест“ не правеше нищо, за да облекчи

положението. Всъщност те полагаха всячески усилия да накарат Харват да се откаже. Трудът им се оказа напразен. В средата на проверка за издръжливост той направи така, че никой да не издържи до края, и те осъзнаха, че или ще се присъедини към тях, или ще умре от старание да го постигне, ето защо прекратиха „прослушването“. Скот Харват беше спечелил пробното изпитание и завоюва място в редиците им.

Владеенето на чужди езици не беше сред качествата, с които тюлените можеха да се похвалят, но талантът на Харват да учи езици беше открит скоро и поощрен. Пратиха го на курсове по всички езици, към които бе проявил интерес или знаеше поне малко, в това число арабски и руски.

Постиженията му като тюлен от Екип шест привлякоха вниманието на Сикрет Сървис и го назначиха в Белия дом като консултант при специалистите им по антитероризъм. Тогавашният президент на страната разбра, че той притежава особен набор от качества, които биха били от по-голяма полза за държавата, ако се приложат в областта на силите за нападение. Така Харват беше включен в изпълнение на свръх секретна програма, ръководена тайно от Департамента по национална сигурност. Това беше един от най-агресивните проекти с най-отдалечен във времето стратегически замисъл, разработван от САЩ. Щом като терористите отказваха да играят по правилата, Харват щеше да постъпва като тях. Хвърлен беше безмилостно срещу тях.

Когато правителството се смени, програмата на Харват беше спряна, а той освободен. Точно тогава го пое Стареца и насочи обучението му към ново, по-високо равнище. Професионалният разузнавач научи младия мъж на всичко, което знаеше. После го изпрати да се обучава заедно с най-добрите стрелци, рамо до рамо с бойни инструктори, следователи и бивши шпиони, дори и специалисти по черна и други видове магии. Когато обучението приключи, Харват беше станал един от най-опасните оперативни работници от силите за борба против тероризма и на разузнаването, занимавали се някога с този занаят. Накратко, той беше хищник на хищниците — животното, привнесено от горния край на хранителната верига, което ловува, но то самото е толкова опасно, че малцина дръзват да го подгонят.

Така или иначе, Харват беше прекарал последните няколко години в благоговение пред Стареца. Независимо от видяното и стореното през кариерата си той чувстваше, че никога няма да достигне нивото на Карлтън.

— И така, в напрежение ли ще ме държиш, или ще ми кажеш какво гледаме? — попита Стареца.

Харват се засмя.

— Какво смешно има? — погледна го Карлтън.

— Тъкмо си представях, че в престижен университет като „Браун“ с всеобхватен основен предмет като „Западна цивилизация“ щеше да си научил поне малко за Закона за таксовите марки.

ГЛАВА 12

— Законът за таксовите марки е свързан с данъка върху всеки лист хартия, отпечатан в Колониите — вестници, разрешителни, юридически документи, всичко възможно, дори и картите за игра. Англичаните твърдели, че той е необходим, за да се покрият разходите за хилядите военни, които те са изпратили да защитават задните врати на Колониите в близост до Апалачите. Заселниците хранели по-голям страх от нашествениците от граничната област. Бояли се, че ако този данък мине безпрепятствено, ще бъдат залети от вълна от последващи данъци, и то без никаква печалба за Колониите — обясни Харват.

— Данъчно облагане без представителство — отвърна Стареца.

— Точно така. В знак на протест заселниците го отхвърлят. Започват да удрят свое клеймо на печатните материали. Използват череп и кръстосани кости, а понякога добавят и корона над тях, изобразявайки тирана от Великобритания.

— Смърт на тираните.

Харват кимна.

— Какво според теб означават буквите С.Н.С.? Съкращение на латински език ли е?

— Едва ли — отговори Харват, взе друга книга и я запрелиства. — Предполагам, че е свързано с кървавите ивици, оставени от пръстите на Клер Маркорт върху табелката.

— Защо мислиш, че двете неща са свързани? Може да е сграбчила табелката в предсмъртната си агония.

— Няма логика да закачаш табелка на врата на някого, преди да е умрял — отбеляза Харват. — Защо да си дават труда да слагат табелката, за да бъде повредена от жертвата. Ако си решил да убиеш някого, първо го убиваш, а после окачаш каквото си искаш на врата му.

— Значи кървавите дири са поставени там умишлено? Точно както и дънерите, върху които е положено тялото.

— Ако открия точната илюстрация, ще ти отговоря, а ти ще ми кажеш мнението си.

Стареца почака, докато Харват разлистваше други две книги и най-сетне намери търсеното. Вече готов, постави полицейската снимка на табелката около шията на Маркорт под знамето, което откри в последната книга, и я завъртя така, че двете изображения да попаднат в ползрението на Стареца.

— Какво ми показваш тук? — попита той.

— Знаме с девет вертикални ивици — пет червени и четири бели — отговори Харват, разпери пръстите на дясната си ръка върху масата и бавно ги придърпа към себе си, както Клер Маркорт бе плъзнала пръстите си по табелката.

— Мислиш, че ивиците, оставени от кървавите пръсти на жената, приличат на знамето?

— Не знам. Ти ми кажи.

Известно време Карлтън мълча, проучвайки двете изображения.

— Мисля, че е протегнала ръка — раздразнен отново каза той.

— Може и така да е — съгласи се Харват и отмести полицейската снимка, за да се види надписът под знамето. — А как ти се струва това?

Стареца се наведе напред и се втренчи в написаното.

— Почакай — каза той и извади очилата си от горния си джоб. — Надписът показва, че това е знамето на „Синове на свободата“. — След частица от секундата направи връзката — С.Н.С. — „Синове на свободата“.

Харват се отпусна назад и доволно отпи дълга глътка от бирата си.

— Кои са те?

— Първата организирана съпротива в Америка — отговори Харват, остави бутилката на масата и разлисти няколко страници от книгата. — Група патриоти, вдъхновени от убеждението, че Законът за таксовите марки е тираничен, се съюзяват, за да се противопоставят на британското потисничество. Най-прочутата им операция е едно от събитията, които харесвам най-много — Бостънското чаено парти.

Старият разузнавач помълча известно време, мислейки за един от най-великите моменти в историята на Америка, сетне заключи:

— Смяташ, че стоящите зад сегашното убийство искат да ги възприемат като вид съвременно движение на „Синове на свободата“.

— Точно така — потвърди Харват и посегна към последната книга. Отвори я и попита: — Чувал ли си за Бунта на белия бор?

Карлтън поклати глава.

— Сред причините Великобритания да се превърне в една от най-мощните империи в света е тази, че е била господар на моретата — чрез военния си флот и чрез търговските съдове. Строици са кораби с невероятна бързина, а белият бор се смятал за най-добрия дървен материал за направата на високи мачти, състоящи се само от един дървесен ствол. И тъй като на Британските острови вече почти не останали насаждения от бял бор, те прокарали закон в Колониите, според който се забранявало там да секат дървета от този вид с диаметър над трийсет сантиметра. Това вбесило мнозина колониални дървосекачи, строители и собственици на дъскорезници. Голяма част направо пренебрегвали закона. Станало дори много модерно да натриеш носа на британците, като поставиш подова настилка у дома от бял бор и покажеш, че дъските са поне трийсет сантиметра широки, та дори и повече.

— Какво общо има това с дървените трупи, на които бе намерена Клер Маркорт?

— Виждаш ли стрелката, изписана с тебешир тук? — посочи Харват най-широкото парче дърво на снимката.

Стареца погледна и кимна с глава, заслушан в разказа на Харват.

— Когато Короната изпращала своите надзиратели на кралските гори на проверка, всички дървета, за които било установено, че са отсечени в нарушение на постановлението, били обозначавани с голяма, дебело изписана стрелка точно като тази на снимката. Всеки, за когото се установяло, че притежава бял бор, смятан за собственост на Короната, бил глобяван солено.

През 1772 г. служител на Короната открил собственик на дъскорезница в Уеър Ню Хемпшър, на име Ебенизър Мъджет, да сече бели борове, които трябвало да бъдат запазени за краля. Мъджет бил глобен, но отказал да плати, затова окръжният шериф и помощникът му се метнали на конете и го арестували.

Мъджет трябва да е бил невероятен търговец, защото успял да убеди шерифа да го освободи още същата нощ срещу обещанието, че на сутринта ще се яви, за да плати.

— Но не се появил, нали? — усмихна се Карлтън.

— Напротив, появил се — отговори Харват, — но заедно с други мъже, между дваисет и четирийсет на брой. Пристигнали с почернени със сажди лица точно преди над странноприемницата в Куимби, където били отседнали шерифът и помощникът му, да изгрее слънцето.

— Едва ли е завършило добре. Какво е станало?

— Пребили шерифа и помощника му с дървени пръти, после обръснали гривите на конете им. А ето и най-важният момент — отрязали ушите на конете, за да се запомни посланието им и да ги направят безполезни.

— Ужасно! — смръщи се Стареца отвратен.

— Съгласен съм сто процента.

— Хванали ли са ги?

— Естествено — отговори Харват. — Осъдили всички, но само да платят глоби, и то в малък размер. И тъй като наказанието било толкова леко, според някои послужило като подтик за нарастване на съпротивата и практически създадо предпоставките за Бостънското чаено парти след по-малко от две години.

— И така, какво е според теб посланието, изпратено от групата сега? Че Федералният резерв е тиранин също като крал Джордж и че те ще се разправят с него, като отвличат и убиват хора, докато Резервът бъде закрит?

— Или докато ги хванат. Мисля, че имам идея как да ги спипаме.

ГЛАВА 13

Област Йорк, Вирджиния

Лидия Райън помнеше добре първия път, когато видя Кемп Пиъри, военната база от близо девет хиляди акра край Уилямсбърг, Вирджиния, за която хората на ЦРУ говореха като за фермата. Заедно с още дванайсет други новобранци пристигна там в мразовита есенна утрин с бял микробус със затъмнени прозорци, за да започнат обучение в ЦРУ. От дванайсетте новобранци само пет успяха да стигнат до края на курса.

Голяма част от програмата бе съставена в разцвета на предшественика на ЦРУ преди години — Бюрото за стратегически операции, или БСО, и бе натоварена с паравоенно съдържание. Занимаваха се с оръжия и експлозиви, тренировки по парашутизъм и сухоземна навигация, и то толкова сериозно, че новопостъпилите често се питаха дали се обучават за разузнавателна дейност или за армията. Съществената част, за която бяха кандидатствали, може би щеше да дойде по-късно.

Първият месец във фермата беше по-скоро проверка на физическата им форма и на желанието им да останат. Това бе особено садистична форма на изпитание и включваше най-вече физическо натоварване и ръкопашен бой. Всяко упражнение, независимо дали бягане, поход с тежки раници за определено време, ускорено физическо натоварване или дори преминаване на пътека с препятствия, бе съставено така, че колкото се може повече курсисти да се откажат.

Инструкторите крещяха, непрестанно открито ги заплашваха и обиждаха, че за нищо не ги бива, че не са достойни за Управлението и трябва да се замислят дали да не потърсят работа някъде, където е по-лесно, като например във ФБР.

По време на тренировките за основния курс на оперативна подготовка Райън търсеше всякаква информация, до която можеше да се добере, за това какво да очаква и как да оцелее. Не откри почти

нищо написано, затова четеше книги за процеса на подбор на морските тюлени, военните специални отряди на САЩ и Специалната въздушна служба на Великобритания.

Разбра, че в основата си съдържанието бе едно и също — кандидатите биваха подложени на такова натоварване и напрежение, че онова, което ги очакваше, да не може да ги стресне или затрудни. Докато тюлените, зелените барети, войниците от Специалната въздушна служба или от ЦРУ поддържат добра физическа форма, това неизменно ще се отрази и на мисленето им. Ако непрестанно отказваш да напуснеш, много бързо свеждаш възможностите си единствено до победа. За подготовката на такъв тип личности една суверенна държава влагаше милиони долари, защото само така можеше да разчита, че задачите ще бъдат доведени до край.

Инструкторите бързо оцениха интелигентността, решимостта и физическите възможности на Райън. Красивият ѝ външен вид бе само допълнение към останалото. Дори без грим тя беше поразително красива — човек не можеше да не я забележи. Това едва ли беше проблем, защото имаше лесни начини да се замаскира привлекателният ѝ външен вид. От друга страна, без намесата на пластична хирургия трудно можеш да превърнеш една по-обикновена жена в красавица.

В същото време тя притежаваше неповторим магнетизъм, който нямаше как да се придобие. Раждаш се с него. С две думи, тя се оказва находка, една на милион, но предимствата и дарбите ѝ нямаше как да бъдат забелязани, преди да започне основният курс на оперативна подготовка. И когато те се разгърнаха достатъчно, беше нужен човек, който да се постарее да бъдат развити максимално.

Тъкмо с този човек идваше сега да се срещне Райън във фермата.

Освен че беше инструктор в основния курс по оперативна подготовка, Боб Макгий притежаваше и много върно око. Бе проучил до най-малките подробности досието на Райън, преди тя да пристигне като курсистка, както бе направил с досиетата на всички новобранци, потенциални служители в Националната секретна служба — НСС, към ЦРУ.

НСС бе натоварена с хиляди задачи, включително събиране и съхранение на информация от чужди разузнавания и разработването на тайна мрежа от човешки ресурси. Именно планирането и

привеждането в изпълнение на тайните операции най-много интересуваше Макгий.

Бивш оперативен работник от Делта форс, нает от ЦРУ след като напусна армията, на Макгий бе възложено да открива перспективни кандидати за екип за отдела в сянка, наречен Отряд за специални задачи ОСЗ към ЦРУ. Ако се съдеше по самото й, на снимката Райън изглеждаше много добре, но едва когато я видя в действие, Макгий осъзна колко добра е всъщност.

За нищо на света обаче нямаше да я одобри, докато не е напълно сигурен, че е готова за подобни задачи. Ето защо реши, че той ще е този, който ще я подложи на най-тежкото натоварване.

На новобранците бе забранено да споделят помежду си лична информация, така че освен за тренировките те почти нямаше за какво да си говорят. Начинът, по който Макгий се държеше с Райън, бързо стана най-обсъжданата тема по време на кратките почивки за разтоварване вечер.

Повечето курсисти бяха убедени, че той е женомразец. Други пък предполагаха, че в миналото някоя го е наранила така, че той просто си отмъщава на жените. Очевидно беше избрал Райън, тъй като беше най-хубава и или му напомняше за минало разочарование, или по някакъв начин го караше да се чувства зле.

Няколко мъже от курса, единият от които магистър по психология, имаха друг начин да демонстрират колко харесват Райън, но той напомняше по-скоро този на момченцата от детската градина, дето дърпат косите на момиченцата, които тайно харесват. Никой от тях обаче не можеше да предположи, че нея я готвят за нещо много по-сериозно от младши офицер в НСС дори след като я преместиха и тя напусна основния оперативен курс.

Беше прехвърлена в Отряда за специални задачи на ЦРУ, където се провеждаха тактически паравоенни операции и подмолни политически ориентирани действия, включващи освен всичко останало дестабилизация, психологически и икономически трусове.

Щом Макгий беше вече убеден, че Райън е готова за ОСЗ, даде своето одобрение и я прехвърли в специална тренировъчна програма под негово лично наблюдение. Така стана неин ментор в Управлението и човекът, на когото тя винаги можеше да разчита за добър съвет, както и за професионална консултация.

По време на проблемите ѝ с Фил Дъркин Макгий предложи да спестят време и неприятности, като пусне един куршум в челото му и го захвърли в някоя каменоломна. Райън нито за миг не се усъмни, че той говори сериозно. Не харесваше Дъркин от самото начало, а с течение на времето го харесваше все по-малко, особено след като се нахвърли на най-блестящата му курсистка. И макар да не можеше да го докаже, Райън бе почти сигурна, че именно Макгий осведоми съпругата на Дъркин, Бренда, за отвратителното му поведение.

Тя спря пред вратата на кабинета на своя ментор и вдигна ръка да почука, когато от вътрешността на помещението проехтя плътният глас на Макгий:

— Отворено е.

ГЛАВА 14

Боб Макгий беше висок мъж в края на петдесетте, който в свободното си време четири дни от седмицата тичаше, а останалите три прекарваше във фитнеса. Гъстите мустаци и чупливата му коса бяха успели да избегнат въздействието на времето. Някои твърдяха, че единственото, по-устойчиво от неизменните сили на остаряването, е неговата суета, заради която той държеше скрита някъде боя за коса.

Щом вратата се отвори, Макгий вдигна очи и видя Лидия Райън на прага.

— Така значи — усмихна се. — Е, поне са изпратили познато лице. Предполагам нямаше да има голямо значение, ако ти бях предложил поне половината пари.

Райън поклати глава и отвърна на усмивката му.

— Трябваше да изчезнеш, когато имаше възможност, Боб.

— И да изоставя всичко това? — разпери той ръце, изпълвайки тясното помещение. — За нищо на света.

Тя се засмя и пристъпи в тясната стая, където двамата се прегърнаха сърдечно. Размениха по няколко думи и той ѝ посочи един от столовете пред бюрото, настанявайки се на другия.

— Какво е толкова секретно, та не може да се говори за него по чистата телефонна линия? Нали не е отново за онзи тъпанар Дъркин? Казах ти, че трябва да му пуснеш един куршум и да го заровиш в плитък гроб.

— В интерес на истината, ти препоръча да го хвърля в каменоломна.

— Още по-добре би било — съгласи се Макгий. — Не, чакай. Първо го убиваме, след това го посипваме с боклуци от гей бар и тогава го захвърляме. Управлението мрази тези неща и няма да рови много в случая. А ти се отърваваш завинаги.

— Не съм се сетила. Ако някога го гръмна, непременно ще се възползвам от идеята ти.

— Какво прави той сега?

— Не знам дали изобщо прави нещо — въздъхна Райън.

— Какъв е тогава проблемът?

— Колко време имаш?

Макгий се облегна назад, склочи длани зад тила си и се намести по-удобно.

— Колкото ти е необходимо.

След като разказа всичко, свързано с материалите от Нафи Насири, които получи във Франкфурт, Лидия изчака менторът ѝ да изкаже някакво мнение, което да ѝ помогне да вземе по-нататъшно решение.

— Много шибана ситуация — промърмори той най-сетне.

— Само толкоз? Няма ли какво друго да кажеш?

— А ти какво очакваш?

— Да направиш някакво предложение за по-нататъшните ни стъпки.

— Нашите ли? — наклони се той напред. — Защо това стана и мой проблем?

— По дяволите, Боб, нуждая се от помощта ти. Сериозно е.

— Мога да се изразя и по-просто. Според мен твоят човек от разузнаването на Йордания те дърпа за опашката. Няма начин да си играят с информацията за потенциална терористична атака. Не, по дяволите.

— Значи според теб си измислят? — не вярваше на ушите си Райън.

— Мисля, че всеки си измисля нещо.

— Да нямаш предвид Дъркин?

— Твоят екип за дестабилизация беше на върховно ниво, но наруши основно правило — хванаха го.

— Бяха ги записали.

— Няма начин — отвърна той. — Може да са сгафили с правилата, но Дъркин не трябваше да ги гони. Бяха прекалено добри. От това, което съм чул, преди това са получили множество предупреждения. Знае се, че се придържаш към правилата, и това, че те изпратиха при тях, беше последен опит да им сложат юзди. Щом нещата станаха неудържими, ги спипаха.

— Дъркин ми заяви в прав текст, че няма представа къде са и дали са замислили нещо.

— Стига, Райън. Не си толкова наивна. Той е шпионин. Също като теб. Плащат му, за да лъже хората.

— Не разбирам, според теб най-добре да се правим, че не сме чули от йорданците за потенциални терористични действия, така ли?

— Колко добре познаваш Насири?

— Достатъчно добре. Пое с тялото си няколко шрапнела, заставайки пред мен. Може би наистина спаси живота ми — рече тя.

— И му имаш доверие, така ли?

— Нямаше да губя и моето, и твоето време, ако не беше така. Съгласна съм с теб. Но също така съм убедена, че да задържаш информация за терористичен заговор е изключително некоректно от страна на съюзник и ако местата бяха разменени, щях да направя същото. Дори повече.

Междувременно Макгий отново прехвърляше бавно материалите от папката.

— Ако информацията е истинска, е доста неприятно, все едно дали старите ти колеги работят за Дъркин. Ако може да се докаже, че Съединените щати не само са замислили, но са и задействали Арабската пролет, а и продължават да сричат правителства, това може да доведе до световна буря. Ще доведе и до пълен провал на тази администрация.

— Не ме интересуват политическите последствия. Интересува ме само да спра терористични действия на територията на САЩ. Няма как да получим помощ от йорданците, ако не им дадем нещо в замяна.

— Защо не занесеш тези материали на някого над Дъркин?

— Да не мислиш, че не съм се сетила! Ами ако греша? Ако йорданците ме пързаят? Ще приличам на пълен идиот. По-лошо, може да излезе, че съм съчинила цялата тази работа само за да zlepоставя Дъркин.

— Няма как да започнеш действия без нечия благословия. Трябва някой да „пръсне светена вода“ над проблема.

— И кой според теб би могъл да е този някой?

Докато мислеше съсредоточено, Макгий потупваше папката в коляното си.

— Какво ще кажеш да ти уредя среща с директора?

Райън се изсмя.

— Директорът на централното разузнаване е известен тиранин. Страшно мрази да се нарушава йерархията. Просто ще хвърли папката обратно на Дъркин и ще залепи розово листче на гърба ми само за да му е по-лесно да ме прободe с ножа си.

— Не говоря за директора на централното разузнаване, а за друг директор — шефа на НР.

— Искаш да кажеш ДНР — директора на националното разузнаване, така ли?

Макгий кимна.

— Как си се сдобил с подобна връзка?

— Аз съм много важен човек.

— Прав си — засмя се Райън.

— Да оставим шегата настрана, мога да уредя среща с ДНР, проявяваш ли интерес?

— Защо мислиш, че няма да ме изрита обратно при нашия директор? Който на свой ред ще ме уволни за това, че не спазвам реда.

— Защото ще си под моя закрила.

— И как по-точно?

— Отдавна се познавам с ДНР, а и ми дължи услуги. Ще се погрижа да те изслуша.

— В такъв случай ще отида.

Макгий се наведе през бюрото, за да вземе телефонната слушалка, и кимна с глава на Райън да излезе от кабинета му.

— Дай ми двајсет минути.

Тя кимна и се изправи, за да отиде в коридора отвън. Докато идваше да се срещне с Макгий, бе убедена, че постъпва правилно. Това чувство не я напусна и докато влизаше при него. Само че сега ѝ казаха да излезе и това чувство се смени — новата тревога я вълнуваше дори повече от това да я сдъвчат за нарушаване на йерархията или даже от възможното уволнение.

Боеше се, че каквито и конци да дърпа сега нейният ментор, това вече беше без значение, защото са твърде недостижими за нея.

15. ГЛАВА

Вашингтон, Окръг Колумбия

Харват натисна спирачката пред очуканата тухлена постройка на склада и погледна нагоре към покрития с ръжда номер над входната врата, за да се увери, че е открил адреса, даден от Стареца. Беше пристигнал там, където трябва.

Макар да нямаше навика да държи ценни вещи в спортния си джип, той бързешком огледа седалките, за да се увери, че не е оставил нещо отгоре. Кварталът не беше от най-престижните градски райони и последното, което би желал, бе да подмами някой минаващ хлапак набързо да разбие и да ограби колата му.

Готвейки се да излезе от джипа, опипа оръжието си. Беше убеден, че една от причините столицата да бъде толкова опасна е, че обитателите ѝ нямаха право да се защитават при нападение и да носят оръжие законно. Престъпниците знаеха това и се възползваха всячески. Привърженик на теорията, че е по-добре да бъдеш съден от дванайсет души, вместо да бъдеш носен от шестима, Харват ходеше навсякъде със своя 45-калибров „Хеклер и Кох USP Compact“ в направен по поръчка кобур, здраво закрепен зад десния хълбок. Едно от малкото изключения беше следобедът, когато от летището отиде направо в сградата на Федералния резерв. Според правилата на техния занаят всички оръжия, използвани в чужбина, си оставаха зад граница.

Правилата, по които живееше Харват, му служеха добре. Някои от тях се вписваха в обстоятелствата по-трудно се от други. Максимата му, че идеално престъпление няма, бе едно от тях. Все едно дали е терористична атака, отвличане или убийство, винаги оставаха следи. Но в случая с похитените кандидат-председатели на Федералния резерв се оказа, че е много трудно такива да бъдат открити.

С помощта на Стареца Харват беше превърнал кабинета си в импровизирана военна квартира, където официално сложиха начало на разследването си. Започнаха с това, което според очакванията на

Харват беше най-краткият и лесен път за откриване на потенциалните заподозрени — интернет.

Знаеше твърде малко за Федералния резерв, но беше наясно, че неговите критици са доста речовити. Гласовете им обхващаха най-широкия диапазон на регистъра — от научни светили до лидери в света на бизнеса и от членове на Конгреса до обикновени граждани. Той използва всички комбинации от думи, които му дойдоха на ум. Започна да търси с родовото понятие „Синове на свободата“ и благодарение на историческата му значимост беше възнаграден с над един милион потенциални отговора.

Опита се да стесни търсенето, като добави съчетанието „Федерален резерв“ и в резултат получи само около тринайсет хиляди възможности. Към това написа едно по едно и имената на отвлечените кандидати и се сблъска с информационна стена. Колкото и да се стараяше, така съставеното съчетание не се появяваше никъде, във всеки случай не и публично в мрежата.

Изтри „Синове на свободата“ и въведе имената на зложниците до думите „Федерален резерв“. Опита се дори да прибави и цитата на Хенри Хазлит, че днешният ден вече е „утре“, което лошите икономисти вчера ни убеждаваха да пренебрегнем. Резултатът беше пъстра смесица от разнородни препратки, които не ставаха за нищо. Никой, поне не и в мрежата, не съобщаваше, че някоя от жертвите е наранена, камо ли убита.

Харват реши да се обърне към полицейските регистри. Сто пъти прерови досието на Клер Маркорт. Имаше усещането, че нещо там му убягва, но не се сещаше какво.

Прочете внимателно докладите за останалите похитени жертви, търсейки обща нишка, но единственото, което успя да установи, беше, че отвлеченията са изпълнени много добре. Всички бяха станали в една и съща вечер, но в различни градове, което означаваше, че са ползвани различни екипи. За Харват това беше плюс. Колкото повече хора участват в даден заговор, толкова по-голяма е вероятността един от тях да се прецака. Но майсторлъкът беше да отдадеш нужния ресурс на случая, така че да съзреш прецакването и в мига, в който настъпи, да скочиш и да го обърнеш в своя изгода.

За съжаление „Карлтън Груп“ не разполагаше с голям ресурс, още по-малко с резерви, които да местят от проект на проект, защото

бяха принудени да освободят повечето от хората си. В момента Харват водеше разследването сам от дома си, като кабинетът му беше центърът за проучваните материали, а тези, които не се побираха вътре, задръстваха коридора.

Дори и Стареца не отдели достатъчно време. Прекара няколко часа с Харват над задачата и тръгна да се занимава със страничните ефекти от операцията „Сиена Стар“.

Макар да не говореше открито за това, Карлтън беше много обезпокоен от убийството на Клер Маркорт. Харват го разбра от изражението му и от времето, което посвети на досието ѝ. Той сканира съдържанието му, прехвърли го в лаптопа си в кодиран FTP сайт, след което излезе и проведе продължителен телефонен разговор. Когато се появи отново и съобщи, че си тръгва, подаде на Харват бележка с адреса на някакъв склад и съкращението „УУП“.

Инициалите идваха от името Уилям Уайс Втори.

— Той те очаква — каза Стареца, тръгвайки към вратата.

— Очаква ме за какво? Кой е той?

— Работеше в Управлението, умен мъж. Знае по малко за всичко. Дадох му материалите. Може да се сети нещо.

Харват искаше да попита с какво се е занимавал Уайс и какво го прави толкова специален, но Карлтън бързаше и изчезна, преди да поговорят. Харват реши, че скоро ще научи.

Тръгвайки към фасадата на сградата, той забеляза няколко почти невидими предпазни мерки. Може да са били взети в отговор на високата престъпност в района, но си помисли, че причината вероятно е друга и много по-конкретна. Който и да беше този Бил Уайс, той имаше много опасни врагове.

ГЛАВА 16

Бил Уайс приличаше на нещо средно между Дядо Коледа и най-издръжливия моторист от „Ангелите на ада“. Имаше бяла коса, гъста бяла брада, стърчеше над Харват с около педя, а по тегло го превъзхождаше поне с трийсет и пет килограма.

Носеше тъмни джинси, чифт черни ботуши „Фрай“ и избеляла риза с висока яка на тексаски каубой. На дясната му китка се виждаше медна гривна — от тези за предпазване от артрит, а на лявата — скъп водолазен часовник „Панерай“.

Щом Харват влезе, Уайс хвърли бърз поглед към улицата, затвори вратата, а после му протегна ръка.

— Благодаря, че се съгласихте да ме приемете толкова бързо, господин Уайс.

— Първо, аз съм доктор Уайс и второ, спестете ми формалностите — усмихна се мъжът. — Щом Прасковата те праща, това ми стига.

Прасковата беше прякорът, под който Стареца бил известен на младини. Според легендата той бил един от най-безкомпромисните следователи на Централното разузнавателно управление. Славел се с това, че поемал най-тежките случаи, най-заплетените от най-заплетените, и бил способен да прояви абсолютна жестокост към врага. Твърдяха, че става ли дума за спасяване на живот и времето не е от изключителна важност, Рийд Карлтън бил човекът, който ще свърши работа. Фактът, че прибягвал до някои доста необичайни методи при разпитите му донесъл забавното, но и вледеняващо прозвище Прасковата. Бил всичко друго, но не и сладък.

Уайс направи знак на Харват да го последва и го поведе към вътрешността на помещението. Минаха през малко преддверие, чиито стени бяха покрити с картини. Харват забеляза, че Уайс е обиколил света, често тежковъоръжен и заобиколен от местни бойци, че е бил водолаз и частен пилот, игъл скаут, фотограф, мотоциклетист,

почитател на НАСКАР и ИНДИКАР, при това ловец с ранчо в окръг Сан Саба в Тексас.

— Ходите ли на лов? — попита Уайс, забелязал, че Харват гледа с възхищение снимките от ранчото.

— Строго погледнато, само за двуноги сега.

Уайс сви рамене и го преведе през тежка плъзгаща се врата до основната част на сградата — обширно високо помещение с дебела метална покривна конструкция и отколешен залят с епоксидна смола бетонен под. Близко до широка повдигаща се като ролетка врата стояха три идеално реставрирани стари джипа — зелен ленд роувър, модел 1960 година, сив металик „Интернешънъл Харвестър Скаут“ от 1970, и един бял джип „Гранд Уагъниър“, модел 1980, с дървена облицовка на таблото. Зад тях имаше още няколко стари мотоциклета в различна степен на подновяване. Харват разпозна един „Триумф Бонвил“, също и един „Индиън“ и един „Крокър“.

— Ваше дело ли е реставрацията на всичко това? — попита той.

— Да — отговори Уайс. — От дете обичам да разглобявам разни неща, а после да ги сглобявам отново.

Докато Харват се възхищаваше на машините, мъжът добави:

— Никога не излизайте в пенсия. Ще се смаете, като разберете колко скъпо струва „играта на голф“.

Сега Харват сви рамене. Все още не беше добил представа с какво се е прехранвал Уайс. Но ако приличаше на онези пенсионирани призраци, с които го бе сблъскал животът, то и той сигурно се бе заел с предоставяне на консултантски услуги след напускането на Управлението и бе натрупал добри пари от това.

Гаражната част на склада завършваше с огромна стъклена витрина, висока от пода до тавана. Вътре се виждаха ред подир ред стари пишещи и шевни машини. Изложбата служеше за преграда към жилищните помещения на Уайс.

Видя кухня с уреди с покритие от инокс, масивна библиотека с колони от четириметрови рафтове, стигащи чак до задната стена на постройката, и гигантска чертожна маса, която служеше за писалище. На стената до нея висяха безброй дипломи, една от които за докторска степен по психология, както и няколко дипломи и грамоти от Седемдесет и пети рейнджърски полк и Пети отряд на Специалните сили. Следваше спалното помещение, после дневна с разтегателен

диван и накрая дървен бар, сякаш пренесен тук от малка ирландска кръчма.

— Нещо за пиене? — попита Уайс и мина зад бара.

— Какво имате? — каза Харват и съжали за въпроса си в мига, в който го беше задал.

— Уиски и студен чай.

— За мен чай.

— Значи уиски — заключи Уайс, взе две чаши и ги сложи на плота. — Чаят ми свърши.

Зад бара висеше ярък колаж с маслени бои на Джордж Вашингтон, застанал зад същия този бар. Харват реши, че познава художника.

— Това е Пенли, нали?

— Точно така — отвърна мъжът и подаде питието на Харват. — Велик художник и още по-велик американец. Попаднах на него преди няколко години и сега се старая да посещавам всички негови изложби.

— Тяло в движение — отбеляза Харват.

— И запазва движението си. Думи, с които живееш, като се пенсионираш.

— Откъде точно сте се пенсионирали?

Уайс пое глътка от питието си.

— Най-сполучливото описание, което са давали на професията ми, е „антропология на въоръжения индивид“. Служих дълго време в армията, главно в частта за специални операции. Армията ме изпрати да се дипломирам, а после и да защита магистратура в учебно заведение, където станах специалист по убийствата.

— Имате предвид в начините, по които убиват войниците?

— Не само те — всеки човек или всяка организация. Войници, служители на силите на реда, членове на гангстерски банди, поръчкови убийци и убийци на политически лица, психопати, националисти, терористи — само да кажат, и аз извършвах изследването.

— Звучи интересно.

— Завладяваща работа, а аз не оставях непреобърнат нито един камък. Изследвах начина, по който скочи успеваемостта при убиване, след като замениха използваните при стрелковите учения кръгови мишени за точно попадение в целта с фигури в силует, та дори и това

как масовите убийци избират жертвите си и местата за нападение. Открих, че има един вид конкретна умствена настройка, водеща до отлични резултати в боя. Някои аспекти на тази настройка могат да се преподават, така че обикновените войници да бъдат по-ефективни на бойното поле, но има и други аспекти, които не могат да се научат. Трябва да си с вродена нагласа. Когато навлязохме в дълбочина, за да идентифицираме тези умствени особености, резултатът започна да се оформя като процес на проверка в някои клетки на „Специални операции“.

Клетки. Любопитен избор на термин, помисли си Харват, сякаш имаше нещо, което трябва да се затвори вътре.

— Значи военните са търсили начин да намерят своите най-смъртоносни убийци.

— Това беше едната част, но както знаете, „Специални операции“ е много повече от самото убиване на врага. В моя случай се стараехме и да научим армейските екипи на специалните сили какво да търсят при проверките, когато се инфилтрират в чужди страни и работят с метежнически групи. Нашите зелени барети се нуждаеха почти от докторати по психология, за да преценяват правилно потенциала в битките, които подкрепяха. Всъщност трябваше да имат способността бързо да решат дали подкрепят и повишават в длъжност точните хора, или има и подобри кандидати за някои длъжности. Както споменах, беше завладяваща работа.

— И в Управлението трябва да са мислели така, когато работихте за тях.

— Така е — съгласи се Уайс и отпи отново от питието си. — През този период експериментираха с много интересни програми. Направиха ми предложение, несравнимо с това, което би ми дала армията, затова се преместих в Лангли.

— И продължихте работата, която вършехте за армията?

— Но с много по-голям бюджет.

— Извън ведомостта или не? — попита Харват, имайки предвид мястото, откъдето идваха парите за тези интересни програми.

— Как мислиш?

Изцяло на черно и извън ведомостта, помисли си Харват. ЦРУ не би искало Конгресът да осигурява средства за сферата на специалните умения на Уайс. Политиците щяха само да разводнят

програмите, ако не и напълно да ги закрият. Членовете на Конгреса едва ли разбираха сложностите на армейското бойно поле. Познанията им за полевата дейност на разузнаването се побираха в чашка студен шот.

— Добре, вие сте доктор Убий, военен антрополог — продължи Харват. — А аз защо съм тук?

И преди често определяха Уайс по този начин — не помнеше дори колко пъти. Обикновено се засмиваше. Този път обаче лицето му остана напълно сериозно.

— Защото Рийд Карлтън мисли, че мога да помогна при вашия случай.

— Можете ли?

— Навярно. Но първо искам да разбера какво знаете вие за жертвата си.

— Жертви — отговори Харват — Множествено число.

— Може да има заложници, множествоно число, и едно мъртво тяло, единствено число — поклати глава Уайс с усмивка и лек упрек към Харват, че го е поправил, — но целта на всичко това е една жертва и колкото по-скоро разберете това, толкова по-бързо ще разрешите случая.

ГЛАВА 17

Бостън, Масачузетс

Целият следобед прекара в правене на снимки. Това наистина му харесваше. Снима Кингс Чапъл, Олд Норт Чърч и Пол Ривиър Хаус. В Гренъри Беринг Граунд близо до гроба на Сам Адамс среща почитателка на готическия стил с черно червило и лак на ноктите в същия цвят, която му позволи да я снима в провокативни пози на фона на някои от надгробните камъни. След четвъртата снимка тя сама му предложи срещу петдесет долара да го заведе на едно близко място за кратък секс.

Момичето беше просто боклук, който търсеше пари за своята доза. Той ѝ подаде десет долара само за да види какво ще направи. Тя му каза да си го начука и му показва среден пръст, докато се отдалечаваше. Десет минути по-късно, когато той вече се канеше да си тръгва, тя се върна, заявявайки, че е готова да го направи и за двайсет долара. Нямаше как да знае, че фактът, че са на открито и посред бял ден на място, където минават хора, е доста полезен за нея. Ако беше нощ и той не си беше изпил лекарствата, историята щеше да приключи малко по-различно.

Нямаше представа с какво се друсаше тя, нито колко струваше, но извади банкнота от един долар от портфейла си и я подаде с думите да отиде да си купи нещо за ядене.

— Какво? Кутийка „Тик-так“ може би? — попита момичето с подчертано южняшкия си акцент. — Върви да си го начукаш — завърши тя.

Беше се ядосала, ама наистина. Това го развесели. Като видя усмивката, разтегнала чертите му, тя сякаш още повече се вбеси и дори посегна да го удари. Бързината, с която улови китката ѝ и рязко я изви назад, я стресна. Понечи да извика, но предусетил и това, той стисна още по-силно ръката ѝ и я привлече към себе си. Болката беше толкова силна, че направо я остави без дъх.

Очите ѝ трескаво шареха насам-натам с надеждата отнякъде да дойде помощ, ала неколцината случайно присъстващи наоколо се интересуваха най-вече от историческите надгробни паметници. Той буквално помириса страха, който вече струеше от порите ѝ, и долавяше потрепването на цялото ѝ тяло. Кой знае колко зараза имаше в тази жена, но в този момент това беше без значение. Интересуваше го едно-единствено нещо в нея. Затвори очи и се заслуша, докато не улови ударите на обхванатото от ужас сърце, което се блъскаше в гърдите. Все едно бе сърце на заек, който се мъчи да се отскубне от лапите на вълк.

Дръпна още по-силно ръката ѝ, почти до степен на счупване, след което я пусна. Тя остана така вцепенена от страх и като истинско зайче, каквото всъщност беше, се спусна да бяга колкото се може по-далеч от големия лош вълк.

Докато я гледаше как панически се отдалечава, лицето му се разтегна в усмивка. Ранният следобед, откритото публично място и задължението му да си вземе хапчетата — тези три неща спасиха живота ѝ тук на гробищата, но това възбуди още повече апетита му.

Внимателно подбираше местата, където можеше или не биваше да отива, както и храната, която можеше или не биваше да погълща. Бе направил някои неща, за да се дегизира, но въпреки това съществуваше риск да го разпознаят и заловят. Насочи се към района на Чайнатаун в града, където влезе да хапне в съвсем малък ресторант, дупка, която не можеше да си позволи дори еднакви столове, да не говорим за камери за наблюдение на посетителите.

Най-доброто, което можеше да се каже за храната, бе, че ставаше за ядене. Поръча си пържен ориз и яйчени рулца, които проми обилно със сладка като сироп азиатска газирана напитка от хладилника. Очакваше се с помощта на лекарствата да контролира импулсите, но когато стимулите се струпваха, както преди малко в гробището, усещаше, че му е трудно да удържа желанията си.

Освен че се разпусна по отношение на храната, усети, че и желанието му за секс не се беше уталожило. Ароматите на страх, които се излъчваха от жената, както и усещането за потрепващото от ужас тяло, докато го притискаше към себе си, бяха главозамайваща комбинация, подсилвана от опасността да го видят.

Чувстваше, че го движат бушуващи вълни, които го отнасяха все по-навътре и все по-далеч от брега. Докосна с пръсти шишенцето с хапчета в джоба си, докато съзерцаваше бирата и газирани напитки през стъклото на хладилника. Ако вземеше още хапчета, можеше да се почувства замаян, да му се доспи и да сгреша. Но пък ако не вземеше хапче и се поддадеше на някой от импулсите си, също можеше да сгреша. И в двата случая сякаш бе притиснат до стената и това доведе до ново допълнително усещане — тревожност.

Реши сам да си назначи лечение. Пристъпи до хладилника и си взе две бири. Плати на китайката зад касата и се настани отново на масата.

Изпи първата на една продължителна глътка. За втората реши да почака и си наложи да се отпусне. След няколко минути усети как алкохолът се включва в кръвообращението му и чувства леко отпускане. Предимството на тревожността, ако можеше така да нарече допълнителното усещане, бе, че успяваше да потисне сексуалната възбуда. Ерекцията беше напълно изчезнала.

Колкото повече седеше в ресторантчето, толкова по-отпуснат се чувстваше. Мислите му се носеха безцелно и само от време на време се връщаха към случката в гробището, но в тези мигове възбудата отново се появяваше. Усети как вълните отново го подхващат. Сега вече имаше нужда от кафе.

Допи и последните глътки от втората бира и излезе на улицата. Беше вече привечер и движението ставаше все по-натоварено. Когато най-сетне намери кафене, след дългия ден сервитьорите и човекът на касата имаха вид на изтощени и копнеещи да се приберат час по-скоро хора. Поръча си „Черно око“, което в света на кафето означаваше двойно еспreso. Както и в китайския ресторант, плати в брой и напусна заведението.

Усети, че кофеинът му действа по-бързо от бирата. Имаше енергия в походката му, а и духът му се повдигна значително. Всичко щеше да се нареди. С нетърпение очакваше задачата си тази вечер. Беше сложна, но не и невъзможна. Всяка стъпка бе подробно и предварително планирана. Все едно правиш торта. Стига да следваш рецептата, няма за какво да се тревожиш, а той винаги следваше предписанията.

Колата и необходимите принадлежности бяха прибрани в запуснат гараж в Източен Бостън. Близко час обикаля района и още час наблюдава гаража, преди да се приближи.

Ключът за катинара бе зашит в подплатата на якето му. Неволно разкъса плата, докато се мъчеше да разтвори с пръсти шева, измъкна ключа и влезе, заключвайки след себе си.

Запали малкия фенер, който извади от раницата, и го обгърна с длан така, че да хвърля по-добра светлина. Ванът беше отключен. Той се качи от задната врата и се огледа преценяващо. Всичко беше там, където очакваше.

Вдигна капака на голямата кофа за смет, за да се увери, че и там всичко е според описанието. Примижавайки срещу светлината на фенерчето, вътре лежеше здраво завързан мъж с лепенка на устата и с лице, обрасло от поне два дни.

Той върна капака на място и обзет от силно вълнение, извади син гащеризон, който щеше да замени дрехите му.

ГЛАВА 18

Бетесда, Мериленд

Генерал Джордж Джонсън, директор на националното разузнаване, живееше в скромен дом в колониален стил недалеч от Вашингтон с жена си и двајсет и четири часова охрана, както и с френски булдог на име Мартин. Въпреки че вече две години охраната беше тук и дежурните се сменяха на всеки осем часа, винаги когато някой приближеше входната врата, кучето се скъсваше да лае.

За хората, за които сигурността е важна, това можеше да изглежда положително, но за генерала кучето на жена му бе огромна досада. Още преди да натиснат звънеца, Лидия Райън и Боб Макгий чуха гръмогласната разправия между кучето и генерала от вътрешността на къщата.

— По дяволите, Марти! Млъкни! — викаше Джонсън. — Керъл, ела и прибери проклетото куче!

Здраво сложен мъж с тъмен костюм отвори вратата. Зад него директорът на националното разузнаване се опитваше да укроти дребния булдог с крак с надеждата, че ще му попречи да нападне посетителите.

— Съжалявам за тази шумотевица — кимна той на гостите си. — Моля, заповядайте.

— Казах ти да си вземеш ротвайлер — обади се Макгий и прекрачи прага.

— Имах вече няколко — отвърна генералът, — но отворя ли им вратата да се разходят, после не мога да ги хвана. — Само след миг той вече крещеше към жена си: — Керъл!

Асистентът на директора на националното разузнаване се появи от дневната.

— Ще го заведе горе, сър — предложи той и като се наведе, улови нашийника.

В същия миг кучето замени лаенето с ръмжене.

— Внимавай, Стю.

— Ще се справя, сър.

— Не се съмнявам — подсмихна се Джонсън и изпрати с поглед мъжа, който вече изкачваше стълбите. — Обзалагам се на стотачка, че ще те ухапе.

— Не ми се вярва да... — започна смело човекът, но в същия миг усети зъбите на кучето върху ръката си.

— Казах ли ти? — засмя се директорът и се запъти да се ръкува с новодошлите.

Макгий представи Райън и генерал Джонсън ги покани да го последват в кабинета му.

— Да ви предложи нещо за пиене? — попита той. — Кафе? Газирана напитка?

— За мен кафе, ако може — обади се Райън, която още не можеше да се съвземе от смяната на часовете след презокеанското пътуване.

— Имаш ли бърбън? — попита Макгий.

— Много. Чисто или с лед?

— Чисто, моля.

— Казват, че постоянството е дяволчето на дребните улове, Боб.

— Всъщност — поправи го Макгий — казват, че глупавото постоянство е дяволчето на дребните улове. Не виждам нищо глупаво в това човек да обича бърбън. Освен, разбира се, ако този човек не започне да слага кубчета лед в чашата си.

Генералът бе нисък набит широкоплещест мъж над шейсет, чиято фигура напомняше уличен пожарен кран, с вече оредяваща коса. Работният ден беше приключил и той бе с панталони в цвят каки и тъмна фланелка. Разсмя се добродушно на шегата на Макгий, докато наливаше кафе на Райън и пиене на себе си и стария си приятел.

Междувременно асистентът Стюарт бе успял да заведе кучето на горния етаж и дойде при тях в кабинета с лаптоп, две подложки с листове и папка. Директорът помоли хората от охраната да почакаят навън и Стюарт затвори вратата зад тях.

Докато подаваше питиетата, домакинът представи гостите на своя асистент, като ги увери, че могат да говорят пред него напълно свободно, след което покани всички да седнат.

Стените на малкото помещение бяха украсени с подбрани с вкус картини от ловни сцени и дървена ламперия. Канаетата бяха

тапицирани с кафява кожа и освежени с карирани възглавници, виждаха се още две малки кресла, малка медна масичка и голямо дървено бюро.

Генералът пое едната подложка и писалка от асистента си, настани се на един от столовете и съобщи тържествено:

— Стю трябва да се прибере, за да гледа серия на „Говорещият с кучета“, така че да започнем с това, за което сме се събрали.

Генерал Джордж Джонсън бе получил десетки отличия за службата си в армията на Съединените щати. Блестящата му кариера бе започнала във Виетнам, където получи множество награди за смели и доблестни постъпки. Бе предвождал Първа пехотна дивизия при няколко конфликта, след което го назначиха за шеф на отдел за подкрепа на военното разузнаване. Практическите му познания, от една страна, в областта на стратегията и тактиката, а от друга — в разузнаването и дипломатическите отношения, в крайна сметка му осигуриха място в Генералния щаб, където стана консултант на секретаря по националната сигурност, в Съвета по национална сигурност и на президента на страната по всички военни въпроси. Благодарение на чудесната си работа там, бе избран да ръководи Агенцията за национална сигурност, преди да заеме настоящата си позиция — директор на националното разузнаване.

По пътя от Кемп Пиъри Макгий бе информирал Райън за професионалния път на генерала. Двамата с Джонсън често си бяха сътрудничили в армията и ги свързваше чудесно приятелство. Райън дръзна да попита за какво му е задължен директорът на националното разузнаване, на което Макгий отговори само:

— Правили сме си един на друг услуги, които никой от нас няма да може да изплати.

Сериозността, с която бе произнесено това, беше сигурен за знак, че всеки от тях е правил жертви за другия и вероятно е ставало дума и за човешки живот. Райън не настоя за повече информация.

— Тъй като проблемът е повдигнат основно от Лидия, нека тя да представи случая — рече Макгий, давайки думата на своето протеже.

В началото Райън разказа накратко своя служебен път. Докато говореше, асистентът на Джонсън му връчи копие от досието ѝ. За разлика от повечето висши служители, с които Райън се бе срещала,

генералът предпочете да я слуша с цялото си внимание. Нещо, което ѝ направи силно впечатление.

След като разказа всичко, което се бе случило, тя подаде на техния домакин папката, която Нафи Насири ѝ бе предоставил, но той дори не си направи труда да я отвори. Нямахше основания да мисли, че в нея ще намери нещо, което оперативната служителка на ЦРУ не беше споделила вече.

Лидия Райън бе докладвала ясно и точно фактите, но сега генералът искаше да чуе какво мисли тя. Какво ѝ подсказват опитът и интуицията.

— Познавам Насири и не мисля, че йорданците блъфират.

— А какво ще кажете за онзи ваш бивш началник, Фил Дъркин, в Лангли? — попита Джонсън, след като погледна записките си. — Дали той не блъфира?

— С положителност — обади се Макгий. — Той е същинска невестулка.

Директорът на националното разузнаване вдигна ръка, за да спре приятеля си, и отново насочи цялото си внимание към Райън.

— Вие какво мислите?

— Дали Дъркин е закрил програмата, както твърди, ли имате предвид? Възможно е. Но защо задържа мен, след като уволни всички останали? Истината е, че не сгафих толкова много, колкото останалите, но признавам, че също направих доста грешни ходове. Без проблем можеха да повдигнат обвинения и на мен — заяви тя. — А не го направиха.

— И защо?

— Може би защото Дъркин се интересуваше от мен. Но ако това е вярно, защо не се възползва от ситуацията? Защо не предложи да спаси кариерата ми в замяна на това да спи с мен? Естествено, нямаше да се съглася.

— Естествено. Но все пак това е добър въпрос.

— На който не мога да намеря лесен отговор.

— Ако се наложи да изкажете някакво предположение за причината — погледна я генералът, — как бихте го формулирали?

— Просто не е закрил програмата. Заличил я е в документацията и я е запазил в сянка. На мен ми се наложи да продължа кариерата си в ЦРУ под друга форма. Останалите членове на моя екип също са

запазили кариерата си, но за тази цел програмата е трябвало да попадне в пълно затъмнение.

— Но защо ще ви отдели по този начин? Защо не ви изпрати заедно с тях в сянка?

— Хиляди пъти съм си задавала този въпрос — сви рамене Райън. — Единственото смислено заключение, до което стигнах, е, че става въпрос за гордостта на Дъркин. Задачата му е била да накара екипа да се подчини. Като последна мярка ме изпрати при тях в ролята на скаутка, която да ги вкара в пътя. Моето отстраняване щеше да е поредно доказателство за това, че не взима правилните решения.

— Съгласен съм — кимна генералът. — Това, което най-сериозно ме тревожи, е липсата на интерес от страна на Дъркин към информацията на йорданците. Не ми харесва фактът, че се опитват да изтъргуват тази информация, което сигурно не се е харесало и на Дъркин.

— Но, сър, ако той наистина е закрил групата, както сам твърди, и сега тя се появява отново, това би било сериозно професионално неудобство за него — заключи Райън в желанието си по-скоро да си изясни мотивите на Дъркин, отколкото да го защити.

— И знаете ли кое е още по-притеснително? — продължи да разсъждава сякаш на глас Джонсън. — Да позволиш да се проведе терористичен акт на американска територия само защото си прекалено горд, за да признаеш, че си сгафил.

Човекът беше напълно прав.

Райън не се опита да прави повече предположения относно поведението на Дъркин.

Джонсън продължи да почуква с молива върху листовите пред себе си.

— Длъжни сме да оправдаем доверието на хората. Отчитаме се пред американските граждани. Наше задължение е да осигурим на тях и на страната си сигурност. В нашата работа не можем да си позволим лукса да си играем, не и когато залогът е толкова голям. Този Дъркин или не притежава необходимата квалификация за позицията, която заема, или крие нещо. И в двата случая това ме тревожи.

И Райън, и Макгий знаеха, че е по-добре да си мълчат. Очевидно в главата на техния домакин вече се зараждаше план за действие. В момента просто търсеше най-добрия начин за провеждането му.

— Ако всичко това стигне до ушите на директора на ЦРУ, той ще поиска главите и на двамата ви. Не допуска за нищо на света да се прескачат нива в процедурите. И не можем да го виним — разсъждаваше генералът. — В същото време напълно разбирам защо споделяте всичко с мен. Възможно е да намерим друг, заобиколен път. — Сетне се обърна към асистента си: — Имаме ли отворени канали с йорданците?

— Какво имате предвид?

— Дали можем да намерим връзка с шефа на Насири или дори по-добре с краля — така не само ще усетим дали Насири ни казва истината или не, но и ще можем да ги уверим, че Съединените щати гледат много сериозно на проблема.

— И ще получим повече информация от тази, която Насири подаде на мис Райън — кимна асистентът.

— Така е — съгласи се генералът. — Кое то ни довежда и до другия проблем, който чака решение.

— Екипът по дестабилизация.

— Съгласни или не, това е политиката на президента и той беше ясен и категоричен, че поддържа Арабската пролет. Беше и непреклонен по въпроса, че няма да влияем на изхода. Вижда в нея органичен демократичен процес, на който трябва да се позволи да „разцъфти“, както обича да се изразява той.

Макгий кимна в знак на съгласие.

— И както казах — продължи Джонсън, — съгласни или не с позицията на президента, тя е такава. Две са очертаващите се потенциални възможности. Или старият екип на Дъркин се е събрал отново и работи за някой друг, или Дъркин и останалите от ЦРУ насочват екипа в дейност, която е в пълно противоречие с разпоредбите на президента. Какъвто и да е отговорът, искам да го знам. И то колкото се може по-скоро.

— А как ще стане всичко това? — вдигна поглед Райън.

Генералът отвърна лице към асистента си.

— Можем ли под някакъв предлог да отклоним временно госпожица Райън от ЦРУ?

— Вероятно бихме могли. Какво имате предвид?

— Искам да й осигуря най-висока степен на защита. Не желая да изглежда така, сякаш това е свързано с информацията на йорданците.

Трябва да го свържем с нещо, върху което тя вече работи, дори ако се наложи да присъединим още няколко души от ЦРУ за прикритие. Вие двамата с госпожица Райън го измислете и ми докладвайте.

— Дали няма да събудим подозренията на Дъркин?

— Риск, който ще се наложи да поемем. Двамата със Стю ще измислите нещо. При условие че няма друг, който да знае за този екип и начина, по който работи, вие сте най-подходяща да движите топката напред. А какво ще направим с допълнителните сътрудници? Колко души ще са необходими според вас?

Райън извърна поглед към Макгий, който протегна ръце, обърнати с дланите нагоре.

— Не ме гледай. Аз съм един прост инструктор от армията. На нас не ни се полага защита от директора на националното разузнаване.

— Така е — обади се Райън, — но хора на наглата възраст понякога имат здравословни проблеми.

— Или проблеми в семейството — допълни генералът.

— Или с морала — обади се и асистентът.

Макгий разбра, че няма начин да се измъкне, все едно дали му харесва или не, и реши сам да определи въображаемия си проблем.

— Нека да е свързано с тялото ми, а не с характера. Избирам здравословния проблем.

— Разбрахме се — рече генерал Джонсън. — Вие двамата уговорете подробностите със Стю и аз ще ви подкрепя във всичко. Ще възникне проблем с финансирането ви. Ще можем да отделим малко, но трябва да сме изключително внимателни.

— Благодаря ви, сър. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

— Ясно. Нещо друго?

Четири чифта очи се спогледаха и когато стана ясно, че никой няма какво да добави, директорът на националното разузнаване закри срещата.

— Настоявам всичко да се държи в пълна тайна — рече той в заключение. — Ако и когато се наложи да се отиде при президента, аз ще се погрижа. Дотогава — пълна секретност. На никого нито дума.

Двама мъже седяха във форд експлоръра, паркиран от дясната страна в края на пътя, водещ до дома на генерал Джонсън, и внимателно проследиха как джипът на Макгий потегля.

Мъжът на мястото до шофьора извади телефона си и набра някакъв номер във Вирджиния.

— Току-що си тръгнаха — рече той, когато отсреща вдигнаха. — Какво да направим?

— Убийте ги.

— Искате ли да изглежда като нещастен случай?

От момента, в който Лидия Райън напусна кабинета му, той бе обмислял този въпрос.

— Не — отговори Фил Дъркин. — Нека да изглежда нарочно. Наистина нарочно.

ГЛАВА 19

Вашингтон, Окръг Колумбия

Стареца нахока Харват за ограничените му познания за Федералния резерв и неговите функции. Макар да се опита да го скрие, невежеството му пролича и по време на срещата с Мънро Луис. Не обичаше да се чувства глупав и не в свои води, но фактът си беше факт. Разговорът му с Бил Уайс беше съвсем друго нещо.

— Не искат да разбираш какви ги вършат — подхвана домакинът му. — Всичко нарочно е направено неясно и объркано. Показват истинска главоблъсканица от таблици и схеми, само и само да изплашат хората, и наистина успяват. Малцина са американците, които са наистина наясно.

Уайс беше истински енциклопедист и Харват започна да разбира защо Стареца искаше да се срещне с него.

— Защо толкова много хора са против Федералния резерв?

Уайс отпи от питието си, сякаш обмисляше откъде да започне.

— На първо място, изобщо не е федерален, а не е и никакъв резерв. Федералният резерв има общо с федералното толкова, колкото и „Федерал Експрес“. Това е група от могъщи банкери, станали причина за кризата в началото на двайсети век, породена, за да убеди американския народ, че държавата се нуждае от силна централна банка, за да се регулира икономиката и да могат затлъстелите котараци от Уолстрийт да стъпят отново на краката си. Това е един от най-успешните контраудари в историята.

— Явно не си техен привърженик.

— Придържам се само към фактите. Избират името Федерален резерв, за да хвърлят прах в очите на американците и да изглежда, че са част от управлението. Те не само не са част от управлението на страната, но дори не се и отчитат пред американския народ. Ние като граждани нямаме правата да изхвърлим когото и да било от тях, нито да им диктуваме как да действат. Работят в пълна тайна и никога не са имали цялостен одит. Изненадващото е, че от създаването на Резерва

през 1913 година доларът е загубил деветдесет и шест процента от покупателната си стойност. Резервът определя лихвите и неговата политика наду огромни балони, които в крайна сметка се спухаха и предизвикаха драматични спадове в икономиката. Истината е, че откакто съществува Резервът, спадовете в Америка стават все по-продължителни и по-тежки.

— Защо тогава го държим? Не можем ли да се отървем от него?
— попита Харват.

— Америка е ликвидирала две някогашни централни банки. Може да унищожи и тази, стига да иска.

— Там е работата. Американците трябва да го поискат. Нали?

— Именно, но повечето хора нямат представа какво представлява. Всъщност нека те попитам нещо. Колко добре познаваш протокола на американското знаме?

— Много добре — отговори Харват.

— Имаш ли право да закачиш друго знаме над него?

— Не, разбира се. Никога.

— Имаш ли банкнота в джоба си?

Харват кимна.

— Помниш ли какво пише най-отгоре? До „Съединени американски щати“?

Харват поклати глава.

— Извади банкнотата и погледни. Прочети ми.

Той извади банкноти от един долар, от пет и от дваайсет долара. Дори и една от сто.

— На всичките най-отгоре пише „Федерален резерв“.

— Един чудесен пример за това как гледат на себе си от Федералния резерв — над правителството на Съединените щати. Банкнотите не се печатат дори от Департамента по финансите. Може да се печатат в сградата, но департаментът изобщо няма думата кога и колко да бъдат напечатани. А за да продължи играта на банкнотите стоят подписите и на ковчежника на Съединените щати, както и на секретаря на Департамента по финансите. Чрез контрола над нашата валута тази група от избрани от нас частни банкери доведоха страната до ръба на банкрута. Те не само емитират виртуално повече от сто и петнайсет милиона долара на час, за да покрият рискови заеми

и сделки, извършени от техните приятелчета в банките, за които се знае, че са прекалено големи за да успеят, но и...

— Чакайте малко — прекъсна го Харват — сто и петнайсет милиона долара на час? Отпечатват толкова много пари всеки час?

— Не ги отпечатват, а ги емитират виртуално и депозират тези суми в сметките на банките, които на свой ред сключват договори за рискови заеми и инвестиции, защото все едно колко грешни са стъпките им, за тях няма никакви последствия. Точно за това е и създаден Резервът.

— В случай че толкова много пари се пускат в обращение — продължи да пита Харват, — това не означава ли, че парите, които имам в банковата си сметка, се обезценяват все повече и повече?

— Получаваш звездичка — похвали го Уайс. — Както вече споменах, откакто съществува Резервът, доларът е загубил деветдесет и шест процента от покупателната си стойност. Те налагат най-тежките и съсипващи данъци чрез контрола, който имат над монетарната ни система, и то само за да покрият неразумните вложения на своите колеги, все за сметка на данъкоплатците. Защото кой, мислиш, плаща накрая сметката?

— Ние.

— Именно. Нещо повече, Резервът контролира и размера на лихвите върху твоите пари, както и лихвите върху имотния ти кредит, върху кредита за колата ти и студентския ти кредит. С тези виртуални пари се купуват държавни облигации, та да може правителството да харчи, да харчи, да харчи и да затъваме все по-дълбоко и по-дълбоко в дългове. А дали Резервът купува облигациите директно от държавата? Не, естествено, че не. Това става чрез посреднически фирми от приятелския им кръг в Ню Йорк, така че фирмите да вземат огромни комисиони.

— Тези фирми ли са „затлъстелите котараци“ от Уолстрийт, чиито юзди държи Резервът? — не се сдържа Харват.

— Това е невероятна игра за фасада — кимна Уайс. — От особен интерес за вашия случай е, че някога Великобритания поискала да постави Колониите в зависимост от Банк ъф Инглант. Този акт бил възприет като напълно неприличен и бил последната капка, довела до Войната за независимост.

Харват беше познавач на американската история, но за първи път чуваше този факт. И направо се изуми.

— Някои от бащите основатели, като Джеферсън например, били против централната банка — продължаваше Уайс, — докато други, като Александър Хамилтън, не само подкрепяли, но и правели всичко възможно за осъществяването на този план. Целта била да се привлекат законодателите от Юга. Хамилтън дал съгласие Конгресът да се премести вън от Ню Йорк, на юг.

— И така се стига до столицата Вашингтон, окръг Колумбия?

— Бинго — рече Уайс. — И всичко за една централна банка.

— Споменахте, че две предходни централни банки са били ликвидирани. Как се оказахме с трета — Резервът?

— Въпреки яростната съпротива на Джеферсън срещу идеята за централна банка, като инструмент на спекула, манипулация и финансова корупция, президентът Джордж Вашингтон подписва документа за създаване на първата централна банка. След като след двайсет години срокът за работата ѝ изтича, хората толкова не са съгласни с нейното съществуване, че Конгресът отказва да го продължи.

Президентът Джеймс Мадисън слага подписа си под документа за създаване на втората банка на САЩ, но щом Андрю Джаксън заема поста, отказва да поднови договора. Той в много отношения прилича на Томас Джеферсън и вижда в централната банка инструмент за корупция. В един момент икономиката се разлюлява и Джаксън предвидливо разпорежда всички федерални земи да бъдат продадени срещу злато и сребро. Много банки възприемат този механизъм и постигат резултати. За съжаление някои от банките така и не успяват да изплатят на клиентите си сумите, които някога са вложили. Това довежда до вълна от фалити в банковата сфера и в резултат се създава сериозен дисбаланс в икономиката. Едно от най-неприятните масови тегления на суми от банките довело до създаването на Федералния резерв.

Харват забеляза пренебрежителния тон на Уайс при споменаването на „теглени на суми от банките“.

— Това е измислената криза, за която споменахте, нали?

Уайс кимна и продължи:

— Чувал ли си за диалектиката на Хегел?

— Да, когато група хора създават проблем, съзнавайки добре как останалите ще реагират. Групата създава суматоха за решаване на проблема, подканя към действия за промяна. Щом масите са вече достатъчно изморени и отчаяни, те са готови да приемат някакво решение и то бива предложено от групата избрани. Хората се радват, че е намерен изход, че има план, и започват да настояват той да бъде приведен в действие. Така и не разбират, че са били манипулирани, че така не само не постигат желаната промяна, но се оказват въвлечени в още по-лоша схема от преди, само дето опаковката е различна. Точно това се случи с приемането на Резерва. Проблемът бил изфабрикуван от неколцина с власт, които стояли отстрани и чакали паникьосаните тълпи да ги помолят за решение. Щом молбите станали достатъчно гръмогласни, манипулаторите само курдисали машината, тя заработила и нещата били представени така, сякаш са нещо естествено.

— В този случай — продължаваше лекцията си Уайс — групата е от банкери от Ню Йорк, замислили да създадат трета централна банка, която ще им даде власт над банковата система. Скоро след настъпването на новата 1907 година в „Ню Йорк Таймс“ се появява статия от известния в банковите среди Пол Варбург, в която той заявява, че американците трябва да възстановят централната банка, ако искат да избегнат по-нататъшни масови тегления на суми. Един от партньорите на Варбург пък произнася реч в Търговската камара на Ню Йорк, в която предупреждава, че ако не се създаде централна банка, страната е заплашена от една от най-съкрушителните катастрофи в историята. Небесата ще се сринат. Остава им само да дадат и доказателство са всичко това. Идва ред на Дж. П. Морган. Масирани допълнителни залагания на фондовата борса довеждат почти до срив в пазара с ценни книжа на компанията „Юнайтед Копър“ — един от големите конкуренти на Дж. П. Морган. Страхотна паника обзема пазара — все едно цялата вода от морето се е събрала на единия бряг и всеки момент ще се превърне в гигантско цунами. Всички са единодушни, че искат промяната.

Банките на Ню Йорк от кръга на Дж. П. Морган и Варбург изтеглят активите си, стоковата търговия спада наполовина и третият по големина тръст на Ню Йорк е сринат. Паниката се разпространява и в другите части на страната, защото гражданите се втурват да теглят

парите си от банките. Хората започват да крещят за помощ. В играта отново се включва Дж. П. Морган, който заявява, че ще даде свои средства, за да помогне на банковата система да се стабилизира. Призовавайки и други собственици на банки от Ню Йорк да се присъединят, някои от които участват в плана му, Морган като с магическа пръчка спира кървенето и постепенно тревогата утихва. На нейно място обаче идват призивите да се направи нещо, за да не се повтори отчайващата ситуация.

— Не позволявай една добра криза да отиде напразно, прав ли съм? — подхвърли Харват.

— Именно — усмихна се Уайс. — Хората обвиняват bankerите, а те — системата, и в резултат се чуват предложения за реформи. Конгресът реагира на мига и създава специална комисия. Като с магия за председател на комисията е избран сенаторът на Роуд Айлънд, който се оказва приятел на Морган и Варбург, а същевременно е набъркан сериозно в тютюневата и каучуковата индустрия. Името му е Нелсън Олдрич. Тъй като Съединените щати са една от малкото големи нации без централна банка, Олдрич решил, че неговата Национална комисия по монетарните въпроси е добре да проучи централните банки в Европа, ето защо той, заедно с целия си антураж, прекарал близо две години в обикаляне из Европа, което струвало на американските данъкоплатци триста хиляди долара.

— Излиза, че и тогава политиците са били мошеници — отбеляза Харват.

— Още по-лоши дори. След близо две години „изучаване“ и изхарчени над триста хиляди долара сенатор Олдрич и неговата група не представили нито един доклад за това какво са научили, нито предложили някакво решение за реформите в банковата система на Америка.

— Бил е изпечен мошеник.

— Не сме стигнали до най-отвратителната част — вдигна ръка Уайс.

— И по-лошо ли има?

— Много по-лошо. И мисля, че ще ти даде известна идея защо някой може да е толкова ядосан, че да иска да избие хората във Федералния резерв.

ГЛАВА 20

Уайс изгледа внимателно своя гост, преди да продължи:

— В една студена ветровита вечер на ноември 1910 година група от най-влиятелните банкери на Съединените щати се изнизали от Ню Йорк Сити, отправяйки се на свръх секретна мисия. От Хобокен, Ню Джърси, под прикритието на ловна дружина, тръгнала на лов за патици, се качили в луксозен вагон на частен влак и се запътили към още по-луксозния частен курорт край бреговете на Джорджия, известен като Джекил Айленд.

— Там, където беше открито тялото на Клер Маркорт.

Уайс кимна.

— Групата включвала Ейбрахам Пиат Андрю, помощник-секретар на секретаря на финансовия департамент на САЩ, Франк Вандерлип, президент на най-могъщата банка в страната — Нешънъл Сити Банк ъф Ню Йорк, и представляващ интересите на Рокфелер в сферата на петрола, както и споменатия преди малко собственик на инвестиционна банка Пол Варбург. Интересна подробност, свързана с Варбург, е, че дори по днешните стандарти той получавал твърде висока годишна заплата — петстотин хиляди долара. В Германия семейството му представлявало интересите на една от най-големите фамилии в банковото дело — Ротшилд.

— Добра работа и още по-добра компания — не пропусна да отбележи Харват.

— Нищо не става случайно при тези хора — отбеляза Уайс. — С компанията пътуват и Бенджамин Стронг и Хенри Дейвисън от компанията на Дж. П. Морган, както и Чарлс Нортън, президент на Нешънъл Сити Банк ъф Ню Йорк на Дж. П. Морган. В облицования с махагон вагон ги посрещнал нашият приятел сенатор Нелсън Олдрич. Общо взето, присъствали шестима мъже, за които се говорело, че държат една четвърт от богатствата на света. При спуснати завеси, докато прислужници с бели ръкавици поднасяли пури и коктейли в разкошния вагон, влакът напуснал Хобокен в южна посока към

Брънсуик, Джорджия, където щели да приключат окончателната част от дългото осемстотин мили пътуване в лодка до Джекил Айлънд.

Харват добре помнеше думите на Джейкъбсън, директор по сигурността на Федералния резерв, че това е среща, която се дава за пример в много от конспиративните теории. Запита се какво бе накарало Бил Уайс да насочи вниманието му към този факт.

— Чувал съм, че по време на тази акция е имало всичко с изключение на жертвоприношения с животни и преклонение пред дявола.

Бил се засмя от все сърце и така съвсем заприлича на Дядо Коледа.

— Само това да беше — рече той. — Останали на Джекил Айлънд повече от девет дни и направили страхотен план за учредяването на централна банка на Америка. Варбург бил с най-бърз ум, при това бил най-наясно с банковото дело, ето защо възложили на него да съчини обръщението към Конгреса. Олдрич пък следял внимателно да бъдат подбрани такива думи и изрази, че документът да бъде одобрен. Останалите присъствали, за да са сигурни, че интересите им са защитени и ако възникне проблем, да са под ръка за решаването му. Паническото теглене на пари заплашвало сигурността и икономиката на страната, ето защо мъжете на Джекил Айлънд били сигурни, че Конгресът очаква някакво смело и радикално решение. Давали си ясна сметка, че в обществото цари убеждението, че именно bankerите са причина за паниката, и омразата към тях е трудно овладяема. Това значело, че ще се наложи да замаскират колкото се може по-добре този проект. Той трябвало да бъде представен като един обещаващ състезател.

Варбург, който бил умен мъж, предложил да избегнат думите „централна банка“. На въпроса какво може да ги замени, той веднага споделил своя вариант — „Система на федералния резерв“. За да се замаскират нещата още по-добре, според него трябвало да се създаде и мрежа от клонове в страната, които да бъдат оглавени от добре известни местни личности. С две думи, взели всички предпазни мерки по нищо да не личи, че Федералният резерв е замисъл на bankerите от Източното крайбрежие, най-ненавижданите хора в страната в момента.

Харват все още не можеше да разбере някои неща.

— Тези мъже са имали неподлежаща на съмнение финансова мощ дори по съвременните стандарти. Защо е трябвало да си създават целия този труд? — попита той.

— Много просто — за самозащита. Общо взето до 1910 година банките са били в своя разцвет. През предходните десет години те удвоили своя брой и повечето нови били създадени в южните и западните райони на страната.

— Кое то неизбежно довело до свиване на пазара на банките от Ню Йорк.

— Най-тревожното за тях — кимна в знак на потвърждение Уайс — било, че бизнесът се развивал много добре, затова били готови да финансират със собствени средства разширяването на влиянието си. Искаш да говорим за паника ли? Банкерите се опасявали, че е дошъл краят на техния свят.

— Е, и какво от това? — попита Харват. — Защо хората да не могат сами да решат как искат да финансират разширяването на собствения си бизнес?

— Напълно съм съгласен — протегна ръце Уайс. — Не съм banker и вярвам в свободния пазар.

— Какво се случило после?

— Банките имали нужда да променят мисленето на хората. И поспециално да наложат идеята „купуваш сега, плащаш после“, така че гражданите да се научат да взимат заеми, а не да спестяват. За тази цел трябвало да направят така, че получаването на кредити да е колкото се може по-евтино. Това бил един от четирите най-важни проблема, които трябвало да решат на Джекил Айлънд. Как да смажат конкуренцията, как да контролират нивото на лихвите и да направят така, че хората да взимат колкото се може повече заеми, все едно с какви капитали разполагали в трезорите си, и най-накрая — най-сериозният от всички. Нямало присъстващ там, който да не е наясно, че в даден момент, може след двайсет, може и след петдесет години, все пак системата ще се сгромоляса. И когато това се случи, ще им е нужна предпазна мярка, която да запази bankerите от финансов фалит, а сметката да платят данъкоплатците.

Колкото повече научаваше за тези хора, толкова по-неприятни ставаха те на Харват.

— Говориш за морален банкрут.

— Грандиозният план не само бил застрашен от провал, но и можел да ги вкара в затвора. Били свършени манипулатори. Дж. П. Морган раздавал на хлапетата по улицата чисто нови лъскави петачета. Пол Варбург можел да мине за прототип на Татко Уорбъкс от „Малкото сираче Ани“. Малцина знаели на какво са способни тези мъже. Нали си чувал за хиперинфлацията по време на Ваймарската република след Първата световна война?

— Да, разбира се. Виждал съм снимки на тълпи, които отиват в магазина с детски колички, пълни с обезценени банкноти, за да си купят един хляб.

— Именно. Онова, което много хора не знаят, е, че причина за тази хиперинфлация, смазала средната класа на Германия, съсипала икономиката и създала база за появата на Хитлер, всъщност е централната банка на Германия — Райхсбанк, по чийто модел е създаден нашият Федерален резерв. Но има и още нещо — добави Уайс, — директор на Райхсбанк бил братът на Пол Варбург, Макс.

— Сериозно? — не вярваше на ушите си Харват.

Уайс кимна.

Въпреки изчерпателната справка за историята на Федералния резерв Харват така и не се бе приближил ни най-малко до това кой може да стои зад отвличанията на петимата кандидати за председателското място.

— Много са причините да не харесваш Резерва, не по-малко от тези, заради които не харесваш и Конгреса. Но никой не отвлича или убива конгресмени, за да се разпусне Конгресът.

— Понякога си мисля дали това няма да е добро решение.

— Шегуваш се, нали? — подхвърли Харват.

— Естествено — отвърна Уайс. — Просто не съм им фен. Слушай, ако има хора, които преследват членове на Конгреса, ще действаш по същия начин, нали? Ще се питаш кой има изгода от нападенията върху тях и после ще търсиш следи.

— Така е, но нали разбираш, че ако говорим за това кой ще спечели от затварянето на Конгреса, трудно ще свием възможностите, защото цялата страна ще спечели.

— Виждам, че и ти не си им голям фен.

— Така е.

— Е, много са тези, които могат да спечелят от закриването на Федералния резерв.

— Отново цялата държава, което значи, че разполагаме с триста милиона заподозрени.

— Всъщност много повече, като имаме предвид, че доларът е резервна валута в целия свят и една инфлация, генерирана от Резерва, ще засегне земното кълбо. Като прибавим и факта, че правителството на САЩ харчи много повече, отколкото събира, ще трябва да наваксаме дефицита чрез продажба на държавни ценни книжа. Ако Резервът увеличи паричната маса, тогава стойността, която евентуално ще получат притежателите на доларови облигации, ще е много по-малка.

Харват поклати глава и отпи от чашата си. Личеше, че е притеснен.

— Виж — обади се отново Уайс, — разбирам, че не ти помагам много за твоята работа, но Прасковата искаше да е сигурен, че ще разбереш какво представлява Резервът и как действа. Има ли достатъчно умни хора, които мислят, че светът ще е много по-добро място без Резерва? Със сигурност. Има ли много такива, които ще се опитат да убиват само за да го премахнат? Не мисля.

— В такъв случай как да набележим заподозрени и да сведем кръга им до минимум, за да стигнем до тях?

— Много просто.

— И как по-точно? — искаше да знае Харват.

— Ще трябва да започнеш от мястото, където е извършено престъплението.

ГЛАВА 21

Уайс напусна мястото си зад бара и седна на един от столовете до Харват. Предложи да му налее още едно питие, но той любезно отказа. Главата му се беше замаяла достатъчно от информацията, която се наложи да поеме, за да добави и въздействието на още алкохол.

Уайс доля от уискито в чашата си и остави бутилката.

— Имаме пет отвличания и едно убийство — подхвана той, — наситени с много информация. Какво ти говорят те?

След срещата следобед във Федералния резерв Харват дълго и внимателно беше проучвал материалите. Според него в тях нямаше почти никаква информация.

— Трябва да призная, че не разполагаме с почти нищо.

— Това също е някаква информация.

— За какво говорите?

— Искаш да кажеш, че липсват веществени доказателства на местопрестъплението, така ли?

— Е, и?

— Това ни говори, че тези хора са не само добри, те са професионалисти — заключи Уайс. — А фактът, че са провели пет отвличания в различни градове в една и съща нощ, показва, че трябва да е имало...

— Поне пет различни екипа — довърши Харват. — Вече съм сигурен в това. И не там е проблемът.

— Просто ме изслушай. Този, който е организирал отвличанията, е имал достъп до информация за конкретните пет имена от самия Федерален резерв. Не е било никак лесно. Като добавим и това, че са били наети професионалисти, за да проведат акцията по отвличането, говорим за много пари. Убийството излиза доста скъпо.

— Значи сте убеден, че отвличанията и убийството са извършени от наемници?

— И ще ти кажа защо — кимна Уайс. — Съдейки по снимките, а и в документите го пише, Клер Маркорт е била пребита до смърт. Като

оставим настрана самозащитата и пристъпите на ревност, малко човешки същества са способни да отнемат чужд живот по този начин. Да не говорим за ушите.

— Какво за тях?

— Не са просто отсечени със скотовъдни ножици или с тъпо джобно ножче. Ръбовете са чисти и съразмерни. Някой е използвал много остър предмет и се е постарал достатъчно, при това е знаел какво прави.

— Щом пребиваш някого до смърт, защо ще те е грижа какви са ръбовете? — попита Харват.

— Именно. И докато сме на темата, теорията ти за Бунта на белия бор е правдоподобна, що се отнася до парите, но защо да отделяш по този начин ушите? Защо са така демонстративно показани?

— Защото който го е направил, не е искал този факт да бъде пропуснат.

— Те са уши, в които трябва да извикаш нещо. Кой не би ги забелязал? Защо просто не са ги пуснали до цитата на икономистите и после да направят снимката? Кому е било нужно да бъдат поставени като на изложба?

— Нямам идея — отговори Харват. — Нищо чудно човекът да е садист, който се гордее с работата си?

Уайс почука върха на носа си с показалеца на едната си ръка, след което го насочи към своя гост.

— И така стигаме до някъде.

Харват очакваше той да продължи, но най-неочаквано Уайс нещо се замисли.

— Чук-чук — изтрополи Харват с кокалчетата на едната си ръка по бар плота, за да привлече вниманието му.

— Извинявай. — Уайс сякаш се събуди от сън. — Бях се замислил за един руски дипломат, когото отвлякоха в Ирак.

— И какво?

— Оперативните от федералната служба за безопасност пристигнаха от Москва и успяха да си го върнат за седемдесет и два часа.

— Впечатляващо. Как успяха? Предполагам, не е било след размяна на нежни любезности?

— Не, ни най-малко — отговори Уайс. — Може да се каже, че беше яростна атака. Руснаците насочиха вниманието си към най-близката околност, надникнаха под всяка керемида и започнаха да чупят ръце, пръсти, крака, докато не откриха някой, който можеше да им каже нещо. Така попаднаха на братовчед на един от похитителите. Започнаха да режат парчета от него и изпратиха куриер, който да ги предаде на семейството му. Щом носът и двете уши бяха доставени, дипломатът беше върнат в посолството невредим и руските агенти се прибраха в Москва.

— Това е единият от начините, особено в онази част на света, но мислиш ли, че наистина си имаме работа с руснаци?

— Организация с достатъчно умения да проникне във Федералния резерв? — поклати глава Уайс. — С опит, достатъчен, та да осъществи едновременно пет отвлечения, без да остави следа? Имаме работа с нещо друго.

— Щом не са руснаците, може би е някакъв вид валутна война. Или пък от Резерва са объркали нещата и са решили да се правят на Коза Ностра. С парите, с които разполагат, всичко е възможно.

— Но какви са вероятните възможности? Каква ще е тази група, която открито ще си навлече целия гняв на правителството на САЩ?

— Кой знае? Може да са точно това, което твърдят, че са — предположи Харват. — Просто група патриоти, които се опитват да сплашат федералния резерв достатъчно, за да бъде закрит?

— Не, това няма смисъл.

— Нищо от това няма смисъл.

— Искам да кажа — опита се да обясни Уайс, — че е пълна глупост да си въобразяваш, че ще можеш да сплашиш Федералния резерв да спусне кепенците.

— Тогава защо е всичко това? — попита Харват. — Каква е целта?

— Възможно е целта да не е да бъде закрит Резервът, а да се вдигне достатъчно голям медиен шум и да предизвика национална дискусия, в центъра на която да бъде Резервът.

— Нещо, което хората от Резерва най-малко искат.

— Именно — съгласи се Уайс. — Колкото по-малко се интересуват от тях, толкова по-добре. Точно затова си получил и своята задача.

— Да предположим за момент, че си прав — защо някой ще иска да предизвика обсъждане в национален мащаб относно Федералния резерв?

— Нищо чудно тези патриоти да виждат в Резерва нещо толкова опасно за нацията, че да са убедени в необходимостта от неговото елиминиране. Дори това да е свързано с прилагане на сила.

Хипотезата беше доста провокативна, но нещо в нея смущаваше Харват. Не виждаше нищо „патриотично“ в това да бъдат избивани хладнокръвно американци. Имаше нещо друго.

Тъкмо това друго притискаше сега раменете му дори след като напусна дома на Уайс същата вечер. *Дали щеше да успее да стигне до това нещо, преди още някой да бъде убит?*

ГЛАВА 22

Феърфакс, Вирджиния

Райън придружи Макгий до фермата, за да прибере колата си. Щеше ѝ се на път за вкъщи да се отбие в магазина за продукти, но биологичният ѝ часовник още не се беше приспособил към промяната във времевите зони. Сега мечтаеше единствено да облече халата си, да си налее чаша вино, да се изтегне на канапето и да се приспи с една хубава книга.

Естествено, не каза нищо от това на Макгий. Той никога не спеше и дори обичаше да се шегува, че това е една от неговите слабости. Ето защо подхвърли, че се прибира направо у дома, за да състави поне началото на някакъв план за бъдещи действия. Да застане на старта. Идеята се хареса на Макгий.

Зави към жилищния комплекс и паркира колата на своето място пред сградата, където живееше. Почтата щеше да почака до утре. Изкачи стъпалата до втория етаж, където се помещаваше двустайното ѝ жилище, и по коридора стигна до своята врата. Щом прекрачи прага, хвърли ключовете в купа на плота в кухнята. Денят беше дълъг и тя въздъхна с облекчение, че най-сетне е у дома.

За правителствен чиновник, който рядко си стои вкъщи, бе обзавела с вкус малкото си жилище. Сама го боядиса и пак сама постави гипсовите ръбове на тавана и праговете на пода. По стените висяха в рамки илюстрации в паспарту, изрязани от стар учебник по ботаника, който бе открила на битпазара. Всичко тук бе добре обмислено и съвсем не скъпо. Единствената ѝ сериозна инвестиция беше стереоуредбата, инсталирана около скъпа въртяща се маса, върху която бе наредила колекцията си от плочи с блусове, достойна за всеки музикален музей. Събираше ги от студентка.

Включи уредбата, избра една дългосвиреща плоча на Нина Симон, извади я от обложката и я постави на диска. Сетне спусна вилката с иглата отгоре.

В главата ѝ се оформи дилема от типа „яйцето или кокошката“ — първо да си облече халата или да си налее вино. Спечели виното. Влезе в кухнята и извади бутилка „Уан Хоуп“.

Нина Симон вече започваше „Блу Прелюд“, когато Райън отвори чекмеджето, където държеше любим свой сувенир от Франция — тирбушон с дървена резбована дръжка с формата на виеща се змия — Лайол. Много от френските келнери използваша такива. Кутията беше там, но — празна. Тирбушонът липсваше.

Провери и в другите чекмеджета. Последния път бе изпила повече чаши вино от обикновено и нищо чудно неволно да го бе оставила някъде другаде. Това не беше типично за нея. Винаги оставяше нещата на мястото им, но беше отсъствала дълго и сега не помнеше къде може да го е прибрала.

Най-сетне се отказа и извади комбинирания туристически нож от чантата си за дълъг път с предмети от първа необходимост.

Отвори бутилката, намери малко сирене и крекери и занесе всичко до ниската масичка в дневната. Наля си пълна чаша с вино и отиде да се преоблече.

Върна се с последния трилър на Нелсън Демил, изключи мобилния си телефон и се намести на канапето.

След две чаши и девет глави клепачите ѝ натежаха. Лидия остави книгата на масичката и реши да затвори очи само за секунди, но преди да отзвучат последните ноти на „Солитер“, вече беше заспала.

Бам, бам, бам! Изстрели? Съвсем наблизо. Тя почти скочи от канапето от оглушителните звуци. Какво, по дяволите, става?

Райън се мъчеше да изтръска паяжините от сънената си глава, когато ударите закънтяха отново. Някой чука на вратата.

— Идвам! — извика тя с надеждата онзи да я чуе и да спре да блъска, за да не събуди съседите. Кой може да е?

Притегна колана на халата си и погледна през шпионката. Млада блондинка някъде около двайсете стоеше отвън и пристъпваше от крак на крак. Тъкмо вдигна юмрук да удари отново, и Райън отключи врата и отвори, преди момичето да успее да я докосне.

— Не знам кого търсите — скастри я Райън, — но сте сбъркали апартамента.

Момичето остана замаяно за миг, сякаш се чудеше какво да каже, после се съвзе и попита:

— Вие ли карате нисан алтима?

— Мамка му! Какво се е случило?

— Не съм виновна — рече момичето и бързо добави: — И приятелят ми не е виновен. Някой ни засече.

— Как ви засече? За какво говорите? И коя сте вие, какво се е случило с колата ми?

— Казвам се Криси — усмихна се блондинката с леко пиянска усмивка, примесена с изражение на очакване, сякаш самото споменаване на името ѝ би трябвало да произведе фурор или поне овации. — Живея в съседната сграда.

Протегна ръка, която Райън се направи, че не вижда. Придърпа реверите на халата си напред, огледа коридора на стълбището и отново се обърна към непознатата.

— Какво се е случило с колата ми?

— Както казах, не бяхме виновни.

— Това вече го чух, Криси. Приятелят ти ли удари колата ми? Пострадала ли е?

Криси направи опит да покаже с леко раздалечени палец и показалец, че вредите са малки, но изведнъж се оказа, че ѝ е малко трудно да пази равновесие. Момичето беше пийнало и на Райън не ѝ се мислеше какво е станало с колата ѝ.

Гребна ключовете от купата в кухнята, нахлузи чехлите, които стояха до външната врата, и подкани момичето.

— Да вървим да погледнем.

— Добре — изломоти Криси, все едно я бяха поканили да обиколи магазините. — Да ти покажа ли къде е?

— Не — сряза я Райън. — Помня къде паркирах.

— Нали не си забравила, че обеща да не се ядосваш? — подхвърли Криси, докато крачеха към стълбите.

Не беше обещавала такова нещо, но нямаше смисъл да спори. Момичето видимо беше пияно.

Прекошиха паркинга и се насочиха към нисана на Райън. Задният десен панел беше смазан. Перпендикулярно над него се беше забил друг, но бял панел, с назъбена броня, която трябва да беше от вана на приятеля на Криси. Само това ѝ липсваше точно сега.

Докато Райън приближаваше колата си, за да разгледа по-добре пораженията, приятелят излезе от вана.

— Това вашата кола ли е? — попита той. Изглеждаше далеч по-трезвен от момичето. За Райън това трябваше да послужи като предупреждение, но мисълта за пострадалата кола, добавена към яда от други подобни случки с младите обитатели на жилищния им комплекс, притъпиха иначе тренираното й чувство за предпазливост.

Фаровете на вана светеха право в мястото на сблъсъка. Поправката щеше да й струва поне хиляда долара, а съдейки по вида на тия двамата, те заедно нямаха и сто. Най-вероятно нямаха и застраховка. С всяка следваща секунда гневът на Райън нарастваше.

— Как стана? — попита тя, долавяйки с периферното си зрение, че младежът приближава от лявата й страна, докато тя се навеждаше да разгледа по-добре изкривения панел. — Имаш ли представа колко ще струва ремонта? Искам да видя веднага шофьорската ти книжка и картата за застраховка.

Дясната ръка на момчето, което вече бе на крачка от Райън, не излизаше от десния му джоб.

Едва сега тя различи очертанията на електрошоковия тазер под плата. Главата патрон бе свалена, което означаваше, че той не иска да остави миниатюрни следи от изгаряния, които биха могли да послужат като доказателство. Означаваше също, че не се боеше да я доближи и да притисне устройството в тялото й и да пусне тока.

Човекът или беше много добър в близък бой, или нямаше представа с кого си има работа. Райън не изчака да настъпи яснота.

Завъртя се на палеца на левия си крак, стрелна се към нападателя си и замахна с лявата ръка. Удари с нея китката на младежа и от удара тазера излетя встрани. Ритна го в чатала и присвивайки се от болка, той отстъпи няколко крачки.

Без да чака младежът да възстанови равновесието си, тя изсипа върху него градушка от удари с юмрук и лакът. Всичко стана толкова бързо, че той успяваше само да се прикрива.

Годините тренировка си казваха думата. Лидия удряше сръчно и системно, все едно дишаше. Пропусна обаче да направи нещо важно — да се огледа.

Ако го беше направила, щеше да види, че Криси я приближава в гръб. Щеше да отметне рязко глава назад и да смаже носа на момичето.

Можеше и да го просне в безсъзнание. Или поне да го замае. Понещеше да спечели няколко безценни секунди и да му попречи да приближи достатъчно, да притисне своя тазер до шията ѝ и да натисне спусъка.

ГЛАВА 23

Преди още ефектът от тазера да е преминал, Райън бе хвърлена във вана, където краката, ръцете и устата ѝ бяха здраво облепени с тиксо, след което нахлузиха на главата ѝ черна качулка. Щом колата потегли, тя успя да се съсредоточи, за да следи скоростта и посоката на движение. Всяка, и най-незначителната информация бе от жизнено значение. И най-дребните факти можеха да ѝ костват живота.

Как можа да направи такава глупост? Щеше ѝ се да обвини виното и замайването от часовата разлика за тази небрежност, но нямаше смисъл да се самозалъгва. Цялата вина за положението, в което се намираше, беше нейна. За нищо на света не биваше да сваля нивото на бдителност.

Единствената добра вест бе, че е все още жива. Ако искаха да я убият, щяха да опрат дулото на пистолет в основата на черепа ѝ и да натиснат спусъка, наместо да използват тазер. И макар в момента фактът, че диша, да беше добра вест, знаеше, че още тази нощ ще настъпи момент, в който ще ѝ се иска да я бяха застреляли на паркинга.

Прехвърли наум дългия списък с имена на хора по света, чийто живот бе стъжнила в даден момент достатъчно, че да искат да я ликвидират. Изключително много я тревожеше фактът, че акцията бе проведена от двама млади бели, сякаш щеше да е по-добре, ако ставаше дума за операция на мюсюлмани. Повечето редови войници мюсюлмани бяха доста тъпи, но мъжете в организираните структури на най-агресивните терористични организации се отличаваха с висока интелигентност. Щом някоя от тези групи бе имала достатъчно средства да я проследи по този начин, нямаше да направят глупостта да изпратят мюсюлманин или мюсюлманка, за да я излъже да напусне жилището си. В мига, в който ги видеше на прага си, вниманието ѝ щеше да е нащрек. Подпийналата блондинка с историята за ударената кола беше чудесна примамка.

Дали причината не беше в някой от суровите разпити, които бе провела? Ако беше така, трудно можеше да се сети кой от всичките бе

причина за отвлечането ѝ. Тя вярваше в методите на ЦРУ, включително и в тези, за чието съществуване Конгресът не подозираше. Хората там нямаха никаква представа с колко решени на всичко врагове на Съединените щати им се налагаше да се срещнат. И макар да вярваше в суровите методи на разпит, на повечето от тях нямаше никакво желание да бъде подложена.

Най-много я тревожеше самохвалните лъжи на мюсюлманите терористи за подвизите им. В техните истории за това какво са преживели при задържането си от американците, лъжите ставаха двойно по-големи. Каквото и да се е случило по време на разпит, винаги ще се намери някой, който да заяви, че може да разкаже за още по-страшни изтезания. Това неизменно водеше до напълно извратени представи за онова, което американците правят по време на разпити.

Неслучайно сред кошмарите на много от служителите на ЦРУ, които често не им даваха да спят нощем, бе и този, че са заловени от „Ал Кайда“. Чудесно знаеха, че попаднат ли в ръцете на организацията, разпитите ще бъдат не сурови, а направо жестоки и ще са изтезание в пълния смисъл на думата.

Райън нямаше да допусне това да ѝ се случи дори ако трябваше да скочи от движещо се превозно средство. Успоредно с отчитането на всяка промяна в движението на вана, тя се стараеше да остане спокойна и обмисляше начини да се освободи. Лошото бе, че лежеше по корем, а ръцете и краката ѝ бяха здраво стегнати заедно. Спомни си, че беше гледала филм, в който човек, облепен по този начин с тиксо, успя да се измъкне. Той рязко изви ръце надолу и след това рязко дръпна. Но на онзи човек ръцете бяха склучени отпред, нещо, което професионалистите никога не правят.

Райън успя да се търкулне на дясната си страна и се опита да се примъкне с надеждата, че ще намери отвертка или някакво оголено метално парче, нещо, което да използва, за да прекъсне лепенката около китките си и да се освободи. Не видя нищо такова. Обърна се на лявата си страна и заопипва бавно мръсния под. Отново никакъв резултат. Все пак усети нещо.

Оказа се малко, стърчащо нагоре парче извита метална лайстна от онези, които спират дървеното пале да се плъзне. Не по-широко от сантиметър и половина, то беше около три сантиметра дълго. Не можеше да се каже, че е остро, но бе отрязано под ъгъл, така че имаше

връх. Успя да го намести между пръстите си и старейки се да не мисли колко силно се блъска сърцето в гърдите ѝ, тя са залови да пробива лепенките.

Петнайсет минути по-късно забеляза, че ванът прави завой. Съдейки по скоростта и липсата на светофари, Райън реши, че са се движили по шосе 123 по посока на Феърфакс. Сега поемаха в друга посока. Накъде ли? В някоя сигурна квартира може би? В гората? Не спираше да трие металното парче в лепенките. Бяха я овързали толкова много пъти, че не можеше да прецени дали има някакъв напредък изобщо.

След няколко минути колата намали, сякаш водачът търсеше нещо — адрес или пътен знак. *Не, започна да се моли тя, не спирай още. Нужно ми е още време. Моля те. Поне още малко.* Тя трескаво триеше и удряше лентата в металния връх. Усещаше как времето ѝ изтича.

Каквото и да бе търсил шофьорът, очевидно го беше открил, защото последва нов завой и колата вече се движеше по неравна настилка. Райън си помисли, че може да е някакъв изоран от дъждовете път, но само след стотина метра ванът рязко зави и спря. *Ще обръщат ли, или просто са на някаква алея за коли?*

В продължение на няколко минути нищо не се случи. Просто си стояха. Поне никой не беше слязъл от кабината. Те оставаха вътре. Защо? Какво става? Дали чакаха нещо или може би някого?

През качулката чуваше гласовете на Криси и на приятеля ѝ. Стори ѝ се, че спорят за нещо. Момичето повиши глас, сякаш то беше зад волана, мина на заден ход, наблягайки на всяка дума, сетне натисна газта.

Гумите се завъртяха бързо, преди да зацепят в пръстта и да стъпят на стабилна почва. Точно в този момент се случи.

Ванът започна да се движи назад и най-неочаквано се удари в твърд предмет. Силно.

ГЛАВА 24

Щом видя, че предупредителните светлини на вана за заден ход се включват, Боб Макгий разбра, че ще го разкрият. Нямаше да успее да върне назад джипа си достатъчно бързо, камо ли да обърне и да намери прикритие. Натисна педала на газта до дъно и даде напред.

От силата на удара ванът отхвъркна леко напред, след което се плъзна странично. Преди хората вътре да разберат какво става, Макгий беше изскочил навън, насочил 45-калибровия си пистолет 1911, и тичаше към кабината на вана.

Точно за три секунди стигна до жената зад волана и мъжа до нея, които вече насочваха оръжията си към него. Голяма грешка.

Макгий стреля — улучи единия в гърдите, а другия в главата. Двата откоса един след друг отекнаха в гористата местност като гръмотевици.

Смени пълнителя, потърси по-добро прикритие и се провикна:

— Лидия! Чуваш ли ме? Лидия!

Никакъв отговор. С предпазливи стъпки приближи задната врата на вана, улови дръжката и отвори.

Видя я все така овързана в единия край на купето. Свали качулката и разви тиксото колкото можеше по-нежно.

— Как си? — попита той и извади ножа си, за да освободи ръцете ѝ.

Райън загърна халата си, докато Макгий ѝ помагаше да седне.

— Добре съм — отвърна тя и доразлепи остатъците от лепкавата лента от китките си. — Какво стана? Мъртви ли са?

— Да. И двамата.

— Как ме откри?

— Изпратиха екип и в моята къща. Добре че ставам на всеки два часа да пишкам, иначе и мен щяха да ме хванат. Опитах се да ти звънна.

— Имах нужда от сън и изключих телефона си.

— Не ми вдигна и по най-бързия възможен начин тръгнах към теб. Пристигнах в момента, в който те товареха във вана.

— Защо не направи нещо?

— Трябваше да се уверя, че нямат охрана или някакъв друг вид подсигуровка — протегна ръце Макгий.

— Защо не ги подгони, за да ги избутах от пътя?

— Не можех да рискувам да преобърна колата им. Нещо ми подсказваше, че може да са забравили да ти сложат предпазния колан. Слушай, свърших си работата. Те са мъртви, а ние с теб сме живи.

Прав беше.

— Но кои, по дяволите, може да са?

Макгий вдигна показалец в знак, че се връща веднага. Слезе от купето за товарене и отиде до кабината. Увери се, че и двамата вътре са мъртви, и започна да претърсва. Върна се при Лидия с черна чанта, която пусна на пода и отвори.

— Два „Хеклер и Кох“ МР5, два глока 19, няколко тазера, тиксо, пет-шест бутилки вода, клетъчен телефон, който най-вероятно е с предплатени минути и със сигурност доникъде няма да ни отведе. Носят муниции за една малка латиноамериканска армия.

— И никакви документи?

— Никакви.

— Значи са професионалисти.

„Бръснарят на Окам“ — най-простото обяснение обикновено е най-вярно. Бяха посетили и двамата. До днешния ден нямаше нищо, което тя и Макгий да са вършили заедно, заради което някой да иска да ги ликвидира. Всичко се промени, откакто тя се противопостави на Дъркин. Не беше просто съвпадение. Тази история спокойно можеше да му бъде пришита. Чувстваше го.

— Видя ли някакви книги?

— Книги ли?

— От онези с меките корици.

— Сега като каза... — подхвърли Макгий и се върна в кабината при убитите.

Райън го чу как отвори врата на колата отпред.

— Дъркин обича да ги използва за шифър — провикна се тя достатъчно високо, за да я чуе. — Преводи от френски са му любимите, като Русо например.

Макгий се върна и пусна в краката ѝ една доста овехтяла книга.

— Балзак.

— Мамка му! Значи е Дъркин.

— Или...

— Или какво?

— Или е нещо много по-голямо от това, което ние с теб си мислим. Според мен и Джонсън е в тази игра.

— Директорът на националното разузнаване? Шегуваш се. Мислех, че му имаш доверие.

— В този момент нямам доверие на никого другото освен на теб. И вероятно така ще бъде, докато не стигнем до дъното на тази история.

Райън отлепи и последното парче тиксо от ръката си и примигна от болка.

— Защо тогава ме докараха чак тук?

— Добро място за изхвърляне на труп или дори два. Докато следвах вана, видях, че дадох сигнал с фаровете, но не видях да им отговарят. Почакаха известно време и вероятно или са се изплашили, или са решили да минат към план Б.

— На кого, мислиш, са сигнализирали?

— Нямам представа. Може би на екипа, който дойде в моето жилище.

— Тези при теб имаха ли оръжие? — попита Райън. — Или тазер?

— И двете. Защо?

— Ако искаха да ни ликвидират, щяха да го направят веднага. Защо им е да използват първо тазер за мокра поръчка?

— По много причини.

— Не — категорична беше Райън. — Това има някаква връзка с йорданците. Няма друга причина да подгонят и двама ни. А аз разказах на Дъркин абсолютно всичко. Той знае цялата информация.

— Ами ако е искал да разбере на кого още си я разказала?

— Можеше да ме попита. Виж, единствената причина Дъркин да иска да ме заловят жива е, че е решил да ме ликвидират някъде другаде, извън жилището ми. Очевидно не е искал да умра сама на пусто място, което обяснява защо са погнали и теб.

— Спомена ли пред Дъркин, че смяташ да се срещнеш с мен? — попита Макгий.

— Не.

— Което означава, че ти е пуснал опашка. Така вече знае не само че си говорила с мен, но и с Джонсън. Как се надява наистина, че няма да го свържат с убийството ни?

— Неприятно ми е да го кажа, но или си прав, че и Джонсън е замесен, или Дъркин е с толкова висока протекция, че е убеден, че може да обясни убийството ни, без дори директор Джонсън да задава въпроси. И в двата случая според мен е най-добре да не напускаме това място тази нощ.

— Май си права. И какво ще правим?

— Първо да се отдалечим — отвърна Райън, взе един пистолет от торбата на похитителите и се насочи към вратата.

Макгий й подаде ръка, за да скочи на земята, и прибра торбата.

— Какво да правим с вана и телата им? — попита той.

Райън надникна в кабината. Трупите на двамата лежаха на седалките, а цялата кабина бе опръскана с кръв и парченца мозък.

— Ако имаме достатъчно време, щях да предложа да почистим и да направим така, все едно сме взели хората им за заложници. Но при това положение най-добре да подпалим колата.

Макгий кимна, хвърли чантата в джипа си и го отдалечи на безопасно разстояние. Докато той подготвяше запалването, Лидия отиде на мястото, откъдето беше стрелял, и започна да търси с фенерче гилзи от неговите патрони.

Отне й няколко минути, но откри и шестте.

— У мен са — съобщи тя. — Ти готов ли си?

— Напълно — вдигна той палец.

Бяха вече почти вън от гората и се движеха по посока на магистралата, когато чуха избухването на вана и в огледалото за задно виждане видяха огнената топка. Малко преди да стъпят върху настилката, Макгий попита:

— На юг или на север?

Не можеха да се върнат в домовете си. Трябваше да мислят за сигурно убежище. Някъде, където да преценят положението и да направят план за действие.

Райън взе пътната карта и започна да я изучава.

— На юг — отсече след няколко минути.

Макгий даде газ и направи завой върху вече здравата настилка.

- Къде отиваме?
- Колко време ще ни трябва, за да стигнем до форт Белвоар?
- Около двайсетина минути, защо? Какво има в Белвоар?
- За момента убежище — вдигна очи към него Райън.
- Какво означава според теб убежище?
- Едно от малкото места на света, където Дъркин не може да ни потърси.
- Доколкото го познавам, ще обърне всеки камък на света, за да ни открие.
- Не и там. Повярвай ми.

ГЛАВА 25

Бостън, Масачузетс

Четириетажната бизнес сграда от червени тухли беше в източната част на Бостън на ъгъла на „Вашингтон“ и Есекс Стрийт. На приземния етаж имаше вход към метрото и няколко малки търговски обекта, включително и „Дънкин Донътс“. Четвъртият етаж беше мястото, закъдето се беше запътил убиецът — Управлението за регистрация на моторните превозни средства на щата Масачузетс.

Бяха му изпратили ключове, план на сградата и кода за алармената система. Държеше под палтото си полуавтоматичен пистолет със заглушител, но не се наложи да го използва. Минаваше полунощ и вътре беше пусто, никой не подозираше за неговото присъствие. Сега трябваше да се съсредоточи върху задачата.

Качи с товарния асансьор цялата си екипировка до четвъртия етаж, включително и мъжа в контейнера за смет, когото беше упоил също като жената в Джорджия. Щом реши къде да инсталира системата, започна да разтоварва и разопакова.

Не си падаше по грубото конопено въже — беше дебело и трудно се огъваше. Би предпочел някое от съвременните въжета за алпинизъм, но инструкциите бяха категорични.

За да не го забележат от улицата, използваше ръчното си фенерче и се стараеше да не се доближава до прозорците. Дори в този късен час се мяркаха минувачи, които, ако неволно вдигнеха очи, щяха да забележат светлината. Вече всички имаха мобилен телефон с камера и като нищо щяха да се изкушат да направят няколко снимки. Не можеше да си позволи да го запечатат на някоя от тях. Само след няколко часа щеше да се заговори за сградата и всеки, който бе снимал, щеше да прегледа апарата си, за да види дали не е уловил макар и миг от събитията, които са се разиграли горе.

Щом всичко беше готово, прикрепил маркуча за крана за вода в тоалетната. Макар контейнерът да бе снабден с колела, нямаше да е

лесно да го премести. Предпочиташе първо да го изтика до мястото и едва тогава да пусне водата. Щеше да е далеч по-лесно.

Щом водата зашумя в дъното на контейнера, той погледна часовника си, за да премери скоростта, с която се пълни. Беше предвидил всякакви неочаквани обрати — закъснял служител, случаен патрул, чистач — които да го забавят. Трябваше да знае колко вода е необходима за изпълнение на плана.

Съмняваше се, че е изчислил съвсем точно, но пък и не беше необходимо. Важно бе само да е приключило, преди първият служител да дойде на работа. Случеше ли се обратното, планът се проваляше. Бяха му поръчали също така, ако не се налага, да не е прекалено жесток с мъжа. Самото споменаване на такова нещо прибави нова вълна към и без това бушуващите в него страсти. Опитва се да се съсредоточи в подробностите около прикриването на следите и изпипването на детайлите.

В началото това даде резултат, но се улови, че все по-често мисли за това колко му се иска да измъчва мъжа, да го пречупи емоционално, да го накара да плаче и да хленчи, да моли за милост. Застана така, че човекът да го вижда как връзва тежкото въже и дъската, приготвена специално за него.

Щеше му се да го попита дали е чувал за инженер Рубен Гарет Голдбърг или просто Руби Голдбърг. Щеше да му разкаже, че тъкмо той го е вдъхновил за инсталацията, която бе конструирал, и да му я обясни подробно, за да вижда как страхът, който и без това пълнеше очите му, нараства със страшна сила. Знаеше обаче, че ако си играе с мишката, може в крайна сметка да я изяде, а това беше строго забранено. Всяко отклонение от плана щеше да го провали.

Помъчи се да не мисли за мъжа пред себе си, а за жената, която бе заловил на Сий Айлънд, и колко могъщ се бе почувствал, държейки живота ѝ в ръцете си, преди да я удуши. Приличаше му на последно потрепване на пламъка на изгасваща свещ. За части от секундата в очите ѝ преминаха болка, страх и смърт, после всичко изчезна. Не успя да го вкуси истински. Щеше му се да има повече време, особено с ушите, но и този път трябваше да бърза.

Онази жена и другата в гробището го възбудиха твърде много, а не можеше да направи нищо. Тази вечер, след като свърши задачата, щеше да намери начин да уталожи вълнението. Заслужаваше награда.

Самата мисъл да държи ужасена жена в ръцете си накара тялото му да потръпне от възбуда. Имаше да свърши важна задача и насочи цялото си същество към нея, все едно беше лазерен лъч.

Приключи с възлите и провери дали всичко е на място за пети път. Едва когато се увери, че всичко е както трябва, извади бормашината на батерии и избра подходяща бургия. Очите на затворника му се разшириха от ужас, когато убиецът натисна бутона, за да се увери, че работи.

Вече доволен, мъжът затвори кутията и пристъпи напред. Преди още да го е докоснал, нещастникът започна да крещи иззад лепенката, притискаща устата му. Мъжът пусна най-високите обороти, докато върхът на бургията затрептя и образува сив метален пръстен. Наистина беше гениален, най-страхотният начин да убиеш.

ГЛАВА 26

Бил Уайс изпрати Харват вкъщи с купчина книги. На две от тях му поръча да обърне специално внимание — „Създанието от Джекил Айланд“ и „Икономика в един урок“.

Книгата за Джекил Айланд, посветена изцяло на скритите зад Федералния резерв тайни, беше толкова дебела, че ставаше за подпиране на вратата. За щастие авторът препоръчваше на читателя да не я чете от кора до кора и да пропуска онова, което не го интересува. Харват хареса книгата и ако имаше време, щеше да я проучи от начало до край. Но се задоволи да последва съвета на автора и да прегледа резюметата в края на всяка глава, а сетне да се задълбочи в онези, които го интересуваха най-много.

„Икономика в един урок“ беше съвсем тънка. Също като „Създанието от Джекил Айланд“ тя беше добре написана и лесна за четене. Беше стигнал до средата, преди да е изпил първата чаша кафе. Тъничкото томче беше привлякло погледа му още в началото, защото авторът беше същият Хенри Хазлит, чиито думи за икономиката бяха написани на табелката, намерена на шията на Клер Маркорт. Харват дълбаеше в книгата не само с надеждата да разбере склонностите на убиеца или убийците, но и защото беше много интересна и можеше да научи страшно много.

Макар да не бе заспал до късно след полунощ, той се събуди в пет часа отпочинал и с желанието да излезе да потича. След шест километра почувства болка в илиотибиалната връзка. Беше занемарил упражненията по разтягане и сега тялото му го наказваше.

Насили се да достигне стълба, маркиращ седемте километра пробег, а после се обърна и пое към вкъщи. Беше облачно утро с висока влажност, която подсказваше, че по някое време през деня ще завали. Добре, че беше излязъл да потича сега. Имаше време да прехвърли мислено какво ли не, най-вече за сегашния случай. Отбеляза си наум да се обади след закуска на Бил Уайс, за да види докъде е стигнал.

Като се прибра, взе душ, избърсна се, а когато Стареца позвъни, телевизорът в кухнята беше включен и Харват си приготвяше закуската.

— Трябва да заминеш за Бостън — нареди Стареца направо, без да му каже „Добро утро“ дори.

Харват намали телевизора.

— Какво става? Случило ли се е нещо?

— Има втора жертва.

— Кой?

— Хърман Пенинг. Бостън. Искам да си там колкото е възможно по-скоро. Луис каза, че можеш да ползваш самолета на Резерва. Държи го в готовност.

Харват погледна часовника си.

— Ще бъда на входа след петнайсет минути.

— Нека са пет. Искам да си там, докато следите са още горещи и бостънската полиция не е успяла да ги замете. Ще ти пратя имейл по телефона с всичко, което знам. Ще го четеш в самолета.

Харват хвърли почти суровите яйца в боклука и изтича горе, за да се облече. Щом щеше да лети с частен самолет, нямаше нужда да се притеснява, че е въоръжен, затова запаса пистолета и взе няколко допълнителни пълнителя. Грабна ножа си, фенерчето, пластмасови белезници, клетъчния телефон, зарядното устройство и малък дигитален фотоапарат; всичко това нареди на леглото.

Разгледа нахвърляните вещи, докато набързо завързваше връзката си, и помисли, че сигурно е забравил куп неща, за които ще съжалява после, но нямаше време. Трябваше да тръгва.

Извади от гардероба шлифера си „Скот Вест“, натъпка снаряжението в безбройните му джобове, а после взе чантата с дрехи за един ден, която винаги държеше в готовност, и пое към вратата.

Трафикът по Джордж Вашингтон Мемориал Паркуей беше полек от обикновено. Харват бе сигурен, че ако беше излязъл от вкъщи миг по-късно, щеше да се озове в задръстване, а не да препуска към летище „Рейгън“. Понякога му се щеше да вярва, че някъде там горе някой го пази. После, на шест километра от летището, дъждът се изсипа като из ведро и движението сякаш замря.

Реши да рискува и въпреки виещите клаксони и издигнатите сякаш за поздрав средни пръсти на пиковия час се качи на банкетата. В

опит да се представи за официално лице в своя шевролет „Тахо“, той продължи да свети с фаровете. Никой не му обръщаше внимание. Чувахе как наоколо хората натискат клаксоните, а когато погледна в огледалото за обратно виждане, видя дълъг боен строй от леви ръце с издаден среден пръст, протегнати през прозорците на редица коли. Хубаво беше поне това, че никой не забелязваше нито него, нито какви ги върши, докато премина. С други думи, нямаше друг нахалник, минал преди него на банкетата, който да го засече.

Светът, за съжаление, беше пълен с хора, които вярваха, че правилата не се отнасят за тях. Тук всеки си мислеше, че има право да върши каквото си иска и Харват беше сигурен, че поне неколцина, закъсняващи за полета си от летище „Рейгън“, също са опитали маневрата по банкетата. Още по-сигурен беше, че транспортно средство, движещо се бързо към летището в разрез с пътните правила, представлява заплаха от гледна точка на закона.

Харват остана на банкетата колкото можа, а после, след поредния оперетен пирует от клаксони и средни пръсти, си проправи път обратно в пълзящия поток на трафика и премина в дясното платно, за да излезе напред. Паркира пред „Обслужване на бизнес авиацията“, чекира се и бе отведен навън до свръхзвуковия „Еъриън“. Екипажът го чакаше строен в подножието на стълбата и той с прискърбие установи, че стюардесата не е Натали, макар че това навярно бе скрит добър знак.

Екипажът, както може да се очаква при такъв скъп частен самолет, беше съставен от изключителни професионалисти. Харват, старейки се да бъде възможно най-учтив, ги помоли да оставят формалностите и да излетят по най-бързия начин. Трябваше да бъде на мястото „вчера“. Разбраха го добре.

Тъй като проверката преди полета беше извършена, а от кулата за управление на въздушното движение бяха обещали да ги преместят начело на списъка, щом са готови, Харват беше помолен да заеме мястото си и да закопчае предпазния колан, което и направи. След по-малко от петнайсет минути вече бяха във въздуха.

Полетът до летище „Логън“ в Бостън беше по-бърз от полетите на совалките, с които бе летял от столицата. Едва се бяха издигнали и полетели над Атлантическия океан, преминаха над Ню Йорк и започнаха да се снишават, за да се приземят. Стюардесата се извини, че

не може да му предложи друго освен кафе и понички. На нея също не бяха отпуснали време и не беше успяла да се обади на фирмата за кетъринг, обслужваща летището.

Харват ѝ каза да не се безпокои. Макар да не бе запален по поничките, кафето му хареса и беше доволен, че стомахът му не е съвсем празен. Докато преглеждаше текста на информацията, която му беше изпратил на телефона Стареца, Ана, стюардесата, му доля чашата с кафе.

Когато лъскавият свръхзвуков самолет се приземи на летище „Логън“, Харват беше готов за действие, както на всяко местопрестъпление. Карлтън му беше написал, че пътуването до града е вече уредено. Вероятно някой, може би не толкова привлекателен колкото Слоун Ашби, щеше да го посрещне в „Обслужване на бизнес авиацията“ и да го откара.

След като отвориха главната врата на кабината и спуснаха стълбата, стюардесата отново се извини за липсата на закуска. Предложи му няколко понички за из път, ако желае, но той се усмихна.

— Не, благодаря.

Щом стъпи на пистата, забеляза гладко избръснат мъж в морскосин костюм до обикновен седан, който говореше по клетъчния си телефон. *Това трябва да е шофьорът ми.*

Когато пътникът му приближи, човекът махна телефона от ухото си за миг и попита:

— Харват?

Харват кимна и мъжът приключи разговора си. Плъзна телефона в джоба и подаде ръка.

— Аз съм специален агент Монтгомъри. Бостънското бюро.

— Късметлията — отбеляза Харват, докато подаваше ръка. — Благодаря, че дойдохте да ме вземете.

— Няма проблем. Бездруго бях тръгнал на работа. Освен това за пръв път ми се случва да използвам сирена и запалени фарове в Бостън. Искате ли да се отбием някъде, преди да тръгнем?

— По-добре да потегляме — поклати глава Харват.

Монтгомъри хвърли чантата му в багажника и щом Харват се настани на пътническото място и закопча предпазния колан, пусна фаровете и сирената и изхвъркна от летището в посока центъра на града.

ГЛАВА 27

Въпреки натоварения сутрешен трафик най-сетне успяха да стигнат до целта — Вашингтон Стрийт 360.

Харват се огледа и не се изненада, че бяха вдигнали тялото. Множество страховити снимки, направени от минувачите, вече бяха качени в интернет. Странно защо, любителите фотографии не бяха хванали огромната метална табела, вградена в червените тухли на фасадата на сградата, за да напомня колко значима е тя.

Известна като сградата на Дървото на свободата, тя бележеше мястото на прочутия бряст, на който в знак на протест през 1765 година бе окачено чучело на Андрю Оливър, назначен от лудия крал Джордж да събира дължимите данъци по Закона за тактовите марки от американските колонии, привлякло много голяма тълпа — първата по рода си, опълчила се срещу краля. Смяташе се, че това е знаменателен момент, довел до Войната за независимост, а хората, провесили чучелото на Оливър, наричаха себе си Синове на свободата. Харват изобщо не се учуди, че са избрали тъкмо това място за следващото символично убийство.

Главният вход беше блокиран от патрул от Бостънското полицейско управление. Докато Харват вземаше чантата си от колата, Монтгомъри тръгна към полицаия, показва му картата на ФБР и му поръча да пусне Харват. Младият служител от ФБР вече му беше обяснил, че работи по друг случай и е тук само в качеството на шофьор.

Харват му благодари, че го е докарал.

— Четвърти етаж — махна с ръка патрулът, давайки му знак да влиза.

Харват се изкачи горе с асансьора и попадна в обичайната суетня на трескава дейност. Оперативни работници, униформени полицаи, инспектори, агенти на ФБР, всички късо подстригани, но докато агентите на ФБР бяха спретнати и със стегнати фигури, полицаите,

също като колегите си от всички други градове, бяха в разнообразна физическа кондиция.

Патрулът долу се беше обадил по радиостанцията на контролиращия вътрешния периметър на местопрестъплението и му бе съобщил да пусне Харват. Офицерът го насочи към дъното на коридора, където двама оперативни работници, които вероятно бяха фотографирали вече всичко, започваха да разглобяват твърде странно съоръжение. Виждаха се старомодни дървени макари, куки и дълго, очевидно конопено въже.

— Може ли да изчакате няколко секунди, моля, колеги — обърна се Харват към оперативните. — Бих искал да разгледам всички тези неща.

— Точно това му трябваше на разследването — подметна с насмешка един полицаи, — поредният федерален.

— Ти получаваш ли нещо за извънреден труд? — попита другият.

Очевидно между Бостънското полицейско управление и ФБР не цареше голяма любов. И нищо чудно. Бостънският отдел „Убийства“ имаше отлични детективи, но като цяло способността им да разрешават случаите на убийство даваше ужасни резултати, и то за съжаление от дълъг период от време. При множество случаи се беше налагало да идва ФБР и да разчиства на сляпо. Това беше източник на тревога за града и полицаите работеха упорито да обърнат нещата. Все пак нямаше извинение за отношението към Харват.

— Аз не вземам извънредните ви — отговори той — Всъщност на драго сърце бих препоръчал и на двама ви постоянна почивка.

— Ти пък кой си, по дяволите? — сопна се първият полицаи.

— Уайът Ърп — отвърна Харват, като го стрелна убийствено с очи да не се занася с него, което накара онзи да клекне. — Защо вие двамата не си вземете по чаша кафе и да си починете? — добави и се усмихна. — Ще ми отнеме само няколко минути.

— Нямам нищо против, приятел — подхвърли сприхавият, остави това, над което работеше, изправи се и даде знак на партньора си да го последва.

Харват се зарадва, че ще разполага с няколко минути, за да огледа на спокойствие. Отдръпна се назад и разгледа цялото съоръжение парче по парче.

От инженерна гледна точка то беше истинско изобретение. Всичко беше сглобено пред счупения прозорец. Въжетата и макарите бяха провесени от тръбите на противопожарната пръскачка и служеха да балансират полирана дебела дъска, поставена върху нещо като опорна точка. Дъската всъщност се състоеше от три съединени един с друг елемента, явно за да се улесни пренасянето. Отстрани бяха пробити дупки, през които бе прокарано въжето.

В началото Харват помисли, че водата идва от спукана тръба на пръскачката. Но защо само подът бе мокър? По никакви други повърхности — нито по бюрата, шкафовете с класьори, нито по первазите на прозорците, имаше влага.

Оглеждайки се, той отново забеляза големия пластмасов промишлен контейнер за боклук с колела. Първоначално не му обърна особено внимание, като си мислеше, че принадлежи на хората от чистотата или нещо такова. Сега обаче интересът му се изостри.

Взе фенерчето и освети вътрешността. Стените бяха влажни, а на дъното се виждаше локвичка вода. Забеляза и още нещо.

Прибра обратно фенерчето в джоба си и се наведе да разучи контейнера отвън. Намери това, което търсеше, до самото дъно. Изглежда контейнерът е бил напълнен с вода, но някой бе пробил отвор до дъното, за да й позволи да изтече. Но защо?

Харват се изправи, отиде до дъската и разгледа всичко отново. Тогава се сети. Убиецът или убийците си бяха отишли много преди Хърман Пенинг да издъхне.

Сега всичко си дойде на мястото и онова, което в началото му се бе сторило изобретателност, придоби размера на гениалност.

Шейсетгодишният мъж е бил поставен в примка, сетне сложен на дъската, която бе функционирала като улей. В един момент улеят се беше наклонил напред и земното притегляне бе изхвърлило бащата на две деца и дядо на четири през прозореца. Мъжът бе паднал, но вратът му се беше прекършил чак когато бе стигнал буквално до края на въжето.

Съдейки по размера на контейнера за смет и количеството вода, което може да се побере в него, съдът явно бе служил като часовников механизъм. Закрепен към дъската, беше действал като противотежест и я бе задържал в хоризонтално положение, докато теглото ѝ е било по-

голямо от това на жертвата. Щом съотношението се бе променило, гравитацията си беше казала думата.

След като направи по няколко снимки на всичко, Харват взе стол, за да разгледа по-добре макарите. Бяха минали едва няколко секунди, когато чу, че някой се изкашля зад него.

Обърна се и видя мъж и жена със значки на коланите и ръце опасно близо до оръжието им.

— Агент Уайът Ърп, нали? — попита жената. — Аз съм инспектор Ани Оукли, а това е моят партньор Бъфало Бил. Защо не слезете долу? Бихме желали да поговорим.

ГЛАВА 28

Ани Оукли се оказа Лара Кордеро от отдел „Убийства“ на полицията в Бостън. Името на партньора ѝ звучеше като Сабатели или Сабатано, но Харват така и не успя да го чуе добре. В този момент не внимаваше твърде. Опитваше се да не зяпа Кордеро, което всъщност правеше.

Тя беше екзотична и много привлекателна жена. Направо „убиец“ би я определил Харват, ако говореше с някой друг. Що се отнася до произхода ѝ, за него тя беше по-скоро с испанска кръв, но трудно можеше да определи така наизуст. Трябва да беше малко над трийсет, висока, със загоряла кожа и очевидно се грижеше за добрата си форма. Имаше зелени очи, дълга кестенява коса с изсветлели от слънцето кичури.

Харват се представи и подаде на двамата визитната си картичка, на която имаше име на фирма и телефонен номер, нищо друго.

— Значи вие сте специалистът по отвличанията и откупите? — попита Кордеро. — Не знаех, че похитителите са предявили някакви искания.

— Не са — отвърна Харват. — Поне засега.

— Да не би съобщението да се загубило по пощата? — подхвърли партньорът ѝ.

Човек трудно можеше да долови бостънски акцент в говора на Кордеро, в замяна на това партньорът ѝ го имаше в изобилие. В тона му се усещаха и остри нотки, на които Харват предпочете да не обръща внимание.

— Кой е клиентът? — попита Кордеро.

Стареца му беше казал да е готов за подобен въпрос. От ФБР бяха извънредно предпазливи, когато се наложеше да споделят информация с полицията от Бостън. Мънро Луис също ги беше предупредил за това.

— Жертвата има много влиятелни приятели във Вашингтон.

— Имал е — поправи го партньорът на Кордеро. — В минало време.

Харват го изгледа продължително. Човекът беше облечен в средно приличен костюм. Иначе в него нищо не правеше впечатление. Нито висок, нито нисък, лицето му беше направо безлично. За разлика от повечето полицаи в стаята очевидно се стараяше да поддържа добра физическа форма, но това все още не значеше нищо. Повече от ясно бе, че човекът не го харесва, но това малко тревожеше Харват, който тъкмо се канеше да благодари за урока по граматика, когато Кордеро зададе пореден въпрос:

— Къде си работил преди?

— Защо питаш?

— Не ми приличаш на някой от защитниците на закона.

— Така ли?

— Нещо в теб ми подсказва, че си минал през военно обучение, фирмите по отвлечения и откупи често наемат хора от специалните части, нали? Ти какъв си бил — рейнджър или може би тюлен?

Това или беше невероятно добро попадение, или тя просто флиртуваше с него. Не можеше да определи. И в двата случая не искаше да разказва биографията си и само се засмя, преди да отговори:

— Тюлен ли? Там взимат само умни момчета, а и не умея да плувам.

— Май омаловажаваш ролята на умните момчета.

— Защо мислиш така?

— Защото те наблюдавах как оглеждаш скрипеца и макарите, а и останалата част от местопрестъплението.

— Добре се справих, нали? Не искаш ли да си разменим местата и този път аз да гледам какво правиш? Може да науча това-онова.

— По-добре да отидем да поплуваме, а? — обади се партньорът.

Това включване не беше лошо, но този вече започваше да лази по нервите на Харват. Все пак той се направи, че не е чул, и се обърна отново към Кордеро:

— Кой намери жертвата?

— Половин Бостън. В центъра на града сме. Оттук минават на път за дома стотици хора. Телефон 911 бил зает от обаждания. Патрулната кола пристигнала за четири минути. Четвърт час след това са били в сградата и са прибрали тялото на Пенинг. Надявали са се

дори, че е още жив, и един от хората ни се опитал да даде първа помощ, но вече сме сигурни, че вратът му се е прекършил мигновено. Нищо не са могли да направят.

— Къде е сега тялото?

— Пътува към „Съдебна медицина“.

Харват се наведе през прозореца и погледна надолу към улицата.

— Разполагаме ли с данни от някакви камери в сградата, от улицата или другите сгради?

— Как не се сетихме сами? — изстреля партньорът.

— Искан само да кажа... — понечи да обясни Харват, но Кордеро го прекъсна:

— Много добре разбирам какво искаше да кажеш и да, има няколко камери и вече сме изискали записите от тях, макар да не храним големи надежди.

— И защо?

— Защото проверихме охранителните камери от тази сграда. Съдейки по записите, никой не е влизал тук.

— Значи записът е подменен — отбеляза Харват.

— При това ниво на обработка на записите — кимна Кордеро, — щом са успели да заобиколят алармената система и липсват и следи от влизане с взлом, това значи, че шансовете да видим извършителя на някой от записите са направо никакви, макар че човек никога не знае. Синът на Сам^[1] е бил заловен заради неплатен паркинг, нали?

— Попадахте ли на още нещо необичайно?

— Всеки ден попадаме на местопрестъпления с въжета и макари и малки кукли.

— Кукли ли? — повтори Харват.

— Да, беше пъхната в обувката на Пенинг.

— Той само една обувка ли имаше?

— Според нас другата е паднала, някой скитник я е прибрал или нещо от този сорт. Издирваме я.

— Не се съмнявам — отвърна Харват. — Нека те попитам нещо за обувката на жертвата. Подметката беше ли боядисана в зелено?

— Да.

— А куклата? Приличаше ли на малък дявол?

— Откъде знаеш? — присви очи партньорът.

— Хилеше се и държеше свитък, нали? — не спираше Харват.

— Какво, по дяволите, става тук? Как разбра?

— Намираме се в сградата на Дървото на свободата — разпери ръце Харват, сякаш нямаше нищо по-очевидно.

Онзи повтори иронично жеста с ръцете и додаде:

— Очевидно е, че сме във Фенуей Парк. И какво от това?

— Няма значение. Не е важно.

Трябва да се признае, че Кордеро разбра за какво става дума и че то е важно, разбра също, че Харват знае много повече, отколкото споделя с тях.

— Сал, ще ни оставиш ли за няколко минути? — помоли го тя.

Партньорът ѝ изгледа Харват, после нея. Не му харесваше да го отпращат, все едно е някой натрапник, и гордостта му естествено беше засегната. Постоя така миг-два, сякаш искаше да каже нещо, но очевидно не успя да се сети какво.

— Няма проблем — рече той накрая. — И без това трябва да поговоря с униформените и да разбера какво става наоколо.

— Благодаря ти, Сал. Идвам след малко — обеща Кордеро.

— Господин Харват — обърна се партньорът ѝ към госта им, подчертавайки господин, сякаш за да изтъкне факта, че той не принадлежи на техните среди на защитници на закона. След това се завъртя на тока на евтините си обувки и се отдалечи.

— Интересен мъж — отбеляза Харват, когато онзи вече не можеше да ги чуе.

— Имаше най-добри намерения.

— От колко време сте партньори?

— Шест години. Най-добрият полицай, когото познавам. Лоялен и никой не познава улицата толкова добре, колкото него.

— Мен обаче не ме хареса.

— Виждам, че това направо те съсипва.

— Чувствам се несигурен така.

Кордеро едва потисна смеха си.

— От теб наистина се излъчва несигурност — усмихна се тя. — Първото, което забелязах, като те видях.

— Кое беше второто?

— Ела с мен — рече тя, правейки се, че не е чула въпроса. — Искам да ти покажа нещо. Откъде знаеш за обувката и куклата? — попита тя, докато вървяха.

— Внимавал съм в училище.

— И какво изучавахте в това училище?

— Американска история — рече Харват. — Колонистите от Бостън окачили чучело на Андрю Оливър, човека, избран от крал Джордж, за да въведе Закона за таксовите марки. Провесили го на клоните на един бряст точно тук и оттогава мястото се нарича Дърво на свободата. До него оставили и ботуш на британски кавалерист с боядисана в зелено подметка. Посланието било: майната им на Гренвил и Бют, двамата министър-председатели, свързани със Закона за таксовите марки. Вътре в ботуша пъхнали кукла на ухилено дяволче, стиснало свитък, на който се виждали думите „Закон за таксовите марки“.

— Излиза, че наистина не съм внимавала в училище — въздъхна следователката, след като прехвърли информацията в съзнанието си.

— Тук в Бостън историята е на всяка крачка.

— Човек никога не е турист в родния си град, нали знаеш?

Права беше.

— Тук ли си израсла? — попита той.

— Преместихме се, когато бяха съвсем малка. Родена съм в друга държава.

— Името Кордеро испанско ли е?

— Не, португалско, но идва през...

— Бразилия — довърши Харват и всичко си дойде на мястото.

— Правилно — спря жената за малко и се усмихна. — Добре си и с географията.

— Родителите ми бяха много нещастни, че не могат да си позволят да плащат за уроци по плуване и в замяна ми купиха глобус. Знаех го наизуст.

— Поредна проява на чувството ти за несигурност.

— Наистина ли? Значи много ми личи. — Той погледна през рамо. — Ще трябва да си потърся по-добър шивач.

— Скоро ли си бил там? — тръгна отново Кордеро.

— В Бразилия ли? Да, преди няколко години, но за кратко. Имах малко работа.

— По отвличания и откупи?

— Може и така да се каже — отговори той. Добре помнеше този случай — трябваше да открие един мъж, за когото смяташе, че има

пръст в тормоза и убийството на няколко свои приятели.

Следователката, която крачеше до него, за пореден път го оцени, този път по-високо:

— Може да се окажеш и морски тюлен.

— Да не забравяме проблема с плуването и умните момчета.

— Не, няма — усмихна се тя и спря пред дълъг дървен плот, където оперативните работници бяха наредили в пластмасови пликосе с етикети отгоре веществените доказателства, които бяха намерили. Щяха да ги отнесат в участъка. Чакаше се само демонтажът на дъската и системата от макарите и въжето.

— Вземи — подхвърли му жената чифт латексови ръкавици. — Можеш да разглеждаш и да пипаш всичко, но първо трябва да ме питаш.

Милион отговори бяха на върха на езика на Харват, но като завършен професионалист се въздържа.

— Да започнем с куклата например — предложи той.

Кордеро кимна към отговорника за доказателствата, който намери в списъка си искания предмет и помоли Харват да се разпише, преди да му го подаде, за да го разгледа.

Нямаше нужда да вади ухиленото дяволче от найлоновата опаковка. Интересуваше го само надписът върху свитъка.

— Има ли някой лупа или нещо, с което да мога да прочета текста върху него? — попита той.

Отговорникът взе за малко лупа от един от криминалистите и му я подаде. Харват изви куклата така, че светлината да пада върху нея. Видя нарисувани върху свитъка същия череп и кръстосани кости, както и короната над тях, които вече беше виждал на снимките от убийството на Клер Маркорт. Под тях бе и надписът Смърт на тираните, а под него и инициалите С.Н.С.

Харват благодари и върна лупата и доказателството на отговорника.

— Имаш ли някаква идея какъв е смисълът на написаното? — попита Кордеро.

Не искаше да научи някоя държавна тайна. Няколко минути в интернет бяха достатъчни, за да разбере истината и сама.

— „Смърт на тираните“ и черепът с кости и короната обобщават популярните антибритански настроения в колониите, довели до

Войната за независимост — обясни той. — Според нас съкращението С.Н.С. означава „Синове на свободата“ — организирана група от съпротивата, отговорна за обесването на чучелото на Оливър на Дървото на свободата.

Кордеро нахвърля нещо в бележника си и попита:

— И каква е връзката с нашата жертва — господин Пенинг?

Сега вече отиваше към държавната тайна.

— Какво имаш предвид?

— Каква е връзката му със символите.

— Може някой да го е смятал за тиранин.

— А ти какво мислиш?

— Почти нищо не знам за този човек, поне не достатъчно, за да имам мнение.

Тя погледа известно време въжетата и макарите, после обърна очи към Харват.

— На мен ми се струва твърде лично.

— Убиецът определено е искал да изпрати послание.

— Смърт на тираните ли? Твърде неопределено, ако питаш мен — подхвърли Кордеро. Последно записване в бележника и вдигна очи.
— Какво друго би искал да разгледаш?

Харват обходи с поглед предметите върху масата. Нищо от изложеното там не му подсказваше следа.

— Мисля, че това е всичко.

— Е, добре — рече тя. Сложи и своя подпис под списъка с доказателствата и каза на оперативния, че вече може да прибере всичко, за да го изпрати в лабораторията. — А сега нека поговорим защо всъщност си тук.

— Вече ти казах, че жертвата има... извинявай, имаше много влиятелни приятели във Вашингтон.

— Първоначално ФБР твърдеше, че единственото, което знае, е, че Пенинг е отвлечен. После се оказа, че същата нощ са изчезнали още четирима, но ФБР отказва да ни съобщи какво ги свързва. Няма нужда да си следовател, за да разбереш, че нещо ни спестяват. Ето че сега един остроумен мъж от типа на Джеймс Бонд се появява на местопрестъплението ми, запознат повече от обикновено с американската история, и отказва да ми съобщи кой е нашият клиент.

Ще ме извиниш, но вътрешният ми индикатор, че ме баламосваш, пълзи към червената зона.

Джеймс Бонд. Това трябваше да го запомни.

— Мисля, че работата ти предполага да си подозрителна към всичко.

— И всеки — добави тя.

Харват се усмихна и се опита да смени темата.

— Какво знаеш за обстоятелствата около отвлечането на Пенинг?

— Нищо.

— Нищо ли?

— Точно така — гласеше отговорът ѝ. Беше отпуснала длан върху дръжката на пистолета си. — Мисля, че знаеш далеч повече от това, което ми казваш. Не може ли да си помогнем един на друг? Може би. Или може би не. Няма да ти дам никаква информация, докато не се изясним.

— Може да звънна във Вашингтон и да помоля някой от приятелите на господин Пенинг да говорят с твоя началник.

— Да, разбира се — кимна тя. — Но шефът ще го прехвърли към моя командир, което в крайна сметка ще доведе до това Сал да е твоят човек за свързка. Да видиш той колко бавен може да бъде, ако иска, когато трябва да свърши нещо, при условие че не те харесва. А теб той определено не те хареса. Така че нека си помогнем един на друг, така ще улесниш най-вече себе си.

— Обзалагам се, че пускаш тази реплика при всяка среща с хора на местопрестъпление.

— Стига да са правилните хора и да не съм ги гръмнала все още.

Харват все пак се замисли над предложението. Когато се налага да разследваш убийство, искаш да си колкото се може по-близо до улицата, което означава и до ченгетата. Нямаше значение какво се е случило, много по-вероятно беше полицията в Бостън да чуе за него преди ФБР. Истината е, че имаше нужда от помощта им.

— Добре — започна той, — заведи ме някъде, където мога да закуся, и ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

— Всичко ли?

— Всичко в рамките на разумното.

На Кордеро не ѝ хареса уточнението, но реши да остави вратата отворена.

— Знам едно място наблизо. Ще вземем моята кола.

[1] Дейвид Берковиц, известен като Сина на Сам, е един от най-прочутите серийни убийци в САЩ. — Б.ред. [↑](#)

ГЛАВА 29

Кордеро и партньорът ѝ бяха пристигнали на местопрестъплението всеки със своята кола, затова тя го предупреди, че ще се видят в управлението. Двамата с Харват потеглиха с нейната кола към известния квартал Бийкън Хил.

„Парамаунт“ беше заведение, известно от поколения жители на Бостън като място за закуска. Това беше първата причина да го заведе точно там. Но имаше и втора — искаше да докаже, че не е напълно невежа относно историята на Бостън. Изчака той да поръча и да налейт в чашите им кафе.

— Наистина ли? — попита Харват. — Точно тук ли се е случило?

— На горния етаж — кимна Кордеро. — Казвала се е Мери Съливан. Деветнайсетгодишната последна жертва на Бостънския удушвач.

— Гледах документален филм за него. Той наистина е бил болен.

— Виждала съм снимки от местопрестъплението. Нямах представа какво показват.

Харват отпи от чашата си, след което я остави на масата.

— Но все пак са го хванали, нали?

— Заловили са някакъв човек, изнасилвач на име Албърт Десалво. Твърди се, че е направил признание, докато бил в затвора за изнасилване, което извършил девет месеца след убийството на Мери Съливан. Съществуват много въпросителни и съмнения дали Десалво е действителният Удушвач, или са били няколко души.

— Ти какво мислиш?

— Десалво знаел твърде много подробности от местата, където са извършени престъпленията, за да е съвсем невинен. Или той самият е бил убиецът, или е познавал извършителите. И в двата случая е добре, че са го отстранили от улицата.

— Кога е било това? Някъде през шейсетте? — попита Харват.

— Да. Започват през юни 1962 година, а последното убийство, това на Мери Съливан, се случва на четвърти януари 1964. Умират

общо четиринайсет жени на възраст между деветнайсет и осемдесет и пет.

— Десалво получи доживотна, нали?

— Така е, но в биографията му има дълъг списък с обири и сексуални престъпления, извършени преди историята с Удушвача. Полицията не успяла да открие веществени доказателства, свързващи го с убийствата. Дали е знаел някои шокиращи факти, които не са били обявени публично? Да, но се оказали недостатъчни, за да го обвинят.

— Да не забравяме, че адвокат му е бил защитникът на О Джей Симпсън.

— Ф. Лий Бейли е представлявал и джебчия от затвора, за когото Десалво твърдял, че е Удушвача. Когато научил това, Бейли решил да поеме защитата и на Десалво. Опитал се да издейства оправдателна присъда на базата на невменяемост, но заседателите не се хванали.

— Все пак получил доживотна.

— Така е. Още същата година успял да избяга, но на следващия ден го върнали. Шест години по-късно бил сгачен в болницата на затвора и пребит до смърт. Убиецът или убийците така и не били разкрити.

— Поне справедливостта в крайна сметка възтържествувала и гражданите на Масачузетс си отдъхнали.

Кордеро кимна. Точно в този момент донесоха омлета на Харват.

— Сигурна ли си, че не искаш да хапнеш нещо? — попита той.

— Добре съм си така. Закусих, преди да изляза тази сутрин. Най-важното хранене през деня, нали знаеш?

— Точно това си мислех тази сутрин — усмихна се Харват, — докато приготвих пържените си яйца и ми се обадиха да тръгвам насам.

— Защо ти е да знаеш толкова много от историята за Дървото на свободата? — смени тя темата. — И моля те, спести ми онази част с *внимавал съм в училище*.

Тази жена наистина си я биваше, умът ѝ сечеше — добро качество за следовател в отдел „Убийства“. Трябва да е станала доста рано сутринта, за да бъде умът ѝ толкова бистър. Самият Харват не беше сигурен, че може да се похвали със същото. Очевидно нямаше смисъл да се опитва да я лъже. Щеше само да спести някои подробности, които не беше нужно да знае.

— Казаха ли ти от ФБР, че отвличането на Пенинг е едно от няколко?

— Точно така.

— Това, което не са споменали, е, че той не е първата жертва.

Кордеро хвърли поглед наоколо, за да се увери, че никой не ги чува, и се наведе над масата.

— И друго убийство ли има? Кога? Къде е станало?

— В неделя вечер — отговори Харват, след като преглътна. — На малък остров край бреговете на Джорджия.

— Същият стил?

Не си беше давал сметка колко е бил гладен, преди да му донесат омлета, в момента дъвчеше поредната хапка и му трябваше малко време, преди да отговори.

— И там убиецът е оставил бележка.

— Какво пишеше?

— Че Дървото на свободата се нуждае от поливане с кръвта на патриоти и тирани.

— Поредно подхвърляне за смърт на тираните.

Харват кимна, остави вилницата и посегна към чашата си с вода.

— Както и короната, черепът и костите.

— От ФБР не казаха ли каква е връзката между жертвите? Роднини? Някакви лични връзки? Бизнес? За какво говорим изобщо?

— Нямам право да обсъждам точно този въпрос.

— Защо? Нивото е по-високо от моето?

— И от моето също.

— Мисля, че лъжеш — заключи Кордеро след няколко секунди.

— Би ли ми подала черния пипер?

— Ти майтапиш ли се? Защото ще ти кажа, че за мен това изобщо не е шега. Когато си тръгнеш от Бостън, случаят ще си остане на тукашната полиция и хората ще настояват да чуят как е разрешен. Такива са си те. Спомняш си атентата по време на маратона, нали? Очакват да си свършим работата.

Харват отново взе вилницата и загреба от омлета.

— Много страхотии съм виждал в кариерата си и се обзалагам, че ти — също. Смятам още, че разбираш от черен хумор, както и какво значи да отговаряш пред висшестоящите. Изпълнявам заповеди.

— Сега са ти заповядали да прикриваш информация, която може да се окаже критична за решаването на едно убийство, така ли?

Беше ядосана и с право.

— Слушай, Лара. Мога ли да те наричам Лара?

— Може да ме наричаш следовател Кордеро.

— Добре, следовател Кордеро. Ще бъда честен с теб. Поне доколкото мога.

— Няма да е зле — въздъхна тя и се облегна назад в стола, скръствайки ръце пред гърдите си.

Езикът на тялото ѝ бе красноречив. Каквато и версия да бе приготвил за нея, нямаше да мине. При друг случай щеше да махне с ръка, но не и сега. Беше твърде привлекателна. Наистина беше, но Харват бе пристигнал тук не за да си търси гадже, а за да открие убиец, и за целта имаше нужда от помощ, и то всестранна, особено от страна на отдел „Убийства“ на Бостън.

Топката беше в неговото поле. Налагаше се да подаде нещо значително. Наведе се силно напред и ѝ даде знак да се приближи, за да не го чуе някой от съседните маси.

— Трябва да си остане между нас. Не бива да влиза в доклада ти, нито да го споменаваши дори пред висшестоящите или пред партньора си.

Тя махна пренебрежително с ръка и отново се отдръпна назад. Изражението ѝ красноречиво говореше, че не е съгласна.

— Няма начин. Съжалявам.

— Както кажеш — отвърна Харват и отново посегна към вилицата и омлета в чинията си.

Известно време седяха в мълчание. Тя отпиваше от кафето си, той се хранеше. Сервитьорката мина покрай тях и попита дали да долее кафе в чашите им и ще искат ли още нещо.

— Не, благодаря — отвърна Харват и помоли за сметката.

Когато жената отмина, той вдигна очи.

— Инатът бразилска черта ли е?

— Ако си мислиш, че само защото съм жена, можеш да пристигаш в града ми и да се бъркаш в разследването ми, много се лъжеш.

— За чия несигурност говорим сега? — ухили се той.

Наместо да изтърси грубата забележка, която беше на върха на езика ѝ, тя остави пръста на едната ѝ ръка да свърши работата.

— Чудесно — рече Харват. — Ако можеш да преброиш до две, ще ти дам препечения си хляб.

Кордеро се изправи.

— Надявам се да прекараш добре остатъка от престоя си в Бостън.

Преди Харват да успее да отговори, тя се завъртя на пета и тръгна към вратата.

Той измъкна няколко банкноти от джоба си, отдели толкова, колкото смяташе, че е сметката им, и ги пусна на масата. Погледна недовършения омлет и със съжаление реши да го остави. Грабна палтото си от облегалката на стола и тръгна да я догони.

— Лара — забърза Харват по улицата, за да я настигне. — Лара! По дяволите, следовател Кордеро!

Най-сетне тя спря на тротоара и се обърна с ръце на хълбоците.

— Даваш и получаващ, господин Харват. Не искам нищо друго. Нямам желание да чувам никакви глупости. Те може да минават в Джорджтаун, но не и тук, не и с мен.

Боже мили, колко беше ядосана, да не говорим колко упорита. Искаше му се да ѝ обясни какво става, но нея все я избиваше на кавга. Държеше всичко да става по нейния начин. Толкова много приличаше... на него самия.

— Ела насам — рече той и се опита да я насочи към входа на съседната сграда.

— Идеята не е добра — скастри го тя и свали пръстите му от ръката си. — Ако имаш да ми кажеш нещо, кажи го тук и сега.

Улицата беше страшно оживена.

— Ще ти кажа каквото искаш да знаеш, но не може да стане тук на тротоара сред толкова много хора. Не и тук.

Тя погледна часовника си.

— Имам да свърша нещо, ако искаш, ела с мен, може да говорим по пътя.

Харват се съгласи и тръгнаха към колата ѝ. Щом наближиха, той реши, че ще говорят вътре, но тя отмина и продължи напред.

— Къде отиваме, следовател Кордеро? — попита той.

— Смятам да убия с един куршум два заека — отвърна тя и млъкна.

Прекосяха Маунт Върнън Стрийт и завиха по тротоар, покрит с черни и червени плочки. След още една пресечка Харват се сети за къде са се запътили.

— Имам леля, която не е много добре — отбеляза Кордеро и тръгна по каменните стъпала пред тях.

Като дете Харват бе посещавал католическо училище и беше влизал в много такива храмове. Този тук в Бостън бе с изумителна архитектура. За разлика от онези, които познаваше, църквата бе изградена предимно от тухли, които архитектите не се бяха опитали да прикрият, а по-скоро бяха подчертали с каменни орнаменти. Комбинацията беше наистина красива.

Времето на тяхното посещение беше много подходящо за целта им. Вътре беше безлюдно, с изключение на невидим органист, който упражняваше песента на Гибън „Всемогъщи прави Боже“, която Харват не беше чувал от гимназията. Единственият начин, по който можеше да опише въздействието ѝ, беше — „хипнотизиращ“.

Винаги се бе питал как композиторите на религиозна музика успяват да създадат творби, които да звучат така съвършено. След гимназията и преди да постъпи в колежа, Харват се запозна с извънредно интересна органистка — тайнствена фигура, която хората чуват, но никога не виждат. Двамата водеха дискусии за религиозната музика и органистката го бе поканила да я посети там, където работи, което той и направи.

Тя бе изсвирила за него ораторията „Месия“ от Хендел, песента на Цезар Франк „Панис Ангеликус“ от Тома Аквински, след което изненада Харват с изключително изпълнение на „Красива Америка“. Той за първи път чуваше светска творба в храм и бе направо поразен от звученето. Жената изпълни тогава и други песни, но тази, която му направи най-силно впечатление след „Красива Америка“, бе „По-бяло от бялото“. Жената извличаше тоновете с много чувство. А като се увери, че няма никой в черквата, премина на фънк, жанр, който Харват бе чувал, но за който знаеше твърде малко. Органистката бе религиозна жена и изпълни само два откъса, които според нея бяха в рамките на приличието. Все пак спомена имената на няколко от

класиците в жанра и посъветва Харват да се поинтересува от музиката им. В крайна сметка фънкът стана любим негов стил.

Докато Кордеро палеше свещ за своята леля, Харват се разходи в храма. Замисли се за Муками, техника от Кения, убит в Сомалия, и реши да запали свещ за него.

След това се отпусна на една от пейките. Затвори очи и се потопи в звуците. Няколко минути по-късно усети, че Кордеро е седнала наблизо, но очевидно бе решила да не го безпокои и да го остави на мислите му. Когато творбата свърши, той отвори очи.

— Не предполагах, че имаш усет към музиката — рече тя.

— Ще се изненадаш към колко неща имам усет.

Кордеро се усмихна и погледна часовника си.

— Цялата ми програма се обърка днес и трябва да отида в управлението, така че не е зле да ми кажеш това, което искаш.

— Попита ме какво е общото между жертвите — въздъхна той.

— Като изключим бележките, оставени от убиеца.

— Именно — кимна той.

Жената изчака, доколкото ѝ бе възможно търпеливо да продължи, но очевидно възможностите ѝ се изчерпаха и се обади:

— Господин Харват?

Той вече се беше примирил с факта, че няма да успее да скрие по-голямата част от информацията.

— И двете жертви са били номинирани за позиции в правителството.

Това не беше точно истината, защото Федералният резерв не беше правителствена организация, но Харват реши, че може да спести поне това уточнение.

— Каква позиция?

— В агенция по икономика и мениджмънт.

— И коя е тази агенция?

— Не искат да се знае.

— Те ли те наеха?

Харват кимна в знак на потвърждение.

— Повикаха ме, защото знаят, че пазя тайната на клиентите. Ако можех, щях да ти кажа. Но наистина не мога, съжалявам. Надявам се да ме разбереш.

Кордеро мълчеше.

— Две от отвличанията завършиха с убийство. Затова съм тук. И се нуждая от помощта ти. Не ми се иска да стане ново убийство.

Тя се канеше да отговори нещо, когато телефонът ѝ завибрира. Беше получила съобщение.

ГЛАВА 30

Първоначално Кордеро нямаше намерение да води Харват със себе си на местопрестъпление, нямашо връзка с посещението му, но намеренията ѝ бързо се промениха, когато той ѝ напомни, че ушите на Клер Маркорт са били отрязани.

С пусната сирена и просветваща синя светлина на полицейската лампа колата ѝ се понесе към крайбрежната улица. Градското пристанище се намираше при парка „Еспланад“ между концертната зала на открито „Хач Шел“ и моста „Лонгфелоу“.

Когато пристигнаха, завариха униформени и цивилни полицаи, включително и партньора на Кордеро Сал, или както там му беше името.

— Защо си го довела? — попита той без заобикалки партньорката си. — Тук не дават уроци по плуване. Има само школа по ветроходство.

— От дете си мечтая за лодка с платна — въздъхна Харват и огледа пристанището. — Всяка нощ се молах за нея.

— Вярно ли? Скъса ми сърцето.

— И аз се почувствах така, когато разбрах, че Бог не работи така, и започнах да се моля за прошка.

Партньорът на Кордеро беше самодоволен глупак, но Харват усети, че по-лесно го понася на пълен стомах. Чувал беше, че най-краткият път между двама души е или добрият смях, или натискането на спусъка. Реши да използва първо смеха. Напразно се мъчеше да измисли някаква шега, когато Кордеро неочаквано смени темата.

— Доведох го, защото смятаме, че може би има връзка между двете убийства.

— Значи вече сте си партньори? — попита онзи.

— Карай по-ведро, Сал. Къде е тялото?

— Ей там — посочи той с ръка към водата.

Малкото пристанище представляваше плитък — образен залив, в който се бяха побрали не повече от петдесетина лодки, всяка от тях

според Харват — „Кейп Код Меркюри“. Виждаха се поне петнайсетина полицаи, включително и членове на водолазния екип към бостънската полиция.

Един инспектор спря пред синьо пластмасово платнище и вдигна единия му край, за да видят тялото на проститутката заедно с въжето и прикачените за него тежести. Както беше написано в съобщението до Кордеро, и двете уши бяха отрязани.

Харват разгледа внимателно срезове. Без да е специалист, можеше да прецени, че ръбовете са чисти, също както и при Клер Маркорт.

— Къде е намерено тялото? — попита той.

— От другата страна на парапета. Един от работещите по поддръжката пристигнал да отвори сутринта и да подготви лодките за деня. В едната си ръка държал някакви инструменти, а с другата — айфон. Телефонът се изплъзнал от ръката му и паднал във водата. Човекът се хвърлил да го хване и там видял Кели Дейвис, останалото е история на 911.

— Някаква идея за това колко време е престояла във водата?

— По-малко от дванайсет часа.

— Тук ли е хвърлена, или някъде наблизо? — попита Харват.

— С всичките тези тежести, привързани към нея? Едва ли е мръднала повече от метър. Този, който я е хвърлил, го е направил точно тук.

Харват огледа въжетата. Извади апарата си и направи няколко снимки.

— Откъде може да са взети тежестите и въжето?

— Работникът, който я намери, каза, че неотдавна складът им бил разбит. Почти сигурни сме, че са взети оттам.

— Някой да има ръкавици? — обърна се Харват към оперативните, след като прибра апарата.

Един от мъжете му подаде чифт и той приближи да разгледа тялото. Щом приключи, Кордеро побърза да отбележи:

— Оттеглям си думите за това, че не приличаш на човек от службите на закона. Личи си, че си прекарал известно време около тела на мъртви.

— Само едно-две. Сигурен съм, че и ти ще искаш да погледнеш.

— Защо не ми кажеш първо какво видя?

— Според мен е била удушена. Не виждам травми по главата, като изключим ушите, разбира се, така че по моему удушаването е причина за смъртта.

— И смяташ, че е била мъртва, преди да падне във водата?

— Така е, макар че при аутопсията ще потърсят вода в дробовите, за да дадат окончателно становище дали е била жива при падането във водата.

— Ако няма вода, това ще отхвърли ли удавянето като причина за смъртта?

— Не е задължително — отвърна Харват.

— Защо?

— Защото влезе ли вода в дихателните ти пътища, ларинксът се свива. Няма значение дали си в съзнание или не. Това е самозащитен механизъм на организма. Гласните струни залепват и спират достъпа на вода надолу по трахеята. Нарича се ларингоспазъм. При много хора спазъма се отпуска, след като загубят съзнание, и тогава водата навлиза в дробовите, докато тялото се бори за въздух и се опитва да диша. На обикновен език това се нарича мокро удавяне. При десет до петнайсет процента от случаите обаче спазъма остава, докато човекът умре от спиране на сърцето, и водата не може да проникне в дробовите. На това му се вика сухо удавяне. Дори да не открият вода в белия дроб, добрият патолог ще потърси вода и в стомаха.

— И защо пък там?

— Ларингоспазмът може да спре водата да нахлуе в дробовите, но не може да я спре да влезе в стомаха. Движи се по друга тръба, която не се затваря, докато се давиш. Няма значение дали си в съзнание или не, започнеш ли да се давиш, в стомаха ти задължително ще има вода.

— Виж ти — изненадано възкликна Кордеро. — Къде научи всичко това?

— Част от неприятния ми опит като тюлен.

Партньорът на Кордеро, който още държеше края на платнището, само подхвърли през рамо:

— По-добре карай с шегите с ветроходната лодка.

— И защо?

— Повече доверие вдъхват от това, че си бил тюлен.

— Доста ли знаеш за армията?

— Достатъчно — отсече мъжът.

Харват поклати глава и свали ръкавиците.

Кордеро не знаеше на коя от историите на Харват вече да вярва, но който и да беше той, започваше да се издига в нейните очи. Нещо, което я караше да се чувства неудобно. И без това животът ѝ на вдовица с двегодишен син беше достатъчно сложен.

Реши да охлади малко собствения си ентусиазъм, като накара него да се почувства неудобно.

— Защо не се преместиш малко по на юг по тялото и да потърсиш следи от сексуално насилие?

Харват вдигна ръце и се засмя.

— Вече свалих ръкавиците.

— Ще ти дадем други — подхвърли тя и даде знак на един от колегите си.

Харват отстъпи на крачка от тялото.

— Гинекологията не е моята стихия.

Партньорът на Кордеро покри тялото на момичето и Харват го чу да промърморва под нос:

— Бъзльо.

Произнесе го достатъчно високо, за да го чуе Харват. Този да не би да беше още в началното училище?

— Ей, Сал? — провикна се Харват, взе парче плат, което един от оперативните оглеждаше, и го хвърли към инспектора. — Мирише ли ти на хлороформ?

Онзи го изгледа, сякаш е полудял.

— Хайде — подкани го Харват, — поemi дълбоко въздух. Няма начин да не го усетиш и така ще сме сигурни дали е използвал хлороформ.

Онзи хвърли обратно парцала и процеди:

— Да го духаш.

— Няма начин тя да те чуе — посочи Харват към платнището. — Няма уши, а е и малко нещо мъртва.

Докато наблюдаваше лицето на партньора си, Кордеро почти чуваше как кръвта тупти в слепоочията му. Той по принцип се стараеше да я покровителства, а търпението му бързо се изчерпваше. Виждаше го беше как кипва, понякога ставаше груб при разпити или в разговор с колегите. Докато Харват, странно защо, бе невероятно

търпелив и само го закачаше, за да може Сал да кипне и да направи някаква грешка. Така или иначе, сега най-малко ѝ трябваше тези двамата да се счепкат. Ясно беше, че ако не могат да се сработят, ще трябва да ги раздели. Тъкмо се готвеше да подхвърли нещо разведдряващо, когато към тях се приближи един от патрулиращите полицаи, който говореше по радиото с някого. На няколко стъпки от покритото с платнище тяло спря.

— Полицай Качински? — обади се Кордеро, която се сети, че го познава.

— Да, госпожо. Радвам се да ви видя отново, инспекторе.

— Полицай Качински е бил сред първите на местопроизшествието — обясни тя на Харват. — Когато водолазите извадили тялото, той направил първия оглед и разпознал жертвата. Права ли съм? — обърна се тя към пристигналия.

— Задържал съм я много често. Само миналия месец — два пъти. Казва се Кели Дейвис.

— И все за проституция ли? — попита Харват.

— Проституция, наркотици, дребни кражби. Нещата са вързани.

— Има ли някой, който може да я е видял с възможния убиец снощи?

— Точно за това говорех по радиото — кимна младият мъж. — Госпожицата се движи с други две момичета. Обичат да се мотаят и да търсят клиенти в туристическата част в центъра, но и трите живеят в общинските сгради Олд Колъни на Източна девета улица. Южно.

— Южно ли? — не разбра Харват.

— Има предвид Южен Бостън — обясни Кордеро. — Работническият квартал.

— Тия момичета са на метамфетамини. Понякога стоят там с дни — продължаваше Качински. — Когато видях, че Кели е жертвата, се обадох на няколко от колегите и ги помолих да държат под око приятелките ѝ.

— Открили са ги, така ли? — попита Харват.

— Да, сър. Дори едната е признала, че е видяла Кели с някакъв тип снощи.

— А другата?

— Там е работата. Другата се инати. *Знам си правата, не съм длъжна да разговарям с вас.* От типа „огън и жупел“. Първата веднага

започнала да описва онзи тип. Тогава *Огън и жупел* млъкнала като църковна мишка и пребледняла като платно. Според колегите определено познава този тип. Предполагам, вие, инспекторите, ще искате да ги чуете още сега.

— Този тук не е инспектор — обади се начумерено партньорът на Кордеро и посочи Харват.

— Престани, Сал — намеси се Кордеро и се обърна към полица: — Твоите колеги още ли са с двете дами сега?

— Да, госпожо — отвърна Качински — на Парк Стрийт Чърч близо до гробището Гренъри.

— Обади им се да ги задържат, докато отидем при тях.

— Разбрано, госпожо. Сега ще се обадя.

Патрулиращият полицаи се отдалечи и Кордеро се обърна към партньора си. Но преди да е казала и дума, той предложи:

— Ще остана тук да довърша. Нека Попай Моряка се разкара от очите ми. Вземи го със себе си при ония момичета.

— Сигурен ли си?

— Хайде, отивайте, преди да съм се отказал.

ГЛАВА 31

— Остави ме аз да говоря, щом пристигнем — обади се Кордеро, щом наближиха Парк Стрийт Чърч. — Освен ако, разбира се, нямаш опит и в разпитите.

— Случвало ми се е само един-два пъти. Но съм загубен без кабелите и кофата с вода. Най-добре ти да ги разпиташ.

Тя започваше да вярва, че в подхвърлянията му има много повече истина, отколкото се преструваше, че признава.

Пресякоха Тримонт Стрийт и се насочиха към паркинга пред театър „Орфеум“, със скорост, все едно са в спортна кола. Досега Харват не се беше срещал лично с наркоман на амфетамини или „амфети“, както ги наричаха тук полицаите. Чувал беше този термин от свой познат в сервиза за тазери. Преди от фирмата да се научат да заключват кофите си за отпадъци, местните наркомани имаха обичая да влизат в контейнерите зад магазина и да събират части от изхвърлените електрошокови пистолети.

Тези момчета имаха много свободно време, бяха сръчни в поправките на всякакви уреди и машинарии и успяваха да възстановят криво-ляво тазери, които продаваха на улицата и така си набавяха пари за дрога.

Чудовищните уреди, които създаваха, бяха не само ненадеждни, но и много опасни. И все пак човек не можеше да не се изуми от тяхната изобретателност.

Харват бе виждал пораженията, нанесени от амфетамините. Снимките на момичета, преди да започнат да се друсат и след това, бяха наистина покъртителни. Не само загубваха приятния си външен вид, но и се състаряваха преждевременно. Смяташе се, че към амфетамините човек се пристрастява от първия път, толкова са завладяващи.

Още като момче в Южна Калифорния той бе непрестанно изложен на това изкушение, но така и не посегна към дрогата. Единствените субстанции, свързани с химията, които си позволяваше,

бяха известните три Б — бира, бърбън и от време на време бордо. Винаги знаеш какво може да излезе от една бутилка. Малко бяха фирмите за производство на вино, които си позволяваха да нарушават рецептите си и да рискуват да загубят клиентите си.

Още преди да наближат достатъчно двете млади жени от Южен Бостън, Харват — забеляза колко са напрегнати. Имаше навика да наблюдава ръцете на хората и не можеше да не види енергичните и неспокойни движения на пръстите им. Едната почесваше непрестанно бедрото си, а другата докосваше с върховете на пръстите си палеца на едната ръка и само миг след това им разменяше ролите.

Гримът по лицата им беше в изобилие. Петната по лицето бяха друг страничен ефект от употребата на дрогата. Трябва да си напълно откачил, за да плащаш на тези жени за секс услуги. Можеше само да си представи в какво състояние бяха зъбите им. „Амфи уста“ бе известният термин за бързите поражения, които оставяше след себе си злоупотребата с амфетамини върху зъбите и венците.

Кордеро се представи на двамата полицаи и на момичетата. Имаха вид на жени в средата на двайсетте. Едната беше висока и много слаба, с провикнала руса коса. Казваше се Агнес. Приличаше на колежанка в пролетна ваканция, която по цели нощи е била по партита и изобщо не спи, а сега у дома очаква купоните да продължат.

Другата, Британи, беше по-ниска и тук-там по тялото ѝ все още бе останала някаква плът. Сега, когато вече бяха достатъчно близо, Харват видя, че кожата на лицето ѝ не е в толкова лошо състояние, а си е сложила грим просто защото това е нейният стил. Косата ѝ бе боядисана в много по-тъмни нюанси от косата на Кордеро. Като допълнение към този цвят бяха и лакираните в черно нокти, черното червило и дебелият черен очни линии. Целият ѝ вид говореше за почитателка на готическия стил — къса черна пола, черна блузка и евтини декоративни украшения в същия стил.

Веднага стана ясно, че Агнес е говорителката на двете. Беше толкова словоохотлива, че Кордеро направо не можеше да вземе думата. Стандартната процедура при подобни случаи бе свидетелите да бъдат разделяни, за да не се влияят от думите си и да се получат почисти истории. Но Агнес единствена бе видяла снощи жертвата с нейния клиент. Британи не беше забелязала нищо и Харват реши да не

ги разделя. Кордеро му бе обяснила какво смята да ги пита и той бе много любопитен как ще реагира госпожица *Огън и жупел*.

Следователката водеше блестящо разпита си, на всичкото отгоре разбираше южняшкия им диалект, голяма част от който, като се изключат неприличните думи, които младата жена сипеше непрестанно, бе за Харват направо като непознат език. Като глагол, като съществително, като определение и наречие. Дори във войската Харват не беше чувал чак толкова пиперлив език. Ала Кордеро беше от старата школа и предупреди момичето да внимава с изразите. В интерес на истината, то положи известни усилия, макар да се изпускаше от време на време.

Най-сетне се стигна до описанието на „онзи тип“.

— Ами най-обикновен — рече Агнес. — Не много висок, не много нисък. Обикновен.

През всичкото време Британи държеше устата си затворена, направо стисната, и приплъзваше напред-назад зъбите си. Харват така и не можеше да определи защо — или беше нервна, или под влияние на амфетамините. Като имаше предвид разширените ѝ зеници, тя очевидно скоро се беше дрогирала, а това само щеше да усложни информацията, която би могла да даде.

Беше трениран от тайните служби да следи внимателно за малките знаци в изражението, показващи дали говорещият лъже, или е под огромно напрежение, защото иска да скрие истината или замисля някакъв номер. Тази техника много помагаше при разпит, но в случая и при тяхното състояние тълкуването щеше да е чиста загуба на време.

Когато Кордеро попита за косата на мъжа, момичето обясни на южняшкия си жаргон, че човекът бил подстриган късо като военен — „канадска ливада“, и носел малко кепе, но не с козирка като на бейзболистите.

Харват изчака Кордеро да изчерпи въпросите си и предложи да говорят с Британи насаме. Агнес, разбира се, гореше от нетърпение да продължи да дърдори. Полицайте започнаха да се занасят с нея и полека я отдалечиха по улицата, за да могат Кордеро и Харват да зададат въпросите си на Британи.

Следователката мина така бързо от ролята на доброто ченге към тази на лошото, че на Харват направо му се зави свят. С Агнес беше дружелюбна, но пък и Агнес бе много отзивчива. Британи определено

не искаше да сътрудничи и Кордеро не само стана строга, но и изкара ангелите на младата жена.

— Искаш ли да видиш какво е сторил той с приятелката ти Кели? — започна да я притиска тя. — Нека да отидем. Хайде. Току-що са я извадили от реката. Още лежи на пристанището, покрита с платнище. Този тип има специален почерк. Закусвала ли си?

Британи поклати глава.

— Добре, защото не искам да повърнеш върху обувките си. Ще се качим на моята кола. Имаш ли нещо против? Кели ти е била приятелка. Нали искаш да се сбогуваш с нея? Вероятно ще бъде погребана в затворен ковчег. А приятелите е добре да се сбогуват. Лице в лице, така да се каже.

Британи продължаваше да поклаща глава и Харват забеляза, че още по-интензивно трие зъбите си.

Кордеро пристъпи напред, навлизайки в личното пространство на проститутката.

— Ако си мислиш, че Кели ще е единствената му жертва, много се лъжеш, миличка. Не е дори първата. Искаш ли Агнес да е следващата? Или може би ти?

Младата жена мълчеше.

— Виждаш ли този мъж тук до мен? — попита следователката, кимвайки към Харват. — Дошъл е в Бостън, за да спре онзи. Но това няма как да стане без твоето съдействие.

Британи премести поглед към Харват.

— Никой няма да научи, че си ни казала нещо — обади се той. — Няма да имаш неприятности. Но имаш шанса да направиш нещо добро и да ни помогнеш да заловим този, който уби Кели.

— Не искам да го залавяте — заяви Британи.

— Моля? — наклони глава той, за да чува по-добре. — И защо?

— Искам да пречукате копелето.

— Какво казах на приятелката ти за думите, които използвате? — намеси се Кордеро.

Британи й метна кръвнишки поглед.

Харват вдигна ръка, давайки знак на следователката да се отдръпне.

— Разбирам какво изпитваш — обърна се той към Британи. — Сигурно има и други, които биха се съгласили с теб, но наистина

трябва да го открием. Всичко, което можеш да ни кажеш, все едно колко дребно ти се струва, ще е от помощ.

Момичето пристъпи неспокойно от крак на крак, местеше поглед от Харват към Кордеро и най-накрая спря очи на него. Едва тогава започна историята за мъжа, който ѝ направил снимки вчера на гробището.

Кордеро записваше усилено. Ругатните се изплъзваха от време на време, но тя мълчеше благоразумно, за да не прекъсне свидетелката. Тъкмо бе започнала да им сътрудничи, щеше да направи грешка, ако я прекъсне.

Стана ясно, че на Британи не ѝ беше безразлично какво се е случило с Кели и че тя иска онзи да бъде спрял.

Не беше видяла клиента на Кели, но според описанието на Агнес бил същият, който я беше нападнал при гробовете.

Нито Кордеро, нито Харват имаха основания да не ѝ вярват. Тя беше напълно откровена, дори призна, че го е поканила за клиент.

Кордеро зададе още няколко въпроса и когато приключи, Британи попита:

— Нали няма да ме опандизите за това, че съм предложила секс?

— Не — отвърна следователката. — Оценявам отзивчивостта ти. Има ли още нещо, което се сещаш или си пропуснала да споделиш?

— Май това беше всичко — заяви след кратък размисъл младата жена.

— Искаш ли да попиташ още нещо? — обърна се Кордеро към Харват. — Да съм пропуснала нещо?

Очите на Харват се плъзнаха към ръцете на Британи.

— Само още един въпрос — обърна се той към младата жена. — Не си левачка, нали?

Тя кимна в знак на потвърждение.

— Значи, когато си посегнала да го зашлевиш, си вдигнала дясната си ръка, която той е уловил и е извил зад гърба ти.

— Да — отвърна тя.

Харват извади пачка банкноти от джоба си и отдели две по сто долара. Кели се облещи при вида на толкова пари.

— Инспектор Кордеро може да прибере това като доказателство — и той посочи дебелата метална гривна на дясната ѝ ръка. — Но искам да я взема за малко назаем, при едно условие.

Британи погледна гривната, после вдигна очи към Харват.

— Какво е то?

Той отброи още две банкноти по сто долара и ѝ подаде всичките четиристотин.

— Ти и Агнес да не излизате на улицата, докато инспектор Кордеро и аз не хванем онзи тип. Разбрахме ли се?

Колелцата направо трополяха в главата на младата жена. Тя очевидно правеше сметки и те определено не бяха за това колко свещи може да запали за всичките тези пари. След известен размисъл изтърси:

— Разбрано.

Прибра парите и свали гривната. Пусна я в носната кърпа, която Харват ѝ подаде и после прибра в джоба на дрехата си.

Едва тогава той ѝ каза, че може да отиде при приятелката си. В това време Кордеро вече телефонираше в управлението, за да се увери, че разполагат с всички данни за арести на младите жени.

Доволна от разговора, тя ги попита къде живеят и как може да се свърже с тях, връчи на всяка визитната си картичка, на гърба на която бе записан номерът на мобилния ѝ телефон. След това помоли патрулните полицаи да закарат жените до Южен Бостън.

— Ти определено не си ченге — рече Кордеро на Харват, докато изпращаха с поглед колата с проститутките.

— Защо реши така?

— Защото, като оставим настрана дрогата, никой не дава толкова пари за нещо, което законът ни разрешава да направим и без това.

— Но пък и това, че е разрешено от закона, не означава, че е задължително правилно.

— Знаеш, че са наркоманки. Ще профукат парите ти за отрицателно време. Но пък и защо да не им ги дадеш, ако това ще ти донесе спокоен сън.

Като имаше предвид що за тип е този убиец, Харват се съмняваше, че ще може да спи скоро. Ако благодарение на парите му Агнес и Британи липсват на улицата дори и само за една нощ, пак щеше да си заслужава.

Нямаше доказателства, че жената, извадена от река Чарлс, е била ликвидирана от същия човек, убил Клер Маркорт и Хърман Пенинг, но интуицията му подсказваше, че не е сгрешил, като даде пари на

Британи. Интуицията му подсказваше и друго — убиецът не успяваше да се владее.

ГЛАВА 32

Форт Белвоар, Вирджиния

Боб Макгий бе прекарал по-голямата част от живота си зает с рисковани операции, но в мига, в който Лидия Райън му съобщи плана си, той заяви, че е нечувано тъп. Едно беше да се провалиш и да накараш Фил Дъркин да гадае къде си, и съвсем друго — да го поканиш открито да дойде и да те убие, а Боб смяташе, че Райън прави точно това.

В мига, в който лампата на верандата светна и ако не й се причуваше, защото бе слушала това вече сто пъти, той каза:

— Планът ти ще се провали точно както става с всички лоши идеи.

— Надценяваш уменията си в тази област — отвърна тя, докато отвътре отключваха вратата.

— Така си е — беше последната забележка, направена от Макгий, преди да се отвори вратата. Бе решил да застане зад Райън не толкова за да й даде предимство, а защото ако стопанинът на дома беше въоръжен и ги посрещнеше с дъжд от куршуми, Райън щеше да бъде сполетяна от съдбата, която с право си беше заслужила заради тази идея, и щеше да ги поеме, а той да избяга. Оказа се, че греши, но не и за това, че човекът е въоръжен.

Полковник Бренда Дъркин беше отворила вратата така, че нейният „Берета“ М9 да не се вижда отвън. Последният човек, когото бе очаквала да съзре на прага си посред нощ и по халат, беше Лидия Райън.

— Имаме сериозен проблем. Може ли да влезем?

Жената погледна застаналия зад Райън мъж, сякаш решаваше какво да предприеме, а после се отмести назад и отвори вратата докрай.

— Разбира се.

Седнаха в кухнята, където освен кафе Дъркин можеше да предложи на гостите си само диетична кола. И Райън, и Макгий

приеха. Дъркин взе три бутилки от хладилника, донесе ги на масата и седна.

— Когато те питах има ли нещо, което мога да направя за теб — каза тя, — не си представях, че ще се появиш у дома. Мислех си, че ще се обадиш или ще пратиш имейл.

— Знам — отговори Райън, докато отваряше кока-колата си. — Нямаше да дойда така, ако не беше сериозно.

— Чакай малко — намеси се Макгий. — Вие двете всъщност се познавате май?

Бренда погледна Райън, преди да отговори:

— Трябваше да осмисля брака си или това, което беше останало от него. Единственият начин беше да се срещна с Лидия. Когато я видях, бях убедена, че двамата имат връзка. Искам да кажа, само я погледни!

— Да — отвърна Райън, като издърпа кичур от разрошената си коса и прихвана ревера на мръсния си халат. — Погледни ме!

Дъркин се засмя.

— После седнахме и започнахме да говорим. Искях да повярвам, че тя спи с Фил, защото тогава можех да го обвиня за всичко, да си тръгна и никога да не призная, че и аз имам заслуга за разпадането на този брак. Ти свърши работа, Лидия. Всъщност ме накара да се вгледам дълбоко и сериозно не само в брака си, но и в самата мен. Да се разведа беше едно от най-трудните неща, които ми се е налагало да правя, но това беше правилното решение. Фил Дъркин е колосален задник. Ако Данте беше познавал този кучи син, щеше да измисли цял нов кръг на ада за него.

— Искаш да кажеш, че си се махнала — ухили се Макгий. — И сега всичко е зад гърба ти.

Бренда Дъркин се засмя.

— Мисля, че се дължи на шотландската ми кръв. Имаме ли зъб на някого, нямаме равни на себе си.

— Ако ще се почувстваш по-добре, напълно съм съгласен с теб. Не за зъба, а за това, че твоят бивш съпруг е колосален задник. Казах на Лидия, че е трябвало да го хвърли в плитък гроб. Всъщност дори предложих да го изкопая аз.

— Много пъти едва не го изкопах аз, но накрая той сам се погрижи. И така трябва да бъде.

Макгий и Райън кимнаха. Бренда Дъркин беше права.

— Защо не кажеш защо сте тук — предложи полковникът и тогава Райън ѝ разказа случилото се.

Разговаряха почти до зори. Разбраха, че щом се налага да останат в дома ѝ, Бренда Дъркин трябва да се държи, сякаш всичко е постарому. Това значеше да не пропуска сутрешния групов крос и със сигурност да не телефонира на своята част в Американското военно разузнаване, че е болна. Единственото, което реши да промени, беше да паркира колата си в алеята, така че да скрият джипа на Макгий в гаража далеч от любопитни погледи.

Райън искаше да поспи няколко часа, но сънят ту идваше, то бягаше от нея. Накрая тя се отказа и слезе в кухнята, където установи, че Макгий е бил споходен от същия проблем. Завари го до масата с една диетична кола, голяма чаша кафе с мляко, пълна с овесени ядки „Лъки Чармс“, и телевизор, настроен на някакво предаване по „Енимал Планет“.

— Само да видя как оня дребосък, подтичващ подир стадото — помоли той, докато Райън си взимаше диетична кола и сядаше до него, — ще попадне в устата на лъва.

— Съобщиха ли нещо за случката от снощи?

Макгий взе дистанционното и превключи назад към един местен новинарски канал.

— Всъщност не. Споменаха бегло за запалена кола, но толкова. Според мен местните органи на реда не са допуснали пресата твърде близо и не са я захранили с много подробности.

— Което означава, че и те самите не разполагат с такива.

— Или са им казали да не говорят.

Тя пое глътка от питието си и сложи бутилката обратно на масата.

— А мъжете, които уби у вас?

— Това едва ли ще е новина.

— Защо?

— Защото живея сам. Ако съседите ми бяха чули изстрелите, щяха вече да са извикали полицията.

— Но някой ще потърси тези хора.

Макгий пое още една лъжица от зърнената закуска и после попи млякото от мустака си.

— Разбира се. Щом не се върнат, ще бъде изпратен екип да претърсва за тях. Ще отидат до нас, дегизирани като унищожители на вредители, работници от комуналните услуги или доставчици. Ще са снабдени с голям микробус с фирмено лого и телефонен номер, написан с едър шрифт от страни, така че да приспи подозренията на съседите. Ще обиколят наоколо и ще надникнат през прозорците. По някое време ще съберат смелост и ще ги разбият, за да влязат. Тогава ще намерят телата и ще се наложи да решават какво да правят.

— Кое то значи, че ще „хигиенизират“ дома ти, все едно не е станало нищо, или ще се опитат да използват положението срещу теб.

Макгий кимна и добави през друга хапка от зърнената закуска:

— Надявам се да го хигиенизират. Не съм викал чистачка от времето на Рейгън.

Райън следеше съобщенията, течащи в долния край на телевизионния екран, опитвайки се да улови някаква актуална информация.

— Как мислиш — щом няма новини, значи новините са добри?

— Не знам. Може би това не стига толкова високо, колкото се опасявахме.

— Имаш предвид до директора на националното разузнаване генерал Джонсън?

Макгий кимна.

— Но има обратна страна на медала. Може би благодарение на йорданците и въпросите, които задаваше за стария екип, ти си ги изненадала и сега се събират, за да обединят отново силите си.

— За да направят какво?

— Ако искат да те ликвидират, няма да се спрат пред нищо, включително и да те натопят, като инсценират нещо срещу теб.

— За какво да ме натопят?

— Зависи от това колко високо достига тази история — вдигна рамене Макгий. — Може да свършиш като стрелеца на тревистото хълмче^[1].

— Като махнем това, че по онова време даже не съм била родена.

— Ще намерят начин да заобиколят и това, повярвай ми. Те мислят за всичко.

— А какво са смятали да правят с нас — да ни убият и да изхвърлят телата ни в гората?

Той изсмука млякото от лъжицата си и я остави на масата.

— Пребърках всички, които нахлуха у дома. Един от тях имаше дистанционно за заключване на кола. Като хвърлих сака и някои други неща в пикапа, излязох навън да видя дали там не ме чака друг екип. Щом се уверих, че съм в безопасност, натиснах продължително бутона за деблокиране на дистанционния ключ. Накрая намерих колата им паркирана недалеч от нас.

— Имаше ли нещо вътре?

— Нещо, по което да установим самоличността им? Не, само някакви глупости за пикник.

— Какви например?

— Одеяло и кошница с чаши и бутилка вино.

— Значи никакви разпознавателни следи, но тонове барут и кошница за пикник. Не ли странно?

— На мен всичко ми изглежда странно. Защо? Какво се сети?

— Сетих се, че това може да е част от схемата за прикриване. Може да са искали да изглежда, все едно ти и аз сме били на пикник сред гората и са ни убили.

Той размисли над думите ѝ за миг.

— Или още по-добре — отговори след малко, — какво ще кажеш за самоубийство. Ти ме убиваш, а после обръщаш оръжието срещу себе си. Не само че ще се решат проблемите на Фил Дъркин, но той ще получи възможност да разиграва картата „нали ви казвах, че Лидия Райън е луда“.

— Няма да му се размине на този кучи син.

— Само теоретизирам, разбира се.

— Не — отговори Райън. — Прав си за парите. Точно това би направил.

— Смятам, че няма как да сме сигурни. Може тъпата кошница за пикник да е част от прикритието им.

Тя присви очи, защото се беше сетила нещо.

— Каза, че имало одеяло и две чаши за вино. Какво друго?

— Не знам. Бързах да се махна, но мисля, че имаше храна и няколко бутилки вино.

— А тирбушон?

— Да. Само че не от тези с двата края, които се дърпат нагоре. Беше модерно пособие, приличащо на джобно ножче. Изглеждаше

скъпо с месинговата пчела отгоре на френска фирма за производство на ножове.

— „Лайол“.

— Точно така.

— Имаше ли дървена дръжка? — попита тя.

— Да — кимна той. — Защо?

— Защото това е моят тирбушон. Този кучи син го е взел или пък е пратил някой да го задигне от апартамента ми. Така, ако полицията направи някакво, макар и половинчато разследване, ще намери празната кутия, която обикновено държа отзад в чекмеджето в кухнята.

— Така пикникът няма да изглежда толкова инсцениран.

— И да прилича повече на предприет по наше желание — каза тя, довършвайки заключението вместо него. — Какво беше виното?

— Чакай малко, Лидия. Нищо не разбирам от вино. Това е твоя територия. Аз съм по бърбъна. Да не мислиш, че съм стоял там и съм чел етикетите.

— Не усложнявай. Червено ли беше? Или бяло?

— Беше тъмно — отговори Макгий. — Видях само тъмни бутилки с тъмни етикети на селектиран вид.

Нямаше нужда да го пита повече за виното. Разбра какво е.

— „Уан Хоуп“, червено — каза тя. — Същото като онова, което пия вкъщи.

— Тръгваме оттук. Убийство, натопяване или и двете.

— Кое то значи, че гонят две цели — заговора, все едно какъв, открит от йорданците, и схемата, която Дъркин е скроил срещу нас.

— Още едно основание да се замислим какво е предприел и да положим топките му в хубава кутийка с голяма розова панделка.

— Въпросът е на кого ще предадем кутийката?

— Зависи от това какво прави той и какво ще решим ние — отвърна Макгий, вземайки дистанционното и връщайки се пак на „Енимал Планет“.

Течеше нов филм. Показваха домашни видеоклипове на хора, приближили се твърде много до клетките на животните в чуждестранни зоологически градини. Изведнъж на Райън й хрумна нещо.

— Колко пари имаш у себе си? — попита тя.

— В сака нося пет хилядарки. Защо?

— Защото не можем да ползваме кредитни карти, а ти имаш нужда от нов костюм.

Макгий я погледна.

— Така ли?

Райън кимна.

— Ще разлюлеем една много голяма клетка, но преди това искам да видя кой е хвърлил месото в нея.

[1] Тук се намеква за предполагаемия втори стрелец срещу президента Кенеди, който уж бил стрелял от тревисто хълмче в района.

— Б.Ред. ↑

ГЛАВА 33

Това, което вбеси Макгий повече от необходимостта да се подстриже, бе настояването на Райън да обръсне мустаците си. Лидия обаче беше непреклонна. За да му даде пример, тя също подкъси косата си.

Стъпили в големи чували за събиране на листа от градината, за да не разпиляват коси в разкошната баня на Бренда, успяха да свършат добра работа. Макгий се оказа много несръчен и тя реши да хване ножицата вместо него.

Довери му се само за обръсването на мустаците. Щом приключиха, се погледнаха в огледалото. Промяната беше поразителна.

С разрешението на полковника Райън си избра облекло и обувки от гардероба на Бренда. За щастие двете бяха с почти еднакви размери. Макгий се преоблече с резервните дрехи, които държеше в колата си.

Оперативните работници бяха съвсем наясно с това докъде се простират възможностите на технологиите за наблюдение, поради което отдавна бяха изхвърлили клетъчните си телефони. Така поне за известно време щяха да замаскират следите си. Другото, което трябваше да направят, е да забравят за кредитните карти. От тук нататък се налагаше да плащат всичко в брой.

Решиха още, че ще сведат до минимум ползването на интернет. Мрежата беше истински дар божии за разследващите служби. Записваха до най-малка подробност всеки, навсякъде и всички, с които си се свързал. Заедно с кредитните карти и сателитните телефони интернет и имейлите щяха да са първото място, където Фил Дъркин щеше да ги търси.

Налагаше се да прекратят всичките си стари навици. Да прекъснат връзки с приятели, членове на семействата си или колегите, с които обикновено общуваха. Друг източник на информация, който Дъркин щеше да следи отблизо, за да открие местоположението им.

С две думи, отказаха се напълно от това, което бяха правили досега. Лично Райън смяташе, че за тях е голям късмет фактът, че полковник Бренда Дъркин ги беше приютила. В противен случай щяха да търсят необитавана сграда или да прескачат от евтин хотел в евтин хотел, а и в двата случая щеше да им се наложи да се изправят пред множество проблеми.

Поредният страхотен жест, който тя направи за тях, бе, че остави на тяхно разположение своя форд мустанг LX, модел 1990. Освен че беше чудесна кола, тя бе произведена преди откриването на джипиес технологията, което бе идеално, защото щяха да са извън всякакъв достъп.

Първото място, пред което спряха, след като напуснаха Форт Белвоар, беше магазин за канцеларски стоки. Докато Райън купуваше необходимото вътре, Макгий се разходи и заобиколи отзад. Огледа се и щом се увери, че няма охранителни камери или някой от персонала, щателно прерови трите контейнера за смет към магазина. Когато се върна при мустанга, Райън вече го чакаше.

Следващата им спирка беше магазин за мъжка конфекция, специализиран за облекло за бизнесмени. Противопоставяйки се на вкуса на Макгий, Райън му избра евтин сив костюм от намалените, бяла риза и скучна вратовръзка, колан, обувки и чорапи.

— Забравила си само калъф за химикалки — промърмори той, докато тя го насочваше към пробната.

По едно време той се появи отвътре и продавачът оцени добрия му вид. Райън обаче го накара да свали сакото, което беше възтясно и нямаше да свърши работа.

— Не отиваме на кастинг за филм за мафията — заяви тя и изпрати продавача да търси по-голям размер.

След двайсет минути бяха вече готови, платиха в брой и напуснаха магазина. В кафене на няколко пресечки по-нататък седнаха и преговориха отново плана си.

— Ами ако започне да ми задава въпроси, на които не мога да отговоря? — попита Макгий.

— Ти си там, за да го сплашиш. Не да отговаряш на въпроси. Работата ти е да ги задаваш. Очаквам, когато си тръгваме, той вече да е признал всичко, което е правил от завършването на гимназията. Целта

на посещениято ни е проста. Трябва да го изплашим до смърт и да му покажем изход от положението.

— Но може и да се разприказва. Ако вдигне телефона, щом затворим вратата, тогава?

— Когато видиш обстановката в кабинета му, ще разбереш защо това няма да се случи.

Малката общинска банка беше на един час път в северозападна посока от седалището на ЦРУ. Райън паркира колата на няколко пресечки от сградата на банката, а не на паркинга, за да не събуди подозренията на някой бдителен, който при случай да даде номера на превозното им средство и подробното му описание.

Озоваха се в приятен жилищен квартал с широки тротоари и големи стари дървета. Човек веднага си помисляше: какво чудесно място за отглеждане на деца.

Докато крачеха към банката, Райън съжали, че не е взела чадър. Беше топло, а облаците над главите им ставаха все по-плътни. Очевидно се задаваше сериозна буря. Вероятно ще се разрази тъкмо когато напускаме банката.

Прохладният въздух от климатиците ги посрещна от вратата и бе приятно облекчение след горещата влага навън. Следвана по петите от Макгий, Райън се отправи към рецепционистката във фоайето.

— Добро утро — поздрави тя. — Идваме да се срещнем с Ерик Стивънсън.

— Имате ли уговорен час?

— Не, но бихте ли му предали, че Лидия Райън е тук и моли за среща.

Жената се усмихна и вдигна слушалката на телефона пред себе си.

— Бихте ли седнали на столовете отсреща, докато проверя дали е тук.

Райън бе забелязала колата на Стивънсън на паркинга отпред, ето защо бе сигурна, че той е тук. Също толкова сигурна беше, че директорът няма да откаже да се види с нея. Дъркин не беше сбъркал с този човек при подбора си. На Ерик Стивънсън му допаднаше мисълта,

че е част от ЦРУ. Без значение какво искаха от него членовете на екипа, той оставяше всичко друго, за да се погрижи за тях.

Много скоро — жената тъкмо оставяше слушалката, за да им съобщи, че господин Стивънсън ще е тук след минута — те го видяха да се появява във фоайето. Мъж на средна възраст с кръгло червендалесто лице и корем, който преливаше значително над колана му. Носеше вратовръзка, но беше без сако, устата му бе разтегната в широка усмивка. Явно беше, че се радва да види Райън.

— Лидия — възкликна той отдалеч, — много се радвам да те видя отново! Как си?

Райън установи сериозен тон на срещата от първия миг.

— Ерик, това е Робърт Макгий. Нека да отидем в кабинета ти, за да поговорим.

Макгий нито се усмихна, нито подаде ръка, а само стискаше дебелите папки под мишница.

Стивънсън го изгледа от горе до долу и усетил, че нещо не е съвсем наред, се обърна отново към Райън:

— Да, разбира се. Моля, последвайте ме.

След като настани посетителите си и им предложи кафе, директорът на банката затвори вратата на кабинета си и се настани зад бюрото.

— Наистина мина доста време. Подстригала си се. Отива ти.

— Ерик, не бих искала да съм груба, но трябва да обсъдим нещо много сериозно с теб.

— Разбирам — отвърна мъжът малко по-унило. — Какво мога да направя за теб?

Райън се спогледа с Макгий, след което отново извърна лице към банкера.

— Ако в процеса на разговора решиш, че искаш да повикаш юридически съветник, ще те разберем напълно, но това ще означава, че ще определим време и час за теб и адвоката ти в управлението на ЦРУ.

Стивънсън се облеци.

— Адвокат ли? Защо ще ми е нужен адвокат? За какво става дума, по дяволите?

— Става дума — обади се Макгий — за това, че липсва значителна сума пари.

— Ерик, ако върнеш парите, ще бъде по-лесно за теб — предложи Райън.

Човекът местеше тревожно очи от единия на другия и не знаеше на кого да отговори.

— Нямам представа за какво говорите. Какви пари?

Макгий огледа кабинета и най-вече стените, покрити със семейни снимки — на плажа, на риболов, на къмпинг, дори кадри от лагер на „Къб Скаутс“, където, съдейки по униформата, Стивънсън очевидно е бил ръководител.

— Липсват суми от сметката на „Кеъринг Интернешънъл“, господин Стивънсън.

— Извинете — обади се директорът на банката, — но как ви беше името?

— Господин Макгий — съобщи Райън. — Временно е прехвърлен при нас от Главната юридическа дирекция на Управлението.

— Но нищо не съм направил. Защо ми задавате тези въпроси?

Макгий сложи пред себе си дебела папка, пълна с изхвърлени копия от ксерокс, които бе извадил от кофата за смет на магазина за канцеларски материали. Най-отгоре бе написал с главни букви СЕКРЕТНО ДЕЛО. СТИВЪНСЪН, ЕРИК. Следваше позицията му и името на банката. Държеше я така, че човекът да вижда надписа, без да може да погледне съдържанието вътре.

„Кеъринг Интернешънъл“ беше името на неправителствена организация, под името на която работеше екипът за политическа дестабилизация на Райън. Познавайки в общи линии ЦРУ и по-специално Фил Дъркин, ако програмата е била прехвърлена към сенчестата страна на техния бизнес, Райън силно се съмняваше, че вече са измислили ново прикритие. Със сигурност бяха сменили паролите за достъп и кой има право на този достъп, но едва ли бяха направили нещо повече. Беше дошла да се срещне със Стивънсън именно за да се увери дали това наистина е така. Ако имаше някакво движение по сметките, то разследването им щеше да се премести на съвсем друго ниво.

— Ерик, чуй ме — рече тя. — Ако не си направил нищо нередно, няма защо да се безпокоиш.

— Естествено, че не съм — настояваше той. — Аз съм патриот и не мога да си позволя да крада от вас. Тук съм, защото искам да помогна. Държа да правя нещо за своята страна.

Последната забележка прободe Райън между ребрата и тя положи сериозни усилия с нищо да не покаже колко я заболя. Стивънсън беше добър човек. Никак не ѝ харесваше това, което му причиняваше в момента, но животът на много хора, включително и нейният собствен, бяха заложени на карта.

— Колкото по-бързо се съ согласиш да ни сътрудничиш, толкова по-скоро ще напуснем тази сграда.

— Готов съм да сътруднича, както винаги.

— Обясни ми тогава защо липсват суми от сметката на „Кеъринг Интернешънъл“.

— Защото ми наредиха да намаля сумата до известно равнище.

— Кой ти нареди?

— Дъркин.

— И защо му е било това?

Стивънсън вдигна ръце нагоре.

— Отварям сметки и прехвърлям суми според нареждането на клиентите. Това е. Всичко останало е във вашите ръце. Като стана дума, имаше нещо не както трябва.

— Кое по-точно?

— Ами ти — отговори Стивънсън. — Навсякъде липсваше твоето име. Лично Дъркин ми се обади и нареди да залича името ти. Местели те на друга позиция или нещо такова. Нямало да работите вече заедно. Затова и толкова се изненадах, когато те видях днес. Ако има проблем със сумите, защо Дъркин не ми се обади?

Подхвърляйки идеята за злоупотребата с фондовете, Райън беше готова да чуе и този въпрос, но Макгий вече беше поел инициативата.

— Точно така, господин Дъркин — повдигна той вежда, докато измъкваше нова папка от купчината пред него. Този път надписът отгоре гласеше: ДЪРКИН, ФИЛИП.

— От колко време поддържате финансови отношения с господин Дъркин?

Стивънсън отново загуби самообладание и започна да се мести в стола си.

— Не помня точно. Около шест години май?

— Питате ли ме, господин Стивънсън — остро попита Макгий,
— или ми съобщавате?

— По-скоро ви съобщавам, така да се каже.

— Съдействали ли сте на господин Дъркин през тези шест години за откриване на офшорни сметки на негово име на Кайманите?

— Не, разбира се.

— А в Цюрих?

— Не.

— Андора?

— Не съм откривал лични негови сметки.

Макгий прокара пръст надолу по въображаем списък в папката с надпис „Дъркин“.

— Значи няма сметки в Гибралтар, Гренада, Белиз или Вануату?

— Божичко, толкова много сметки ли има на негово име?

— Много пари липсват, господин Стивънсън.

— Лидия, трябва да ми повярваш — обърна се директорът на банката към нея. — Нямам нищо общо с липсата на тези пари. Сметката на „Кеъринг Интернешънъл“ беше намалена и бе открита нова.

— На чие име? — попита тя.

— Същият екип, но без твоето име.

Бинго.

— А хрумвало ли ти е някога, че Дъркин може да не е оторизиран да води такива разговори с теб?

— Лидия — стъписа се човекът, — вие дойдохте при мен, не аз при вас. Управлявам малка общинска банка. Един ден при мен пристигат няколко агенти на ЦРУ, мисля си, че ще искат бизнес кредит, а те ме питат готов ли съм да служа на страната си, без да напускам дори кабинета си. — Той замълча за миг. — Жена ми ме предупреди, че може да се случи подобно нещо. В какво съм се забъркал?

— В голяма неприятност — увери го Макгий.

— Чакай малко — намеси се Райън. — Ако Ерик ни казва истината, в такъв случай разследването трябва да се насочи към Дъркин.

— Така си е — побърза да се съгласи Стивънсън.

Макгий обаче не изглеждаше убеден, макар че мълчеше.

— На чие име е открита новата сметка? — попита тя.

Стивънсън включи компютъра си и след малко сподели с тях:

— Запазена е същата структура на неправителствена организация, само името е сменено с „Хендс ъф Пийс Интернешънъл“.

— Кога за последен път са преведени пари по тази сметка?

— Преди две седмици.

— Кредитни карти, преводи, все през тази сметка, нали?

Директорът на банката натисна още няколко клавиша.

— През поредица от клонови сметки.

Райън погледна Макгий. Време беше да дадат шанс на Стивънсън да се измъкне.

— Мисля, че знам как Дъркин е криел суми — обади се тя.

— Това не променя отговорността на господин Стивънсън — намеси се Макгий.

Човекът започна да протестира, но Райън вдигна предупредително длан, за да го накара да замълчи.

— Боб, Ерик доказа, че е готов да съдейства.

Макгий потупа папката на Дъркин в бедрото си и се направи, че размишлява.

— Може да не се окаже достатъчно.

— Как така не е достатъчно? — възкликна Стивънсън. — Какво друго очаквате от мен?

— Най-големият ми проблем е вашата безопасност, господине.

— Моята ли?

— И на семейството ви.

Очите на директора на банката станаха огромни.

— И защо може да сме заплашени?

— Достатъчно е да кажем, че откакто започна разследването ни, в някои страни по света работата в банка стана доста опасно занимание. Особено ако Дъркин е ваш клиент.

— Божичко! И какво да правя? Ами жена ми и децата? Ако Дъркин ми се обади? Какво да му кажа?

— Дръж се естествено, все едно нищо не се е случило — посъветва го Райън. — Правиш каквото поиска от теб и това е всичко. Отнасяй се професионално и любезно.

— Ще разбере, че знам нещо.

— Не, няма. Успокой се.

— Ами семейството ми? Как ще ни защитите?

— Единственият начин да ви помогнем е, ако вие ни помогнете.

— Ще ви дам каквото пожелаете — разпери ръце Стивънсън. — Само кажете.

Час по-късно двамата напуснаха банката, стиснали картонена кутия, която съдържаше банкова разпечатка, дълга поне километър и половина.

— И сега какво? — не се сдържа Макгий, докато се качваха в мустанга, а първите капки дъжд затупкаха по предното стъкло.

— Сега, когато знам кой слага месото в клетката — отвърна Райън и пхна ключа в таблото, за да запали, — е време да я разлюлеем.

Някъде в далечината проехтя трясъкът на първата гръмотевица в добър унисон с рева на колата, която се отдалечаваше от ръба на тротоара. Райън потегли към Форт Белвоар. Беше решила каква ще е следващата им стъпка. На Макгий тя нямаше да му хареса повече от идеята да потърсят подслон при Бренда Дъркин. Колкото и опасна да беше тази стъпка, те наистина нямаха друга възможност.

ГЛАВА 34

Бостън, Масачузетс

Търпението не беше сред добродетелите на Харват, но тренировката при тюлените го бе дисциплинирала до голяма степен. Бе извървял дългия път от хлапе, което иска всичко да се случи сега, в момента, до разсъдлив, преценяващ риска, фокусиран в целта на мисията млад мъж, който бе в състояние да стои скрит на възможно най-тясното място или да лежи с дни почти неподвижно, докато не настъпи най-подходящият момент. Нито едно от тези неща не беше лесно, да не говорим, че на моменти бе дори мъчително, но той се бе научил да поставя мисията над собствените си преживявания и това отбеляза важен момент в израстването му. Никога в живота си не се бе чувствал толкова горд, както когато стана морски тюлен на Съединените щати.

Още при първата мисия стана ясно защо инструкторите в школата бяха толкова строги с него и останалите курсисти. Когато те спуснат далеч зад фронтовата линия на врага, нещата едно след друго започват да се объркват, апаратурата и съоръженията едно след друго отказват да работят, а ти знаеш, че трябва да завършиш мисията. Провалът не е вариант. И както тюлените обичаха да казват, лесен е само вчерашният ден.

В този момент Харват не можеше да прави нищо друго, освен да чака. Кордеро бе изпратила гривната в лабораторията по криминалистика за отпечатъци с молба да ѝ съобщят резултатите при първа възможност. Колегите ѝ разбираха, че тя преследва възможен сериен убиец и бяха обещали веднага да се заемат.

Междувременно патрулни полицаи и агенти от ФБР кръстосваха надлъж и шир центъра на града, включително района около сградата на Дървото на свободата и гробището „Гренъри“. На друга група бе възложено да прегледа всички записи от камери, до които успяха да се доберат, от последните четирийсет и осем часа, включително от камерите на летището, на гарата и автогарата.

Маркорт беше убита в нощта, в която бе отвлечена. Съдейки по начина, по който бяха отрязани ушите ѝ, както и тези на Кели Дейвис, Харват бе убеден, че извършителят е един и същ. Все беше успял по някакъв начин да пропътува разстоянието от Джорджия до Бостън.

С описанието, което Британи беше дала на мъжа, нападнал я на гробището, както и това, което Агнес даде на клиента на Кели Дейвис, Харват се надяваше, че ще попаднат на нещо — или от записите на камерите, или от хора, които ще си спомнят да са го срещнали.

Трябваше да се признае, че от полицията в Бостън, както и от ФБР успяха да прикрият подробностите около убийството на Пенинг, за което Харват беше искрено благодарен. Нищо повече от това, че млада жена от Южен Бостън е намерена в река Чарлс, не излезе в пресата. Предполагаше се убийство.

Еднообразието във всекидневието на едно полицейско управление дойде в повече на Харват. Един от инспекторите отскочи до „Потбели“ за обяд, но това беше преди часове. Имаше нужда да излезе навън, да се разходи, да подиша чист въздух.

Започваше да вали, но това не го смущаваше. Няколко пресечки след управлението телефонът му иззвъня и като видя, че номерът е скрит, реши, че може да е Кордеро с новини от лабораторията. Оказа се Бил Уайс от Вашингтон.

— Какво шуми така около теб? — попита той.

— Тук вали — отвърна Харват, — а аз съм на улицата. Почакай секунда. Наблизо има вход, ще се скрия в него. Сега би трябвало да е по-добре — рече той вече на по-тихо място.

— Направих някои проучвания след снощното ти посещение и мисля, че попаднах на нещо интересно. Кога ще наминеш към мен?

— Не мога да кажа. В момента съм в Бостън.

— Какво правиш там?

— Дълга история. Кажете ми твоите новини първо.

В ухото му прозвуча шум от прелистване на страници, сякаш Уайс ровеше в записките си.

— Нали ти бях споменал, че когато постъпих на работа в Управлението, заварих да се провеждат някои много интересни програми? — рече той най-накрая.

— Спомням си.

— Говореше се, че една от тях върви успоредно на моята. Наместо да използват оперативни работници, които да обучат как да станат по-добри убийци, те подбираха убийци, които обучаваха в оперативни умения.

В първия миг Харват не повярва на ушите си.

— Като психопати например, така ли?

— Психопати, социопати, с две думи — антисоциални типове. В програмата можеха да се намерят хора от целия спектър на психологическите дисфункции.

— И защо?

— Трябваха им стабилни оперативни работници, които биха убивали без колебание, без вътрешна съпротива, които няма да се разкайват, нито ще имат морални скрупули. Управлението се нуждаеше от скалпел, който никога няма да затъпее от прекалена употреба. С две думи, опитваха се да създадат съвършения убиец.

— С тези откачалки ли се занимаваха през 60-те години? — доста объркан попита Харват.

— Само през 60-те ли? Хвърлят милиони долари в бездънни ями още от 50-те с надеждата да изкоренят чрез медикаменти или по хирургичен път моралните скрупули на хората. Едва благодарение на успеха на проекта за човешкия геном и огромния скок на науката за невроните през 2000-та и след това, Управлението напипа своя път напред.

— Като прибавим и потоците пари, които се наляха в разузнаването след единайсети септември — допълни Харват, — предполагам, че ще могат да финансират почти всяка откачена програма, която им хрумне.

— Точно така. Милиони безотчетни се вливат от неясен източник, без контрол от Конгреса. Единственото оправдание е да се направи Америка „по-безопасно място“.

— Много неща можеш да накичиш на това коледно дърво.

— Не ме разбирай погрешно. Имаше десетки чудесни програми, които Управлението провеждаше. За съжаление често имаше и не толкова чудесни.

Харват се замисли за Клер Маркорт и всичко, което сега се случваше в Бостън.

— Програмата, за която говориш, има ли си име? — попита той.

— Кодовото ѝ название беше „Клуб на плувците“. Носеха се слухове, че било измислено заради стремежа на Управлението да провери колко дълбок ще се окаже психологическият вир за тези кандидати. Първоначално започнали да използват щатски институции за душевноболни, но после осъзнали, че им е нужна много по-мощна мрежа. Създадоха една от първите софтуерни компании за електронен медицински регистър, която даваше достъп до здравна информация за хората, но и това не им се видя достатъчно. Не можеха да монополизират електронната медицинска индустрия, затова просто проникнаха в базата данни на застрахователните компании, на психиатричните заведения и на психологическите практики, на центровете по наркомании и рехабилитационните им институции, дори и в тези на отделенията за ядрено-магнитен резонанс. Попаднаха на страхотен източник на информация, но най-сериозен удар направиха, като проникнаха в базите данни на военните чрез подставена консултантска организация, занимаваща се не само с лабилни кандидати за постъпване в армията, но и със служители, които в резултат на престоя си там бяха с разбити нерви и вече се налагаше да бъдат уволнени.

„Канадска ливада“ — прелетя през съзнанието на Харват определението на Британи, „като в армията“. Стисна телефона поздравно.

— Искаш да кажеш, че ветерани, които се нуждаят от консултации със специалист, нарочно не ги получават, така ли?

— Напротив, ако надникнеш в регистрите на тези програми, ще видиш, че там изобилства от консултации. Проблемът е, че в същото време текат оценки за това вписваш ли се в „Клуба на плувците“.

Харват не беше сигурен дали е чул добре.

— Излиза, че е възможно Управлението да стои зад атаките срещу Резерва.

— Защо не? В Управлението може да има много бюрократи, но там работят и достатъчен брой американци, на които не им е безразлична съдбата на държавата им.

Харват пет пари не даваше за бюрократите в разузнавателните служби и познаваше стотици изключителни патриоти, които всеки ден рискуваха живота си, защото обичаха Съединените щати. Но да

избиваш невинни хора само защото не си съгласен с действията на Федералния резерв? Това му се струваше безумство.

Ами ако Уайс се окажеше прав? Ако елементи вътре в Управлението стояха зад атаките към Резерва?

— Спомена, че това са слухове. Може ли данните ти да се потвърдят? Легитимен ли е „Клубът на плувците“? Програмата действаща ли е?

— До миналата година — да. Действала е, макар и в сянка. Новият директор на Управлението обаче не я харесвал твърде. Освен всичко друго, сериозно се опасявал, че изтече ли информация за нея, може да има пагубно влияние върху авторитета на ЦРУ, ето защо предпочел да я закрие. Екипите или били прехвърлени към други проекти, или направо били освободени — съобщи Уайс.

— Ти как стигна до всичко това?

— Обадох се тук-там, но всички ме насочваха към един мой стар колега Джеймс Гейдж. Има магистратура по философия и работеше по моя проект известно време, преди да го преместят. Рядко се срещахме след това, но знаеш ли къде е бил прехвърлен?

— Към „Клуба на плувците“ — предположи Харват.

— Точно така. Освободиха го оттам и той беше доста сърдит тогава. На моменти говори повече, отколкото трябва, но между стари приятели това често се случва, знаеш как е.

Харват беше много предпазлив при споделянето на класифицирана информация, но имаше за какво да помисли след чутото от Уайс. Мнозина се разприказваха от време на време. Не виждаше защо учените и изследователите да са по-различни от останалите хора. Старите приятели, особено онези, които имаха някои общи тайни, наистина споделяха.

— Джим попълни някои липси в информацията ми — продължаваше Уайс. — За онова, което премълча, лесно се досетих. За някои неща разбрах само по израза на лицето му. Мълчанието му по определени въпроси ми даде купища сведения.

— Я чакай малко, ти лично ли се срещна с него? — попита Харват.

— Разбира се. Защо не?

— Видя ли ви някой? Знае ли някой друг, че си се виждал с него? Уайс усети, че нещо не е съвсем наред.

— Не, никой не ни видя. И никой не знае за срещата ни. Нещо те тревожи обаче. Какво има? Какво става там при теб?

— Нашият убиец отново се прояви снощи — отвърна Харват. — Два пъти.

ГЛАВА

Харват даде пълен отчет за последните събития на Уайс. Човекът си записваше старателно. Накрая бе информиран за цялата картина.

— И какво ни говори всичко това? — зададе той риторичен въпрос. — Нашият човек е професионалист, що се отнася до работата му. Доколкото ни е известно, не е оставил улики нито на Джекил Айлънд при убийството на Маркорт, нито в сградата на Дървото на свободата при ликвидирането на Пенинг. В това, което наричаме личен живот, се проявява като импулсивен и не много внимателен. Възможно е да започва да губи контрол.

Харват изпусна дълбока въздишка.

— Какво има? — попита Уайс. — Не си съгласен?

— Не е задължително, опитвам се просто да обработя всичко, което знаем. Не ми се ще да подценявам когото и да било, особено толкова опасен човек като него, но пък и не искам да му придавам несъществуващи качества.

— Според теб го надценявам, така ли?

— Мисля си само, че този тип направи грешка. Не съм лекар и не мога да преценя дали е социопат или психопат, а и не ме интересува, но според мен стъпи накриво. Дали губи контрол? Не зная, но когато е стиснал китката на момичето в гробището, според мен не е знаел, че ще убие същата нощ, при това приятелка на същото това момиче от гробището, и че ние ще успеем да свържем двете събития.

— Има логика в думите ти — съгласи се Уайс, — но не забравяй, че става дума не само за човек, който действа безразсъдно, а за убиец на трима души. Ако съм прав и той вече не съумява да се владее, значи става все по-опасен.

— Може да направи още една грешка — предположи Харват. — Като стана дума, защо според теб е хвърлил тялото на момичето в реката? Това говори ли ти нещо?

— Няколко неща. Първо, че може да е убийство в момент на импулс. Жената му е била под ръка и той убива. После обаче трябва да

вземе решение. Можел е да я остави там, на мястото, където я е убил. Вместо това поема още рискове, като открива предметите, които му трябват, за да я потопи във водата.

— Кое то какво означава?

След кратък размисъл Уайс обясни:

— Кое то и да е това момиче, можем със сигурност да кажем, че той не е пристигнал в Бостън, за да убие точно него.

— Отрязал е ушите ѝ точно както на Клер Маркорт. Защо?

— Без да го разпитаме, няма как да узнаем. Може просто да му доставя удоволствие или да му носи облекчение, а може би при Маркорт се е наложило да бърза и е искал да навакса преживяването с проститутката. Не забравяш, нали, че при мнозинството от подобни убийци актът е продиктуван от желанието да властват над жертвата си.

— А защо е трябвало да прикачи тежестите, преди да я хвърли в река Чарлс?

— Няма да се изненадам, ако се е срамувал от извършеното и е искал символично да се отърве от нея, или си е дал сметка, че извършеното е грешка и може да застраши и него, и операцията. Ето защо е трябвало да прикрие трупа колкото се може по-скоро.

Да получаваш и осмисляш данните от Бил Уайс бе почти равносилно на това да пиеш вода от маркуч на пожарната. Харват все още се мъчеше да осъзнае факта, че съществува макар и далечна възможност за участие на ЦРУ в атаките. Разглеждането на записите от камерите на Службата за регистрация на моторните превозни средства и на записите от трафика беше детска игра за Управлението.

— Възможно ли е онзи тип да е завързал тежести за тялото само за да печели време? — попита Харват.

— Време за какво?

— Убил е Маркорт в Джорджия, после идва тук за Пенинг. Може би пътува със самолет и не е искал тялото да бъде открито, докато той се измъкне и се отправи към следващата си задача.

Докато чакаше Уайс да отговори, Харват прехвърли мислено имената на останалите хора от списъка: *Бетси Мичъл — Сиатъл, Джонатан Ренър — Сан Франциско, Литър Уейлн — Чикаго*. Откакто му се обади да замине за Бостън, се мъчеше да измисли причина за избора на места на останалите отвличания, дали имаха някакво символично значение за групата, която поръчваше убийствата.

Единственото заключение, до което стигна, бе, че на всичките тези места имаше клонове на федералния резерв. Но дали убиецът щеше да е така предвидим, както с избора на Джекил Айлънд и сградата на Дървото на свободата?

— Има още една възможност — прекъсна мислите му Уайс. — Ами ако си прав и убиецът се опитва да печели време не за да напусне Бостън, а защото работата му там не е приключила?

Тъкмо се канеше да отговори, когато потърсиха Харват по другата линия.

— Бил, още някой ми звъни. Остани на линия само за секунда.

— Ще чакам.

Харват превключи на другата линия. Търсеше го Кордеро от управлението.

— Току-що се обадиха от лабораторията — съобщи тя. — Приключили са с отпечатъците по гривната.

— Имаме ли отпечатък?

— Да. Палец и част от показалец. Подготвят доклада си в момента. Кога можеш да пристигнеш тук?

— На няколко пресечки съм — отговори той. — Ще бъда при вас до пет минути.

— Побързай — рече тя. — Щом ги получим, ще започнем проверката в различните бази данни.

ФБР и Кордеро можеха да се разровят във всички бази данни, но Харват силно се съмняваше, че щяха да открият нещо. Ако този тип беше това, което той вече подозираше, имаше едно-единствено място, където вероятно се пазеха данни за него, и то със сигурност се охраняваше като Форт Нокс.

Натисна копчето, за да се свърже отново с Бил Уайс.

— Имаме отпечатъци от гривната на момичето, нападнато на гробището „Еренъри“. Според криминалистите става дума за палец и част от показалец.

— Чудесно.

— Според теб може ли да се разчита, че приятелят ти Гейдж, който е работил за „Клуба на плувците“, ще се опита да направи нещо с тях? — попита Харват. Долови колебанието на Уайс още преди онзи да отговори.

— В ЦРУ, когато си вън, наистина си вън. Зорко те следят, докато прибиращ личните си вещи от бюрото, след което щателно ги проверяват и те изпращат до самата врата. Всички видове достъп са ти отнети и единствената информация, на която можеш да разчиташ, е тази между двете ти уши. Не вярвам да разполага с база данни, още по-малко да поддържа връзки с хората от „Клуба на плувците“. Те не са много и повечето са на свободна практика, а животът им няма нищо общо с Управлението. Викат ги само когато в Лангли имат нужда от тях.

— Чакай малко — не вярваше на ушите си Харват, — да не искаш да кажеш, че водят живот на нормални хора? Как е възможно?

— Мисли за тях като за алкохолици. Някои от тях имат изключителна способност да прикриват болестта си. С подходящо лечение функционират доста добре.

— А останалите?

— С течение на времето губят битката и падат от ръба.

Смразяваща аналогия. Харват обаче искаше колкото се може повече информация.

— Свържи се с Гейдж — помоли той, — натисни го повече, за да изкопчиш всичко, което може да даде.

— Колко според теб мога да му доверя от това, което знам?

— Засега се ограничи само с убиеца. Използвай откъслечните описания, които имаме, свободно говори за поведението му, но пази имената на жертвите и на Резерва в тайна.

— Разбрано — отвърна Уайс. — Изпрати ми отпечатъците по имейла и ще ти се обадя, когато имам някаква информация.

— Добре. Само още нещо.

— Кажи.

— Бъди изключително внимателен с кого още освен с Гейдж говориш. Добре е да имаш очи и на гърба си.

— Същото важи и за теб — посъветва го Уайс. — Нашият убиец не е приключил още. Той не само обича да убива, изпитва потребност да го върши. А ако наистина принадлежи на „Клуба на плувците“, е и много добър.

— Аз също — отвърна Харват, прекъсна разговора и пусна телефона в джоба си.

Излезе на тротоара, отвори чадъра и се насочи обратно към Шрьодер Плаза и управлението, където го чакаше Кордеро. Докато крачеше, обмисляше някои от сведенията, които Бил Уайс му беше дал, като не на последно място бе това, че убиецът може би има още работа за вършене в Бостън.

ГЛАВА 36

Инспектор Кордеро беше на телефона и се опитваше да организира грижата за сина си, докато Харват закачаше връхната си дреха и оставяше в ъгъла чадъра, който му беше заела.

— Добре, разбрах. Благодаря — рече тя и затвори телефона. Погледна Харват и въздъхна. — Не съм избрала правилната професия.

— Защо?

— В детската градина, където е синът ми, ако не го взема в пет следобед, плащам по долар за всяка просрочена минута.

— Доста твърда политика.

— Така е, но ги разбирам. Твърде много родители се държат безотговорно в наши дни. Ако няма такава санкция, ще оставят децата си до полунощ. А ти?

— Какво за мен?

— Женен ли си? Имаш ли деца?

— Не — усмихна се той.

— Разведен?

— Не.

— Знаех си — усмихна се тя. — Познах по костюма, по начина на подстригване.

— Какво точно позна?

— Не настръхвай толкова. Бостън е прогресивен град. Имаме няколко колеги тук, които са хомосексуални.

— Не съм гей — засмя се Харват. — А костюмът ми е „Брукс Брадърс“ и се подстригвам по този начин от времето в колежа.

Кордеро го гледа в продължение на няколко секунди.

— Какво гледаш? — попита Харват.

— Ти си това, което си мислиш, че си. Не си навършил четирийсет, нали?

Това си беше направо комплимент, но той нямаше намерение да внася яснота относно истинската си възраст.

— Плюс-минус — гласеше лаконичният му отговор.

— И какъв е тогава проблемът? Не си успял да пораснеш? Синдромът Питър Пан?

Хич не си поплюва.

— Просто не срещнах подходящото момиче.

— Първата ти грешка — отбеляза Кордеро — е, че търсиш момиче, а не жена.

Кара направо.

— А втората?

— Че си стигнал до тази възраст, без да си дадеш сметка, че проблемът е в теб.

— Ей, ти направо ме разнищи. Надявам се, че парамедиците ви са по-бързи от криминалистите в лабораторията.

— И какво? Няма да защитиш начина си на живот, така ли? Не желаеш да дадеш аргументи в полза на ергенския живот?

— Такъв съм си — отвърна Харват. — Между другото, защо господин Кордеро не ти помага за прибирането на сина ти?

Усмивката угасна на лицето ѝ.

— Почина. Малко преди раждането на Марко.

Харват се почувства като пълен глупак и леко примигна от смущение.

— Съжалявам, не знаех.

— Грешката не е твоя — рече тя и се опита да си придаде по-ведро изражение. — Нямахте как да знаеш.

— Полицай ли беше?

— Не, борсов агент. Познавахме се от гимназията.

— Значи Кордеро е името на съпруга ти.

— Не, моминското ми име. Неговото е едно от онези дълги източноевропейски имена с много съгласни, които никой не може да произнесе, ето защо реших да запазя фамилията на баща си.

— Бракът е непрестанно даване и получаване. Така поне казват, нали?

Следователката завъртя драматично очи.

— Нищо не знам за теб, но имам усещането — надявам се, няма да те засегна — че си истински идиот. Или си успял да се убедиш, че е по-лесно да преминаваш през живота, запазвайки юношеското в теб, или наистина търсиш съвършената десетка. А такова нещо не

съществува. Ако успееш да уцелиш пет от шест цилиндъра или дори четири от шест с някого, който наистина държи на теб, не си тръгвай.

— Като е толкова лесно, защо не си се омъжила отново?

— Не съм казала, че е лесно — коригира го тя. — Трудна работа е, но заедно с отглеждането на дете е най-възнаграждащото нещо на света. По-хубаво дори от това да си морски тюлен, ако изобщо си бил такъв.

— А ако съм бил...

Тя отново завъртя очи.

— Трябва и да си много умен, доколкото си спомням от първата ни среща.

— Не може ли да поговорим за нещо друго освен за любовния ми живот?

Кордеро плъзна по бюрото си доклада от криминалната лаборатория.

След един бърз поглед по текста Харват въздъхна.

— На базата на елиминирането на пръстовите отпечатащи, които са взели от полицейското досие на Британи Дойл, криминалистите са сигурни, че двата отпечатаща — целият и половинката, са на нашия убиец?

— Не. Заключение не е тяхна, а наша задача. Единственото, което могат да ни кажат, е, че тези два отпечатаща не принадлежат на Британи Дойл от Южния район на града, а на някой друг.

— И каква е следващата стъпка? — попита той, въпреки че знаеше какъв ще бъде отговорът.

— Започваме издирване в базите данни. Вече изпратихме копия във ФБР, така че ние ще се заловим с местната база данни. Ако не открием нищо, ще минем към международните. Такъв е планът.

— Май е по-добре да се върнем към лекцията за любовния ми живот.

— Не се тревожи, умея да вървя и да дъвча дъвка едновременно. Ще съчетаем и двете.

— Защо ли не се изненадвам? — подхвърли Харват. — Слушай, колкото и да ми е приятно да обсъждам недостатъците си с хората, защо не си разделим задачата? Ти се заеми с местната база данни, а ако ми дадеш компютър, може да поема международната. Така ще ускорим

работата и вероятно ще успееш да вземеш момченцето си в пет. Как ти се струва?

Кордеро се усмихна. Какъвто и да беше проблемът на този мъж, той не включваше чудесното му чувство за хумор и съчувствието.

Усети отново, че я привлича. Още повече я разтревожи нарастващото в нея чувство, че каквото и да не му беше наред във връзките с хората, тя може да оправи нещата. И тогава се надигна рационалната страна от характера ѝ. От изминалите години, в които бе давала съвети на приятелки с разбити сърца, полети с достатъчно чаши вино, тя знаеше колко опасно би било такова предположение. Не можеш да поправиш нещо, на което му е писано да си остане счупено.

Заведе Харват до свободен компютър, изтика назад в ума си романтичните идеи и се върна на своето бюро, за да се заложи с проверката на отпечатъците.

При други обстоятелства Харват щеше да се усмихне и да проследи с поглед как Лара Кордеро се отдалечава. Но не и този път. Сега се бе съсредоточил изцяло в залавянето на убиец, и то преди онзи да успее да удари отново.

ГЛАВА 37

Харват включи програмата за издирване на съвпадения, но знаеше, че нищо няма да излезе от това. Дори убиецът да бе имал преди полицейско досие, то със сигурност отдавна е било изтрито от базата данни. Хората, които стояха зад една толкова сложно планирана и организирана акция, все едно кои бяха, нямаше да провалят целия този труд, като оставят отпечатъците му в базите данни на правозащитните служби.

Което не значеше, че тези отпечатъци не фигурираха някъде. Ако човекът наистина бе част от някаква програма в сянка, Управлението държеше някъде неговото досие. Достъпът до него обаче щеше да е много трудна задача, особено ако от Лангли предпочитаха да го държат в тайна. От това, което бе научил за „Клуба на плувците“, Харват по-лесно щеше да открие Джими Хофа^[1], отколкото личната информация за този тип. Реши да се свърже със Стареца. Мънро Луис бе настоял за редовни доклади, а и Рийд Карлтън очакваше от него такива.

Описа накратко последните събития и ги изпрати по електронната поща чрез сигурния сървър, който използваша. Прикачи към текста и копия на отпечатъците, изолирани от криминалната лаборатория в Бостън, като помоли Карлтън да препрати съобщението с прикачените отпечатъци на Бил Уайс. Нямаше какво друго да прави и излезе от програмата.

Бутна стола си назад, изправи се и отиде до бюрото на Кордеро.

— Получи ли някакъв резултат?

— Никакъв. А ти?

Харват само поклати глава.

— Знаеше, че няма да открием нищо, нали?

— Почти сигурен бях — отвърна той. — Който е да е този тип, той е професионалист.

— Професионален психопат — съгласи се Кордеро. Тя хвърли поглед към часовника си и додаде: — Време е да вървя за сина си. Ще останеш ли в Бостън тази нощ?

Не беше мислил толкова време напред.

— Не съм сигурен. Зависи.

— От това дали убиецът е все още в града ли?

Той кимна.

— Пет жертви от пет различни града — отбеляза тя. — От всичко, което знаем, той вече е напуснал Бостън и пътува към следващата си задача.

— Това е проблемът. Може да е навсякъде. А нямам идея къде.

— Някакви предположения защо би останал в Бостън? — попита тя.

— Съществува някаква малка вероятност, но много малка.

— На каква база?

— Говорих с експерт от Вашингтон. Викаме му профайлър. Смята, че една от причините убиецът да е овързал с тежести Кели Дейвис, за да потъне в реката и да остане тялото там, където е убита, е за да печели време.

— Не ми изглеждаш много убеден — рече Кордеро.

— Въпросът е за какво му е нужно това време? За да напусне Бостън и да се отправи към някой от другите градове, или за нещо друго?

— Какво мисли твоят профайлър?

— Че нашият човек не е приключил тук.

— Ти си този, който е внимавал в часовете по история — отбеляза тя. — Ако той възнамерява да извърши още едно убийство в Бостън, кое място би избрал?

Харват беше мислил вече по този въпрос и дори бе направил малко проучване в интернет. Много бяха местата, на които се бе спрял. Но освен предположението на Уайс той нямаше никакви обективни данни, че убиецът вече не е отпътувал.

Кордеро отново погледна часовника си.

— Върви да прибереш детето — рече Харват.

— А ти?

— Ще се справя. Вероятно ще постоя тук още известно време, да не би да изникне нещо ново. Възможно е във ФБР да са имали повече късмет от нас. Мога да се върна и във Вашингтон.

— Ами ако убиецът е още тук?

— В такъв случай може да се срещнем отново.

Двамата си стиснаха ръцете, задържайки дланите си за част от секундата по-дълго от необходимото.

— Пази се, Ани Оукли — рече той и тя прибра ръката си, запътвайки се към мястото, където той бе оставил чадъра ѝ заедно с найлонова торбичка с някаква кутия в нея.

— Ти също — отвърна инспекторката.

Кордеро вече беше при вратата, когато отговорът на въпроса, който му бе задала, се оформи в съзнанието му.

— Форт Хил — възкликна той.

— Какво каза? — извърна се тя.

— Попита ме кое място в Бостън според мен убиецът може да избере за следващия си удар, стига да остане тук. Отговорът е Форт Хил.

— Водната кула в Роксбъри? — попита Кордеро в мига, в който партньорът ѝ влезе при тях.

— Водната цистерна — коригира я той мимоходом, провлачвайки думите с тежкия си бостънски акцент, преди да се стовари на стола пред бюрото си.

— Извинете, водна цистерна — произнесе този път без акцент Сал.

— Говорим за две различни неща — крепост и цистерна.

— Беше крепост — уточни партньорът на Кордеро. — Когато градчето Роксбъри се присъединило към Бостън през деветнайсети век, поставили водна цистерна на Форт Хил, или крепостта Хил, за да прилича на кулата на принцеса от приказките, и преименували мястото на Хайланд Парк.

— Откъде дойде пък това? — недоумяваше Кордеро, без да откъсва поглед от партньора си.

— За какво говориш?

— Освен за чудесата на „Ред Сокс“ не бях те чувала да споменаваш за някоя от другите исторически забележителности на Бостън.

— Вероятно защото не ме познаваш добре.

Тя не сваляше очи от лицето му, отчасти, защото не вярваше на ушите си и отчасти, защото бе убедена, че нещо крие.

Инспекторът насочи вниманието си към Харват.

— Ще ѝ разкажеш ли защо Форт Хил е толкова важно място, или аз да го направя?

Харват слабо познаваше този мъж, но беше не по-малко изненадан от познанията му за града и реши, че е по-добре да го остави да се изяви.

— Моля — рече той. — Заповядай.

— След убийството на Пенинг тази сутрин — започна Сал — реших да се поразровя тук-там.

Кордеро нямаше да прибере детето навреме, но това, което щеше да чуе, си заслужаваше всеки долар на минута закъснение.

— Аз съм умно момче с още по-умен телефон — подсмихна се инспекторът. — Потърсих да разбера какво е станало след окачването на чучелото на Андрю Оливър на Дървото на свободата.

— И?

— Тълпата решила да се изгаври и нападнала и разрушила крайбрежния склад, собственост на Оливър. Вероятно защото там държал марките от крал Джордж.

— Какво общо има с Форт Хил?

— Оливър живеел в подножието на Форт Хил. Хората отнесли там чучелото, отсекли главата му и я подпалили.

— Когато местните стражари пристигнали и се опитали да внесат успокоение, те били обсипани с камъни. Хората нападнали дома на Оливър и подпалили и него. На следващия ден той подал оставката си пред краля, но колонистите не спрели дотук. Принудили го да отиде до Дървото на свободата и в подножието му публично да се откаже от задълженията си. — Мъжът вдигна очи към Харват. — Така ли е?

Не му беше приятно да го признае, но човекът си беше „написал домашното“.

— Точно така — отвърна той.

— В такъв случай да уведомим ФБР и да подсигурием повече патрули около Хайланд Парк и цистерната за всеки случай. Ще видим какво ще се случи.

— Звучи ми като план за действие — Кордеро хвърли поглед към Харват и попита: — Какво ще кажеш за вечеря?

— А синът ти?

— Родителите ми живеят в апартамент над моя. Възрастни са и не могат вече да шофират, но ще останат при Марко, след като го

сложа да спи. Ако убиецът е все още тук, ще искаш да го пипнеш, нали?

— Естествено — отвърна Харват.

— Е, добре — тръгна тя към вратата. — Аз — също. След час ще ти се обадя и ще измислим къде да се срещнем. Междувременно нека Сал ти помогне да си намериш хотел. С малко късмет, ще каже една добра дума за теб на сестра си. Тя е помощник-управител на „Четири сезона“.

Харват я изпрати с поглед и се обърна към инспектора, но бързо разбра, че може да разчита много повече убиецът сам да влезе в полицейското управление, отколкото партньорът на Кордеро да го препоръча където и да било, камо ли на сестра си в хотел „Четири сезона“.

[1] Джими Хофа е синдикален лидер през 50-те и 60-те г. на XX в. и осъждан за връзките си с мафията в САЩ. През 1975 г. изчезва и съдбата му остава загадка в продължение на десетилетия. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 38

Форт Белвоар, Вирджиния

Райън и Макгий купиха малко продукти и още някакви дрехи и се върнаха в дома на Бренда Дъркин. Свариха си кафе, направиха и сандвичи и се настаняха в трапезарията ѝ в организираната от тях самите оперативен център.

Името на всеки член от бившия екип за дестабилизация на Райън беше написано на листче с размери осем на дванайсет сантиметра, залепено на стената. Под тях добавиха на базата на онова, което Райън си спомняше за участниците, физическо описание, подготовка, ниво на опитност, адреси, семеен статус, деца и слабости, за да определят потенциалните точки за натиск. Целта беше да получат цялостна картина на екипа и едва тогава да набележат цел.

Директорът на общинската банка Стивънсън бе оказал неоценима помощ с подробната информация, която им бе осигурил — кредитна история, тегления, сведения за банковите карти. Двама от екипа дори бяха прехвърлили плащането на кредитите си в банката на Стивънсън. Този, от когото Райън най-много се интересуваше, се бе оказал много по-предпазлив от останалите, финансово той почти не присъстваше и се бе оказал достатъчно предвидлив да прехвърля суми в други сметки, така че успешно изпираше парите си. Дори някой да проникнеше в базите данни на банката, щеше да загуби страшно много време, докато проследи данните и разбере къде живее.

Райън нямаше нищо против. Рано или късно щяха да стигнат до Том Къшинг, шефа на екипа. Така или иначе, в момента не вървяха по следите на водача на глутницата. Целяха да набележат някоя от по-дребните риби.

За Райън важното бе, че бяха направили сериозна стъпка напред. Екипът не беше разформирован, просто беше скрит на още по-дълбока сянка. Въпросът, с който вече не искаше да се занимава, но продължаваше да стои неразрешен, беше защо отстраниха точно нея.

Защо не я запазиха с останалите. Винаги си беше мислила, че е много подходяща дори когато действаше като тяхна будна съвест.

Това ли беше причината? Затова ли я освободиха? Толкова непохватим ли беше нейният морал? Истината бе, че когато постъпи в екипа, тя наистина беше много твърда, но потапяйки се в дълбоките води и след като сама се увери колко много неща са заложили на карта, колко безмилостни са враговете на страната ѝ, тя бързо се включи в играта.

Нищо чудно включването ѝ да беше само маскировка. Някой от седмия етаж бе разчитал на Фил Дъркин и той я беше включил, за да изглежда поне, че се опитва да вкара нещата в правилния път. Кой, по дяволите, знае кое и истина и кое измислица, когато стане дума за ЦРУ.

Тя изтика въпроса в дъното на съзнанието си. Това си беше заешка дупка без изход. Далеч по-важни неща изискваха вниманието ѝ сега.

Екипът на програма „Затъмнение“ продължаваше съществуването си и се финансираше от ЦРУ. Съществена част от мозайката сега се бе подредила. Следващият въпрос, чийто отговор чакаше решението си, бе какво планираха да извършат. Дали работеха за дестабилизацията на ислямските държави, за да бъдат правителствата им заменени с други? Ако беше така, Йордания фигурираше ли в списъка им? Ако беше така, колко напреднали бяха и кой още освен членовете на „Мюсюлманско братство“, снимани в Кипър, беше забъркан? Нафи щеше да иска всички подробности. Убедена беше в това.

Също толкова убедена бе каква трябва да е следващата им стъпка. Оставаше да убеди и Макгий, който не беше съгласен. Приемаше идеята да се срещнат с един човек от екипа, но не одобряваше нейния избор. Бил имаше свое мнение кого да притиснат, за да видят сметката на Фил Дъркин.

— Няма начин да пречупиш Тара — категорична беше Райън.

— М-да, по дяволите — възрази той. — Всеки се пречупва. Извади на преден план децата им и те се предават за отрицателно време.

— Няма да замесваме ниции деца в тази работа.

— Ти наистина ме мислиш за чудовище — възмути се Макгий.

— Нищо няма да им направим. Само ще ги използваме като лост.

— И дума да не става — впи в него изпепеляващ поглед Райън.

— И какво тогава? Избираме твой човек? Лорънс Арабски?

— Престани, Флорентино е много по-разумен избор от Тара. Той е най-слабият в екипа и с него най-добре се разбирах. На всичкото отгоре от банковите му извлечения разбрахме и в кой бар ходи да се вижда с приятели всеки вторник, когато е в града.

— Единствената причина вие двамата да се разбирате така добре е това, че не се е опитвал да ти се налага.

— Истината е, че голяма част от това, което Къшинг ги караше да вършат, никак не му беше по вкуса.

Възрастният мъж стоеше пред стената с имената и отпиваше бавно кафе от чашата си.

— Това, че компасът на морала на твой арабист е настроен малко по-на север от останалите, означава ли, че ще е готов да ни сътрудничи?

— Ще видим. Както се получи.

— Според мен това е грешка. Трябва да изберем жената — Тара. Използваме децата, тя проговаря и — бам! Печелим.

— Никакви деца, никакво — бам!

— Нямах предвид онова...

— Много добре знам какво имаше предвид, но приключихме въпроса с децата. Няма да се съглася никога. Разбрахме ли се?

Макгий млъкна и Райън му метна втренчен поглед.

— Нали се разбрахме?

— Добре де — въздъхна той най-накрая. — Нека бъде по твой начин. Без деца.

— И ще ме оставиш аз да говоря с Флорентино. Обещавах ли да не се месиш?

— Какво става? Влизаме в преговори ли?

— Не, не са преговори, а операция, и искам да съм сигурна, че няма да има объркване по веригата. Това е моят екип, познавам тези хора, а и операцията е моя. Лесно е, нали?

— Е, добре — предаде се най-сетне Макгий. — Но по един въпрос искам да сме наясно.

— По кой?

— В момента, в който бъде извадено оръжие, операцията става моя и започваме да правим нещата по мой начин.

ГЛАВА 39

Вашингтон, Окръг Колумбия

Флорентино Марч беше роден в Бруклин, Ню Йорк, единствено дете на баща италианец и майка пуерториканка. Постъпи в Колумбийския университет, където демонстрира значителна склонност и талант за учене на езици и най-вече арабски. После защити магистърска степен в Центъра за съвременни арабски науки в Джорджтаун. Много скоро след това от ЦРУ се обърнаха към него.

Висок слаб мъж с мургава кожа и къдрава коса, с очилата си с тъмни рамки и вкуса към ретро облеклото той беше по-скоро небрежно-елегантен.

Поне стотина души в препълнения бар бяха облечени като него. Келнерките сновяха напред-назад с халби бира и подноси, препълнени с пилешки крилца и лучени кръгчета. На стените висяха телевизионни екрани с различни спортни програми. Райън трудно можеше да остане незабелязана. Почти от всяка маса млади мъже я канеха да се присъедини към компанията им — някои повече, а други по-малко трезви, всички бяха достатъчно настоятелни. Най-сетне забеляза Флорентино.

Седеше с група приятели в едно от сепаретата. Наместо да разговарят, те всички бяха вперили очи в телефоните си и трескаво пишеха съобщения. От време на време някой от отборите по телевизията отбелязваше точка и тълпата възторжено приветстваше събитието, хипстърите в сепарето на Флорентино вдигаха очи и също реагираха. Райън трябваше да привлече по някакъв начин вниманието му.

Хрумна ѝ да даде бакшиш на някоя от келнерките, която да му предаде салфетка с кодирано съобщение, но Флорентино беше твърде умен и твърде параноичен, за да се хване. Хора като него не приемаха бележки на ресторантски салфетки.

Опитваше се да измисли някакъв друг вариант, когато забеляза, че той прибира телефона в джоба си, казва нещо на приятелите си и

става от масата. Видя го да се насочва към тоалетната и го последва натам.

Въпросът сега беше в кой момент да му се представи — преди или след тоалетната. Май все пак ще е по-добре след.

Забави крачка и спря на място, където можеше да почака и в същото време да наблюдава кога ще излезе. Той обаче отмина вратата и продължи към задния вход на заведението.

Ще пуши ли?

Тя така или иначе искаше да бъде с него насаме. Задната уличка беше сравнително подходящо място. Вътре и без това беше твърде шумно. Човек мислите си не можеше да чуе.

Задържа вратата, преди да се затвори зад гърба му, и се измъкна навън.

Дъждът току-що беше спрял и компания от млади мъже и жени пушеха и бърбреха върху мокрия асфалт. Флорентино стоеше до контейнер за смет с гръб към нея. Винаги е бил небрежен към подробностите в занаята им. Академично устроен, рефлексите му на оперативен работник не бяха на необходимото ниво. Колко пъти лично тя се бе опитала да го убеди, че ситуационната ориентация е от огромно значение, но очевидно е било напразно, защото го доближи, без той да усети, че има някой зад гърба му.

— Здравей, Флорентино — поздрави Райън.

Младият мъж погледна през рамо и едва тогава извърна лице към нея.

— Лидия — възкликна той, — какво правиш тук?

— Имам среща с приятел за по пиtie и си помислих, че може би е навън, за да пуши. Ти какво правиш тук?

— С приятели съм. Пийваме.

— Тъхъ.

— Подстригала си се — отбеляза мъжът. — Добре ти стои. Много дори.

— Благодаря ти. С какво се занимаваш?

— Малко тук, малко там. Нали знаеш?

— Излишно е да ме лъжеш — отвърна Райън. — Знам какво правиш.

— За какво говориш? Какво правя?

— От това, което чух, пътуваш много. Как беше храната в Кипър?

— Кипър ли? Това беше в Гърция, нали?

— Или в Турция. Зависи.

— Да, права си. Нали нямаш нищо против? — извади той пакет цигари от джоба си.

— Не, давай. Знаеш, че е вредно, нали?

Той тупна пакета и улови с устни една от цигарите.

— Все едно чувам майка си.

— Права е — отбеляза Райън и проследи движенията му, докато щракаше запалката. Стори й се, че ръката му едва забележимо трепва.

— Ти как си? — попита той, след като вдиша и издиша дима. — Чух, че все още си в Управлението. Как е сега там?

— Нямам много време, така че защо не поговорим за Кипър? — Прозвуча почти като въпрос, но всъщност не беше.

— Добре. — Погледът му отскочи встрани за части от секундата.

Райън погледна през рамо.

— Чакаш ли някого?

— Аз ли? Не. Един от приятелите ми спомена, че може да излезе също да изпуши една.

— Разкажи ми за Кипър, докато чакаме. — Внезапно усетила някаква тревога, тя додаде: — Не е ли по-добре да влезем вътре?

— Пушенето вътре е забранено — рече той, докато вдишваше за пореден път цигарения дим.

— Като приключим разговора, ще можеш да излезеш пак.

— Не мисля, че идеята ти е добра.

Райън се канеше да попита защо, когато забеляза, че погледът му отново отскача встрани. Този път обаче имаше нещо различно в маниера му, от което кръвта във вените й се вледени.

Тя мигновено се хвърли на земята и тъкмо се извърташе, за да извади своя глок, когато поредица от изстрели огласи тясната уличка.

ГЛАВА 40

Райън бе дръпнала Флорентино след себе си на земята и се опитваше да се скрие заедно с него зад контейнера. Пушачите се разбягаха с писъци.

Знаел си! — искаше да изкрещи на Флорентино, но в този миг видя, че той лежи неподвижно на мокрия паваж. На гърдите му и в основата на шията зееха дупки от куршуми. Струя кръв се стичаше от устата му. Когато протегна ръка, за да провери дали има пулс, нови два изстрела проехтяха до контейнера и Райън отскочи назад. Чудесно знаеше, че единственият шанс да се предпазваш по време на престрелка, е като стреляш срещу врага.

Нови два изстрела един след друг, последвани от още два. Нямаше представа колко са нападателите в уличката, но веднага разбра, че единият използва заглушител, а другият — не.

С извадено оръжие се готвеше да надникне иззад контейнера, когато чу гласа на Макгий:

— Идвам към теб. Стой долу. Не стреляй и се готви да тичаш. Разбрано?

— Напълно — отвърна Райън. Оръжието беше плътно до гърдите ѝ, готово за стрелба.

Макгий се приближи безшумно и едва когато бе на крачки от нея, вдигна лек шум с подметките си, давайки ѝ знак за местоположението си. Побутна с крак Флорентино, за да види дали ще помръдне. Без резултат. Най-вероятно беше мъртъв.

Заобиколи контейнера и подаде свободната си ръка на Райън.

— Жив ли е? — попита тя.

— Не мисля — отвърна Макгий.

Райън се наведе, за да огледа обстановката и да провери пулса на бившия си колега.

— Какво стана, по дяволите?

— Поне трима стрелци — отговори Макгий и посочи с пистолета си към телата на земята. Воят на полицейските коли беше вече на по-

малко от три пресечки.

— Трябва да тръгваме.

— Провери джобовете им — посочи Райън с глава към телата. —
Аз ще видя тези на Флорентино.

— Чиста загуба на време. Да вървим.

— Боб, моля те.

Той само поклати глава и притича до мъртвите мъже. Когато приключи, Райън се присъедини към него. Държеше айфона на Флорентино.

— Това не го взимаме с нас — категоричен беше бившият оперативен на Делта Форс, посочвайки апарата. — Ще ни проследят по него.

Прав беше.

— Искam само да видя какво има в него и веднага го хвърлям.

— Добре. Само да изчезваме час по-скоро.

Райън кимна и последва колегата си, който вече подтичваше по тясната уличка. Малко преди ъгъла той спря и се послуша.

— По дяволите — промърмори.

— Какво има?

— Полицията ще е тук всеки миг. Ще се наложи да изберем по-дългия път до колата.

На идване поспориха къде да паркират — по-близо до бара или по-далеч. Райън бе настояла за по-близкия вариант, в случай че се наложи по някаква причина да изчезват бързо. Имаха аргументи в полза и на двата варианта, така че се спряха на нещо средно.

Тръгнаха в посока, перпендикулярна на звука на сирените, като се стараеха да не се набиват на очи. Полицайте щяха да се устремят към мястото на стрелбата, като междувременно си отварят очите за възможните стрелци, които вече напускат мястото. Райън беше почти сигурна, че информацията, която е стигнала до служителите на реда, едва ли е била повече от това, че на даден адрес се стреля, но не искаше да поемат излишни рискове. Нямаше начин да стигнат до дъното на тази история с Фил Дъркин, ако попаднат зад решетките.

Нямаше да успеят и ако междувременно ги убият. И въпреки всичко в главата на Райън се въртяха въпроси, чиито отговори би искала да чуе, но предпочете да замълчи. Налагаше се да си отварят очите не само за полицията, но и за възможни преследвачи от страна

на стрелците. И двамата с Макгий трябваше да се движат не само бързо, но и безшумно.

Съвсем близо до колата тя извади телефона на Флорентино и прехвърли набързо текстовите съобщения, надникна да види кого бе търсил предишните дни.

— Нещо интересно? — попита Макгий.

— Само лични неща. Нищо, което можем да използваме — отвърна тя и пусна апарата в най-близката канализационна шахта.

— И у труповите в уличката нямаше нищо. Нито лични карти, нито дори боклуци в джобовете. Нищо!

— Още професионалисти.

Макгий кимна. Една пряка по-нататък чула да приближава нова полицейска кола и побързаха да влязат в мустанга.

Вече достатъчно далеч от бара, Райън попита:

— Как, по дяволите, попаднаха на нас?

— По-скоро ние попаднахме на тях.

— Искаш да кажеш, че са пратили екип на Флорентино?

Докато правеше поредния завои, за да провери дали някой не ги следи, Макгий само кимна.

— Мисля, че след всеки от бившия ти екип има опашка.

— Но защо убиха Флорентино?

— Не са имали намерение да го ликвидират. По-скоро искаха да ликвидират теб.

Райън мълча известно време, докато думите му отзвучат.

— Уцелиха го в основата на шията и в горната част на гърдите — додаде Макгий. — Точно там където...

— Би била главата ми, ако не бях залегнала — довърши тя изречението му.

— С този късмет най-добре да спрем и да купим лотариен билет.

— Не беше късмет — отвърна тя замислено. — По-скоро инстинкт. Флорентино знаеше, че са там. Очите му го издадоха. Не знам защо, но някакъв вътрешен глас ми подсказа да реагирам така.

— Както искаш го наречи, но е добре да се вслушваш в него. Радвам се все пак, че уцелиха него, а не теб.

Тя мълчеше.

Макгий натисна газта, за да използва зелената светлина на следващия светофар. Щом кръстовището остана зад гърба им, той

попита:

— Мислиш ли, че е знаел какво смятат да направят с теб?

— Не — тръсна глава Райън. — Някога бяхме приятели. Ако е знаел, щеше да ми даде знак по някакъв начин.

— Може и да го е направил.

Тя отново потъна в мълчание и Макгий не настоя да продължат разговора.

— Все пак се радвам, че си ме последвал в уличката. Благодаря ти.

— Пак щеше да се справиш — отбеляза той. — С този твой инстинкт.

— Прав си. Чист късмет си беше.

— Не започвай да премисляш и да се губиш в догадки, да анализираш прекалено. Каквото било, било. Свърши. Позна ли някого от стрелците? — реши да смени темата той.

— Не. Никога не съм ги виждала.

— Не знам в каква каца с мед е натопил мръсните си пръсти Дъркин, но определено има достъп до сериозни човешки ресурси. Двама чистачи у дома, двама при теб и сега още двама при Флорентино.

— Ако предположенията ти са верни — рече тя — и той е поставил хора, които да наблюдават останалите от екипа, няма да успеем да ги доближим, камо ли да ги накараме да говорят с нас.

— И въпреки това има един начин — напомни ѝ Макгий.

— Не, Боб, казах ти. Никакви деца.

— Преди стрелбата ти бяха приложили само тазер. Мислех, че след нея ще промениш мнението си.

— Не съм. Ще се наложи да мислим за друг начин.

— Да, но фабриката за идеи на Макгий е затворена за ремонт. Ще трябва сама да измислиш.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че няма да ми помогнеш? — извърна тя лице към него.

— Само казвам, че споделих своята най-добра идея. А тя е и единствената. Нямам повече. Това е.

Не му повярва.

— Само трябва да помислим по-добре.

— Опитам ли се да го направя, от ушите ми ще започне да излиза дим. Виж, познаваш ме, аз съм прост човек. Кариерата ми се гради на преследване на лошите, ритане на вратите им и стрелба в главите. Случвало се е да забавя последната част, за да разменя по някоя дума с тях, но не се е случвало често. Не ме бива в изготвянето на стратегии. Не съм правил сложни планове и заговори. Знам да ритам врати. В кръвта ми е и не се срамувам от това. Доколкото знам, най-краткият път между две точки е правата линия. Обикновено най-простият отговор е най-добрият.

— Чакай малко — прекъсна го тя. — Я повтори това последното.

— Кое? За най-простия отговор ли?

— Не, първата част.

Той отклони поглед за миг от пътя и я погледна.

— Че най-краткото разстояние между две точки е правата линия?

— Ето това е — отвърна Райън и лицето ѝ грейна от задоволство.

— Кое е това?

— Нещо, което Том Къшинг, шефът на екипа, обичаше да повтаря. Че най-краткият път между две точки не е правата линия, а ъгълът.

— Което ще рече?

— Ще рече — започна тя, докато отваряше жабката, за да види дали има карта, — че знам как ще победим Фил Дъркин в неговата игра.

ГЛАВА 41

Излъга го. Каза му, че се казва Клоуи. Той знаеше, че не е така, но пък нямаше никакво значение. Проститутките лъжеха. Наркоманите лъжеха. Бегълците лъжеха. Всички лъжеха. Когато инстинктът ѝ се събуди и страхът я завладя, той ѝ каза, че няма да я нарани. Тя знаеше, че я лъже, но в този момент нямаше какво друго да направи, освен да умре.

Лекарите също лъжеха. Бяха го уверили, че докато старателно взима лекарствата си, ще може да държи нещата под контрол, а под неща разбираха поривите и импулсите му, онази първична част от него, която изпитваше наслада от властта и отнемането на живот. Представяше си, че е лъв в саваната, свободен да изяде каквото си поиска, когато е гладен. Разбира се, лекарите бяха за това. От тях се очакваше да ограничат „апетита“ му.

Това не значеше, че той спря да убива. Викаха го за това от време на време, пращаха го тук-там по задачи. Един от лекарите веднъж го попита очаква ли да му обяснят някога защо получава поръчки. Сеансът тогава беше много искрен, но и темата беше такава. Той само сви рамене. Не се нуждаеше от обяснения или оправдания. Всичко беше въпрос на хармония. Без някаква форма на равновесие всички живи създания в саваната, дори лъвът, ще умрат. Да хванеш антилопа куду, бивол, жираф или дори слон от време на време, е само естественият начин за поддържане на баланса. Той беше лъвът и правеше онова, което лъвовете правят.

Тази вечер лъвът се готвеше отново да убие. Щеше да е драматично, както повеляваше собствената му природа. Младата жена, която пусна в реката уби, защото беше гладен. Когато лъвът е гладен, той яде. Така е подреден светът. Поне този свят. В момента беше сит. Освободен от нуждите си, щеше да се съсредоточи върху задачата.

Още един ключ, още един гараж, превозно средство, нов квартал. Всичко го чакаше както в предишните случаи. Заклучи вратата зад себе си и извади фенерчето, за да огледа вана. Отвън се виждаше името

на фирма за водопроводни инсталации. Адрес в Бостън, телефон в града също. Никой нямаше да заподозре нещо необичайно в това ван на такава фирма да се движи нощем през града. Проблеми с водопроводите се случват непрестанно, нощем — също.

Плъзна настрани задната врата и първото, което видя, беше гащеризон с името „Мики“ на джоба на гърдите и името на фирмата на гърба, износени работни обувки, колан за инструменти, възглавница и подложка със защипани за клипа фактури и бележки, каквито се предполагаше, че един водопроводчик е натрупал в продължение на дни, докато си е вършел работата. Вътре бяха оставени медни и пластмасови тръби, уреди за продухване, подплатено одеяло, всевъзможни инструменти, включително въжета с различни размери, тежки метални кофи с капаци, резервни части, камбана за тоалетна, наръчници и каталози, няколко бетонни блокчета и тухли, които човек би си помислил, че са прибрани от някой обект. Толкова много и обичайно изглеждащи предмети биха отегчили и най-любопитния полицаи. Той нямаше намерение да си губи времето с правоохранителните органи. Те обикновено се появяваха, за да се възхитят от работата на лъва.

В дъното на товарното купе се виждаше голям метален сандък, какъвто обикновено се използваше за прибиране на инструментите. Той извади друг ключ от джоба си и като стисна фенерчето със зъби, влезе вътре. Пристъпи до металния сандък и почука с ключовете върху капака. Знаеше, че вътре има една малка мишка, но тя беше наистина тиха.

Почука отново и после пак. Страх струеше отвътре като пара от полети с вода нагорещени камъни в сауна. Ледени тръпки полазиха по кожата му. Улови дръжката на сандъка и го разлюля с все сила, след което удари с юмрук стената до отвора за достъп на въздух. Притисна ухо до стената и напрегна слух. Трепери ли от страх малката мишка? Много се надяваше да е така. Една мишка трябва да се страхува в присъствието на лъв.

Приклекна и стоя така цяла минута, без да мърда. Сетне без предупреждение скочи и с все сила ритна металната стена. Много му беше приятно да измъчва жертвата по този начин. Погледна часовника си и се зае със стъпките от програмата една по една. Очертаваше се дълга нощ, но той я очакваше с нетърпение.

Бръкна в раницата си, извади вечерята, която си беше донесъл, и подреди нещата върху парче вестник. Изгаси светлината на фенерчето и се потопи в мрака. Тъмнината вече не го плашеше. Беше се превърнала в част от него.

Беше тъмно като в рог, когато дядо му идваше нощем при него. Огромните му възлести ръце шареха и предизвикваха неописуем страх. На полица над леглото му седеше малък гумен лъв, който наблюдаваше какво правят ръцете. Никога не нападна, нито дори помръдна глава, не се хвърли и върху шията на мъжа, макар че нощи наред момчето мълчаливо се молеше за това. Без значение колко много страдаше или колко отчаяно умоляваше лъва с очи, той не се поместваше.

Ето че сега се възхищаваше от лъва. Възхищаваше се от неговата неестествена сдържаност и липсата на интерес към каквото и да било друго освен към самия себе си. Не се боеше от тъмнината. Не се страхуваше и от стареца и възлестите му пръсти. Не се боеше от нищо, а всичко и всички се страхуваха от него. Когато извърши първото си убийство, направи всичко възможно лъвът да е там и да се наслади заедно с него на момента. Искаше и той да види, че вече не го е страх. Важно бе също така лъвът да стане свидетел на това, че той вече може да предизвика страх у другите.

Седнал в задната част на вана, убиецът си наложи да овладее дишането си, да успокои пулса си и се сля с тъмнината. От вътрешността на стоманения сандък долови вълна от нов аромат на страх, натежал допълнително от предчувствието за неизбежното, което нощта щеше да донесе, и увереността, че никой и нищо няма да може да спре лъва.

ГЛАВА 42

Кордеро бе избрала малък италиански ресторант в северната част на Бостън недалеч от Пол Ривиър Хаус и Олд Норт Чърч. Видът на улиците напомняше европейски град и измити от наскоро падналия дъжд, те щяха да допринесат към общата атмосфера, ако мислите на Харват не бяха заети с друго. Дори Кордеро, която се бе преоблякла и беше наистина привлекателна, не можеше да го измъкне от настроението, което го бе обзело.

— Чух се със Сал — съобщи тя, когато келнерът остави питиетата им и се отдалечи към съседна маса. — От ФБР също ударили на камък с отпечатъците.

Харват не се изненада, но въпреки това поклати глава.

— Мъчи ме чувството, че нещо пропускаме.

— Няма такова нещо.

— Защо си толкова сигурна?

— Защото с това си печеля хляба — отвърна Кордеро. — Събирането на факти, свързани с убийство, е като сглобяването на часовник. Исква време. Всяка частица е от значение и трябва да се постави на точното място. Трудоемко е. Нали знаеш кое е едно от най-важните качества на разследващия убийства?

— Вниманието към детайлите.

— Търпението. — Тя вдигна чашата си с вино и смени темата. — Какво правеше, преди да влезеш в бизнеса с отвличания и откупи?

Тази жена имаше способността да задава въпроси, които изискваха пълното му внимание.

— Работех за тайните служби, в интерес на истината.

— Значи си бил в сферата на прилагането на закона.

— Не съвсем — отвърна той. — Минах по-скоро в охранителния бизнес.

— И защо смени мястото?

— Страхотни хора работят там, но стигнах до заключението, че не ми харесва да бъда в очаквателна позиция. Много често седиш и

чакаш нещо да се случи.

— Нещо като нашия случай сега.

— Има някаква ирония, нали?

— А това те тревожи. Без сериозен пробив вероятно ще има нова жертва. Или по-скоро повече от една.

Той кимна.

— И мен това ме безпокои.

— Какво ще правим?

Кордеро отпи от виното си.

— Ще се надяваме на значителен пробив.

— Съгласен съм и на по-незначителен — въздъхна Харват и отвори менюто пред себе си.

— Търпението е приятел на мъдростта.

— Чувал съм го и преди. Кой го е казал?

— Свети Августин.

Харват се усмихна хитро.

— Какво?

— Имах командир преди много години, който обичаше да цитира свети Августин. Любимата му реплика беше: няма похвала за човек, който само изпълнява задълженията си и нищо повече.

— Очевидно ти харесва и се придържаш към тази максима.

Харват кимна. Негов ред беше да смени темата.

— Защо ме покани на вечеря?

— Искях да те напия — засмя се тя.

— И после какво?

— Ще успея да измъкна всичките ти тайни.

— Е, това е известно облекчение. За миг се притесних, че ще се опиташ да се възползваш от мен.

— Не правиш впечатление на човек, от когото лесно можеш да се възползваш.

— Не говориш сериозно. Аз съм най-мекушавият човек на планетата. Всичко, което е свързано с деца и животни...

— Именно — прекъсна го тя. — За твоє сведение, аз пък не съм от хората, които се възползват от слабостите на другите.

— Не се шегувах — рече той, извади телефона от джоба си и го включи. Прехвърли няколко снимки и когато намери онази, която търсеше, ѝ я показа.

Кордеро ококори очи.

— Що за кон е това?

— Не е кон, а моето куче — засмя се той.

— Каква порода е?

— Руска овчарка.

— Я пак? — попита тя с усмивка и се опита да произнесе думите, но не се получи.

— Овчарка — повтори Харват разчленено и бавно. — Известни са още като кавказки кучета, пазят стадата овце. Военните в Русия и войниците по границата на Източна Германия ги обожават. Много са бързи, много верни, а и за нищо на света не бива да ги ядосваш.

— Вярвам ти. Огромен е. Как се казва?

— Булет.

— Нарекъл си кучето си Булет^[1]?

— На името на един приятел. Казваше се Булет Боб.

— Казваше се?

— Оперативен, който работеше срещу тероризма. Загина, вършейки онова, което обича.

— Съжалявам.

— Няма нищо.

— Как гледаш толкова голямо куче във Вашингтон?

— Не живее с мен. Пътувам твърде много.

— А къде?

— С една стара приятелка.

— Поверил си кучето си на бивше гадже? Ти наистина си доста мекушав човек — заключи Кордеро.

— Имаш ли снимка на сина си?

— Да. — Тя бръкна в чантата си и извади своя телефон.

Снимката беше направена на плаж в прекрасен слънчев ден и бе запечатала чудесно момченце с широка усмивка.

— Сладък е — отбеляза Харват. — И прилича на теб.

Следователката се усмихна.

— Всъщност прилича повече на баща си.

— Имаш ли нещо против да попитам как почина?

Тя взе обратно телефона, загледа се за миг в снимката и го прибра в чантата си.

— Не, нямам. Случи се на същия плаж, на който е правена снимката. Ходехме там с приятели всяко лято. Беше към обяд. Горещо, слънчево. Всички бяхме във водата и плувахме. Прекарвахме прекрасно. В един миг той просто... изчезна.

— Това ли беше причината партньорът ти да поеме случая при река Чарлс тази сутрин? Трудно ти е при подобни случаи.

— Невинаги. Зависи.

— Имах чувството, че сте се наговорили да се държите дръпнато с мен.

— Забавлявах се да се държа така — усмихна се Кордеро.

— Ясно беше. И двамата се забавлявате.

— Сал е малко по-покровителствен, отколкото е необходимо.

— Не думай — подхвърли само Харват.

— Що се отнася до това, че ме изрита да ходя да разговарям с ония две момичета, ще споделя с теб една тайна. Сал е малко нещо сноб. От Южен Бостън е.

— Наистина?

— Да. Постъпил в армията, за да се измъкне от квартала си. Когато се прибрал у дома, се наложило да стане ченге. Много ми помогна, когато мъжът ми почина.

— Искрено съжалявам за загубата ти, наистина.

— Аз също, но най-много ми е мъчно за Марко. Децата имат нужда от бащи.

— Загубих баща си по подобен начин — сподели Харват.

— Удави ли се?

— Да, скоро след като завърших гимназия.

— Съжалявам. Поне си го познавал. Имал си щастието да бъдеш известно време с него.

— Давам си сметка за това. Баща ми беше добър човек.

— Крушата не пада по-далеч от дървото.

Харват се ухили широко.

— Не знаеш нищо за мен.

— Имам силна интуиция.

Тя определено флиртуваше с него, а и той бе много привлечен от нея, но смесването на работата с удоволствието винаги води до нежелани резултати.

— По-добре да поръчваме — предложи Харват и вдигна ръка, за да привлече вниманието на келнера.

Изпиха една бутилка вино и Харват се запита дали Кордеро наистина не се опитва да го напие, когато го попита дали не иска да поръчат още една. Той отказа, но прие да изпият по една грапа.

Разговаряха за какво ли не: как Кордеро е станала полицай, какво е да работиш в полицията и да си майка, споделиха как поддържат форма, как партньорът ѝ Сал не му е помогнал да се настани в „Четири сезона“ и как Харват е намерил друг хотел без проблеми.

През повечето време обсъждаха своя случай и навлязоха в големи подробности. Харват призна, че макар да бе предложил Форт Хил като вероятно следващо място, където убиецът ще се прояви, смята, че това е доста смело. Опитвал се да мисли извън правилата, факт е, че ако наистина онзи тип е останал в Бостън, може да удари навсякъде. Според Харват обаче той бе напуснал града. У него нараствало убеждението, че когато следващия път телефонът му иззвъни, ще му съобщят, че убиецът е ударил в Чикаго, Сан Франциско или Сиатъл. Ще се метне на самолета и ще полети към следващото местопрестъпление, където ще започне разследване от самото начало. Това не само го напругаше, а направо го вбесяваше.

Имаше и нещо друго обаче. Към професионалната му преценка, че не е добре да бърза с напускането на Бостън, се прибави и чисто лична причина. Колкото повече време прекарваше в компанията на Кордеро, толкова повече му харесваше да е с нея.

Вечерта бе чудесна и беше все още рано, ето защо решиха да повървят известно време пеша. Минаха покрай няколко исторически места като Фенюъл Хол, Олд Корнър Букстор и Олд Саут Митинг Хаус, където спряха, за да прочетат надписите на обветрените бронзови плочи. Харват демонстрира не без гордост познанията си за ролята на Бостън по време на Войната за независимост и добродушно се шегуваше с Кордеро от време на време. Нещо, което тя приемаше с усмивка.

Когато стигнаха парка „Бостън Комън“ и неговия хотел, никой от тях не искаше вечерта да свършва. Той я покани на последно питие преди лягане, но тя отби поканата. Обясни, че и без това се е задържала по-дълго, отколкото е възнамерявала да бъде навън. Додаде шеговито, че една от общите черти между децата и престъпниците е,

че и двете категории не се интересуват колко малко си спал или колко много си пил предишната вечер, и двете категории са готови да обърнат слабостите ти в своя полза.

Харват остана, докато портиерът на хотела ѝ повика такси, и ѝ помогна да се качи.

— Прекарах чудесна вечер, Лара — рече той. — Благодаря ти.

— Аз също. Но продължавам да съм следовател Кордеро — уточни тя с пакостлива усмивка, докато затваряше вратата на колата, след което даде адреса на шофьора.

Харват се усмихна и отстъпи крачка, докато таксито се отдели от бордюра. Чувството ѝ за хумор бе едно от многото неща, които го привличаха в тази жена.

Спря на бара, за да си вземе кафе за стаята. Трябваше да си провери пощата и без всякакво съмнение да се обади на Стареца, който беше нощна птица и щеше да иска да поговорят. Дано да имаше някоя добра новина. Поне това си пожела Харват, докато влизаше в асансьора и натисна копчето на първия етаж. Дълбоко в съзнанието му дремеше предчувствието, че нещо недобро се задава на хоризонта и рано или късно ще връхлети. Май щеше да е по-скоро, отколкото му се искаше.

[1] От bullet (англ.) — куршум. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 43

„Гардън Корт“ в Северен Бостън беше еднопосочна улица, на която паркирането бе разрешено само от едната страна. В Бостън се следеше строго къде спират колите и естествено, убиецът нямаше къде да остави своята. Той не беше и очаквал да намери място. Спря вана си на тротоара, като внимаваше да не пречи на движението, и постави табела на предното стъкло: СПЕШЕН РЕМОНТ НА ВОДОПРОВОД. Тя нямаше да спре решил да се заяде полицаи, но се надяваше да не се наложи да стои тук прекалено дълго, та да привлече нечие внимание. От друга страна, табелата можеше да спре някой гневен гражданин от квартала да сигнализира в полицията, че ванът е паркиран неправилно.

Спря почти пред входа на Гардън Корт Стрийт номер 5, за да може колата да прикрива леко движението му навътре в сградата. Отвори плъзгащата се задна врата така, че да има пряк достъп до входа.

С шперца бързо отключи евтината ключалка. За части от секундата вратата към празния апартамент на приземния етаж беше отворена. Бързо огледа да не би някой скитник да се е настанил след последното му посещение. Нямаше никого.

Намести подвижната алуминиева рампа, за да изтъркаля по нея стоманената кофа на колелца и да я вкара в мръсния апартамент. Щом тя вече беше вътре, той бързо разтовари останалата част от екипировката си, включително и резервната гума на вана.

Прозорецът към улицата бе облепен с вестник. Дори не знаеше дали в жилището има ток. Не че беше от значение. Нямаше да рискува да привлече нечие внимание. Извади няколко светещи пластмасови палки и ги разхвърля в ъглите на апартамента, а с автоматичната отвертка закрепил подплатеното одеяло от вътрешната страна на прозореца.

След като приключил с тази част, се заловил с подгръвянето на кофите. Повдигнал капачите с върха на ножа си, а от бетонните

блокчета и тухлите издигна няколко платформи върху пода, покрит с напукан линолеум.

Следващата стъпка бе да включи горелките и да ги нареди така, че да започнат да нагряват кофите. Номерът бе в това да държи огъня около тях достатъчно дълго, за да сгрее съдържанието им, без то да закипи и да се разплиска. Няколко дни преди това беше репетирал тази техника, докато се убеди, че в решителния момент няма да се провали.

Много скоро малкото помещение се изпълни със силната миризма на течността. Със сигурност много скоро тя щеше да се разпространи по стълбите и коридорите на цялата триетажна сграда. Също както и в сградата на Дървото на свободата, докато работеше, държеше под ръка пистолет със заглушител. Ако някой решеше да провери откъде идва миризмата, щеше бързо да се освободи от присъствието му. Трудно можеше да бъде спрял в този момент.

За да мери температурата на всяка от кофите, използваше термометър с инфрачервена скала. Когато градусите започнаха да растат и почти наближиха температурата на кипене, той задейства системата от лебедки и лагери, позволяваща да придвижи всяка от кофите до мястото, където му беше необходимо, без да рискува да се полее.

Щом приключи, занесе резервната гума в банята, сложи я във ваната и я поля със съдържанието на голям буркан. Включи хронометъра и бързо изключи газовите горелки.

Настъпи моментът да вдигне капака на металния сандък. Мъжът вътре бе свършено гол и с обръсната глава. Ръцете и краката му бяха закрепени с вериги в халки, заварени за дъното. Устата му беше залепена с тиксо. Налагаше се, за да бъдат заглушени виковете му при транспорта, а и с оглед на бъдещите събития.

Противно на инструкциите, беше решил да не му сложи парализиращия препарат. Мечтаеше жертвата му да се мята и да се блъска. Държеше, когато откриеха тялото, да е видно, че човекът се е съпротивлявал и колко болезнена е била смъртта му.

Убеди се, че спирачките под металния сандък са здраво закрепени и той няма да се помести, и се залови да задейства системата от лебедки, с която повдигна първата кофа с вряла течност.

Само след миг тя бе на правилната височина, малко над ръба на сандъка. С помощта на големи клещи той подпря дъното и изля

врящото съдържание вътре.

Голият мъж се сгърчи и запищя в агония. Убиецът придвижи сръчно следващата кофа и изля и нея.

Металният сандък беше направен от дебела стомана и задържаше топлината на течността достатъчно дълго, а нито един от заварените шевове по ъглите не пропусна и капка навън.

Изпразването на останалите кофи му отне точно осем минути и половина, трябваха му още само пет, за да почисти всички следи. Косата и дрехите му воняха ужасно, както и всичко в малкия апартамент. Това обаче беше нищо в сравнение с миризмата, която много скоро щеше да се разнесе.

Убеден, че сцената е точно такава, каквато иска, той излезе навън, затвори вратата на апартамента след себе си и се качи във вана. Погледна часовника си и бръкна в раницата за малък ръчен скенер. Включи го и го остави на седалката до себе си. Запали колата. Усмивка разтегна лицето му, докато слизаше от тротоара. На заспалата сега Гардън Корт Стрийт много скоро щеше да кипи голямо оживление.

ГЛАВА 44

Вашингтон, Окръг Колумбия

Плешивият оперативен работник, който наблюдаваше къщата, бе дебеловрат, с широки рамене и пръсти на ръцете, които напомняха по-скоро свързани в единия си край наденици. Определено не бяха ръце на хирург или пианист, но въпреки това той умееше да борави с тях доста сръчно. Иначе нямаше да достигне до позицията, която заемаше сега.

Посегна към телефона, който вибрираше на седалката до него, и апаратът заприлича на детска играчка, попаднала в бейзболна ръкавица.

— Самюъл на телефона — лаконично се представи той.

— Промяна в назначението. Приоритет едно — съобщиха отсреща.

— Същите цели? — попита Самюъл, без да сваля очи от къщата.

— Не.

— Може ли да попитам коя е новата?

— Всичко е в плика. Знаеш къде да търсиш.

— Кога?

— Сега — рече гласът. — Изпращам хора да те сменят. Ще бъдат там всеки момент.

— Разбрано — отвърна Самюъл и прекъсна връзката. След по-малко от десет минути друг черен линкълн „Таун Кар“ спря до отсрещния тротоар и изгаси фаровете си. Светлините се включиха миг след като бяха изгасени. Смяната му беше пристигнала. Самюъл запали колата, огледа се и потегли.

В трета кола малко по-нагоре по улицата седяха двама души, които станаха свидетели на пристигането на смяната.

— Видя ли ги? — попита Макгий. — Няма: *Здрасти, Игор, как си? Какво правят Наташа и малкият Игор?* Нищо. Шофьорите на

лимузини вече не са като едно време. Стегнати, пристигат от една и съща част на света, насочват се към едни и същи компании. Така всичко става много бързо.

— Прав си — съгласи се Райън. — Не е тук за някой късен полет от летището. Включили са всички членове на екипа в наблюдения. Следят дали Тара ще се появи.

— Или да я последват, ако тръгне нанякъде — отбеляза Макгий и погледна часовника на таблото. — Твой ред е. Какво искаш да правиш?

Нямаше нужда Райън да обмисля следващата им стъпка. Чудесно знаеше каква да е тя.

— Следвай го.

— Разбрано — отвърна Макгий.

Пусна две коли да минат пред тях и тръгна след черния линкълн.

Това бе единственият им ход в този момент. Само него Фил Дъркин нямаше как да предвиди.

Има много сходни черти между шпионажа и играта на шах — освен да си най-добрият, съзнанието ти трябва да е тренирано така, че да виждаш полето на действие във всичките му измерения. Повече от очевидно бе, че от всички бивши свои колеги от екипа Райън ще избере да се свърже именно с Флорентино. Не само го бяха предвидили, но и се бяха подготвили за това. И двамата с Макгий си дадоха сметка каква голяма грешка бяха допуснали.

В този случай Макгий, изглежда, не бе научил докрай урока си. Настояваше да потърсят някой друг от екипа, като се постараят да са по-внимателни. Що се отнася до Райън, „по-внимателни“ не беше решение. Трябваше да са по-хитри. Никакъв смисъл нямаше да се опитват да уловят още една газела от опашката на стадото, ако хищник се крие в храстите в очакване да скочи при следващия ти ход.

Планът на Райън бе да изчака, докато хищникът напусне укритието си, и едва тогава да скочи. Но дали човекът зад волана на черния линкълн беше техният хищник? Не можеше да е сто процента сигурна, макар че вътрешният ѝ глас подсказваше, че са на прав път, а той рядко я подвеждаше.

Шофьорът пред тях направи множество обиколки, за да се увери, че не го следят.

— Този тип не е съвсем бос в занаята — отбеляза Макгий.

— Още едно потвърждение, че не сбъркахме, като го последвахме — съгласи се Райън. — Само гледай да не го изпуснеш.

На три пъти за малко да се случи точно това. Човекът беше наистина добър, но Макгий и Райън бяха още по-добри.

Отведе ги в квартал с бурен нощен живот в северните райони на града, известен като Адамс Морган. След като обиколи карето, той най-сетне спря на Осемнайсета улица, недалеч от денонощен ресторант, чиято табела гласеше само „Закусвалня“, и остави колата си със запалени светлини.

— Какво ще прави? — промърмори Макгий, докато намаляваше, за да спре мустанга в забранена за паркиране зона в края на карето. — Едва ли идва тук заради кафето.

— Защо не? — поиска да знае Райън, която вече се бе извърнала назад и следеше какво става през задното стъкло.

— Защото съм ял тук. Кафето е добро, но не си заслужава да прекосяваш половината град, при това да рискуваш да те глобят за неправилно паркиране заради него.

Според Райън бяха подминали поне три места, където шофьорът можеше да си вземе кафе със свободно място за спиране.

— Може да иска да си вземе нещо за ядене.

— Може, но вероятно причината да напусне наблюдението и да дойде чак тук е друга.

След няколко минути мъжът се появи със стиропорена чаша и се качи в своя линкълн.

— За мен това е дивотия — рече Макгий.

— Все едно какво е за теб, но се готви, защото този се кани да направи обратен завой.

— Къде тръгна пък сега? — не се сдържа Макгий, докато следеше насрещното движение и се чудеше как да направи същата маневра, без да привлече вниманието на преследвания.

— Нямам представа — отвърна Райън, — но според мен той не знаеше къде ще ходи, докато не влезе в ресторанта.

Самюъл остави чашата с горещия чай в държана в колата и се зае да направи обратния завой. Едва бе поел и телефонът му иззвъня.

— Самюъл на телефона — рече той, след като активира разговора.

— Взе ли плика? — попитаха отсреща.

— Да.

— Прочете ли съдържанието?

— Да.

— Разбирам, че възникват лични причини, поради които тази задача може да се окаже проблемна. Надявам се няма да позволиш те да ти попречат да я изпълниш. Прав ли съм?

— Напълно — отвърна Самюъл. Беше извадил листа от плика, скрит в специален тайник в тоалетната, бе прочел съдържанието, бе го запомнил и беше пуснал водата отгоре. Текстът бе написан на водоразтворима хартия, която много скоро щеше да се превърне в каша в тоалетната чиния.

Наистина познаваше човека, при когото го изпращаха. Имаха общи преживявания. Те обаче нямаше да го спрат да свърши каквото трябва. Работата му беше да действа, не да задава въпроси. Щеше да е работа като всеки друг път.

Щом разговорът приключи, той остави телефона на седалката до себе си и взе чашата си с чай. Вдигна капачето и провери дали е прекалено топъл. Така се и оказа, но със сигурност, докато стигнеше дома на Бил Уайс, температурата щеше да е добра.

ГЛАВА 45

Самюъл направи една дълга и твърде непредвидима обиколка на имота на Бил Уайс. Сградата беше стара, очевидно някогашен склад. Което беше и добре, и зле.

От една страна, Уайс нямаше съседи над него, които да видят или чуят какво става, но от друга — подобни сгради, строени за търговски цели, можеха да се окажат проблемни, ако искаш да влезеш незабелязано.

Винаги когато беше възможно, Самюъл предпочиташе да огледа сам обстановката, в която щеше да завари своите обекти. Тази вечер обаче това беше невъзможно. Задачата трябваше да се изпълни веднага.

Видя вход на фасадата, друг — за гаража, и трети от задната улица. Този последният май щеше да се окаже неговият избор. Влизането оттам не би трябвало да е проблем, стига Уайс да е сговорчив.

Самюъл забеляза, че Уайс бе поставил охранителна система. Щеше да се наложи да я дезактивира. Сигурен беше, че ще успее да накара Уайс сам да го направи. Планът вече се оформяше в главата му и се огледа за необходимите елементи. Четирийсет и пет минути по-късно всичко беше готово.

При хубаво време Уайс обичаше да спи при отворени капандури. Вибрационните сензори бяха едно от най-хитрите изобретения на охранителните фирми. Вятърът свободно проникваше, но ако някой се опиташе да повдигне рамките на капандурите по-високо от определеното ниво, на което се намираха сега, алармата се задействаше веднага.

Животът в града го бе научил да спи по-продължително. Хеликоптери, сирени на спешната помощ, рап музика, тътен на минаващи коли — нищо не можеше да го събуди. Ясно му беше, че

всичките тези звуци влизат в слуховия му апарат, но мозъкът му не обработва никой от тях като заплаха и му позволява да си почине. Трясъкът от счупена бутилка обаче беше нещо друго.

Често човек вижда парчета от счупена бутилка по улицата или на тротоара, но рядко се случва да чуе как я разбиват наблизо. Звукът обикновено предполага прекалена употреба на алкохол. Означава също, че е възможно да последват и актове на насилие върху хора или нечия собственост. В мозъка на Уайс светнаха съобщенията: Счупена бутилка. Отвън. Наблизо.

За части от секундата премина от дълбок сън в будно състояние. Както си беше в леглото с широко отворени очи, не дочака да чуе потвърждение на случилото се. Знаеше какво е чул. Смяташе да събере допълнителна информация. Дали е хвърлена през прозореца на кола? Разбила се бе в стената отпред или откъм задната уличка? Човекът или хората, които са я хвърлили, все още ли бяха наблизо?

Миг по-късно получи отговор, тъй като нова бутилка се разби и се чува възбудени гласове. Отвън имаше поне един възрастен мъж, който спореше с някого.

Когато кварталът окончателно бъдеше заселен със сравнително порядъчни хора, цените на имотите щяха да се покачат значително. Ако решеше да продаде къщата, Уайс със сигурност щеше да получи цяло състояние. Дотогава обаче се налагаше да се примири с инциденти като този.

Грабна дистанционното, включи екрана на телевизора и потърси каналите на охранителните камери. Видя двама местни наркомани — младеж и девойка, които спореха оживено пред неговия дом. Момичето бръкна в найлонова торба до крака си и извади трета бутилка, която запрати към младежа. Стъкленият предмет се размина с главата му и шумно се разби в стената. На Уайс това му беше достатъчно. Време беше тези гамени да продължат забавлението си някъде другаде.

Навлече набързо дънки и една фланелка и пхна крака в обувките си. Беретата, която държеше на нощното си шкафче, затъкна в колана на панталоните, взе фенера и тръгна към външната врата.

От шкаф в преддверието извади алуминиева бухалка и едва сега изключи алармената система. Не запали осветлението, за да не се

очертае силуетът му в рамката на вратата. Преди да отключи, нови две бутилки се разбиха във фасадата и Бил Уайс вече побесня.

— Какво става бе? — изрева с пълно гърло той, отвори със замах вратата и прекрачи прага.

— Не е твоя работа! — изкрещя в отговор младата жена, която вече бъркаше в торбата за следваща бутилка.

— Така си мислиш. Засипахте цялото пространство наоколо със счупени стъкла.

— Тя е луда, човече! — извика младежът и се опита да се скрие зад стопанина на дома.

— Ей, ей — размаха Уайс бухалката пред него, все едно бе регулировчик на кръстовище. — Стой пред мен, за да те виждам.

— Не искаш да си гледаш работата, така ли? — продължаваше да крещи момичето. — Тогава ще се наложи да те заболи.

Уайс понечи да извади пистолета, но размисли и вместо това насочи лъча на фенера право в лицето на разбеснялата се жена.

— Пусни веднага бутилката! — заповяда той.

— Майната ти!

— Пусни я, да не отидете и двамата зад решетките. Веднага!

— Нали чу човека? — извика партньорът ѝ. — Остави бутилката.

— Ти млъквай — нареди му Уайс. — Аз давам заповедите тук.

— Както кажеш.

— Последна възможност — обърна се Уайс към младата жена. — Пусни бутилката, веднага.

Без да бърза, тя спусна ръката си към земята и разтвори пръсти. Уайс освободи бутон на фенера и лъчът изгасна.

— Боже, нищо не виждам сега. Сигурно си ме ослепил бе, идиот — изсъска жената.

— Как не — отвърна Уайс. — Сега ще ти дам да разбереш какво значи старата школа. Ще ти дам една метла и ще пометеш всички стъкла.

— Няма да мета.

— Ще метеш като едното нищо. В противен случай ще повикам да ви арестуват. Знам, че живеете в квартала, и предполагам, някои от приятелите ми полицаи вече добре ви познават. Изборът е твой.

Жената сякаш се предаде. Въздъхна тежко и процеди едно:

— По дяволите!

Уайс само поклати глава. Бавно, като внимаваше да не застане с гръб към двойката, той отстъпи назад през прага, за да вземе метлата, лопатата и малка кофа за смет. Излизайки навън, беше почти сигурен, че няма да ги завари, но се оказа, че са все още пред къщата и дори са подхванали отново разправията си.

— Я стига! — кресна им той. — Вие, влюбени птички, можете да си чуруликате където поискате, но само след като почистите. После ходете където ви видят очите.

Щяха да почистят и около входа, а последното, което Уайс искаше, е да започнат да надничат вътре. Не че преддверието му беше кой знае колко привлекателно, но колкото по-малко тия два стожера на обществото знаеха за жилището му, толкова по-добре, ето защо предпочете да затвори вратата след себе си.

Стоеше на тротоара и следеше какво правят. Беше наистина трогателно. Сякаш никой от тях не бе държал метла и лопата досега. Бяха напълно безпомощни. Остави ги да се борят още пет минути и реши да се откаже. Бяха толкова интоксикирани от наркотика и алкохолната добавка, че едва се крепяха на краката си, камо ли да пометат натрошените стъкла. Беше въпрос на време някой от тях да се нареже, а това бе последното, което искаше Уайс.

— Стига толкова! — викна той и дръпна метлата и лопатата от ръцете им. — Тръгвайте. Разкарайте се отгук. Изчезвайте.

Проследи ги как се споглеждат, после обърнаха очи към него и взеха да се отдалечават. Жената се спря да вдигне торбичката си. Уайс само поклати глава и зацъка с език, давайки ѝ знак да не се опитва дори. Достатъчно неприятно беше, че го събудиха, но поне можеше да се погрижи това да не се случи на още някого.

Едноличната охрана на квартала си свърши работата. Хем го досмеша, хем се ядоса, но пусна торбичката в кофата и на бърза ръка помете счупените стъкла.

Нямаше представа дали това, че ги принуди да почистят, щеше да даде някакъв резултат. По-скоро — не, но Уайс бе убеден, че беше прав да настоява за това. Толкова малко хора си правят труда да свършат онова, което се полага.

Вдигна кофата и се прибра заедно с метлата и лопатата.

Усети присъствието на чуждия човек миг преди онзи да излезе от сянката с насочен към гърдите му пистолет.

— Добро утро, доктор Уайс.

Уайс благоразумно не понечи да извади беретата си. Щеше да е проснат мъртъв на земята, преди да успее да го свали от колана. Вместо това отговори любезно:

— Драго ми е да те видя отново, Самюъл.

ГЛАВА 46

— Всичко освен боксерките? Сериозно ли говориш? — попита Уайс, след като предпазливо, макар и с неохота предаде оръжието си и фенера.

— Моля, приеми го като знак на уважение — отвърна Самюъл, но продължаваше да стои все така почти скрит в сумрака, на безопасно разстояние.

— Ако наистина искаш да ми покажеш уважението си, Самюъл, защо не ми кажеш защо си тук?

— Ще имаме много време за разговор, доктор Уайс. В момента ще бъда благодарен, ако ми съдействате.

Уайс се подчини. Свали обувките, дънките, фланелката и с вдигнати нагоре ръце се обърна с лице към Самюъл. Наемникът му нареди да извърне лице от него, изви ръцете му назад с дланите нагоре. Нареди също да гледа към тавана и да се наведе напред. Да разтвори крака широко, толкова широко, че Уайс почти загуби равновесие. Точно в този миг Самюъл нанесе първия си удар.

Първата гривна на белезниците стисна китката му толкова бързо, че дори да искаше, Уайс не би могъл да реагира. Болката беше прерязваща. Самюъл приложи толкова сръчност и сила, че коленете на Уайс се подкосиха и той се строполи на земята. И най-опитните полицаи не можеха да се мерят с бързината, с която Самюъл овладя пленника си и закопча белезниците.

Уайс чу нареждането кое коляно да свие и на три отново беше на крака. Един аматьор просто би хванал веригата между гривните и би дръпнал рязко нагоре, но така само щеше да рискува да измъкне ръцете от раменната става. Самюъл не беше аматьор.

Старателно и систематично поведе Уайс към вътрешността на помещението. Чудесно знаеше, че неговият пленник не е случаен човек и вероятно на много места в къщата му има оръжие. Недалеч от мястото, където Уайс поправяше мотоциклетите си, Самюъл бе поставил стол. Помоли го да седне на него и той се подчини.

— Ще говорим ли сега?

— Да, докторе — кимна Самюъл. — Ще говорим.

— Предполагам, имаш списък с въпроси, на които очакваш отговори?

— Така е.

— И какво ще получа в отплата? — поиска да знае Уайс.

— От уважение и професионална вежливост — подхвана наемникът, докато развързваше кожена торба, пълна с инструменти от неръждаема стомана, както и с пластмасови белезници от типа „свински опашки“, пристегнати с ластик — няма да ви причиня болка.

— Много любезно, Самюъл. Болката е нещо, което никой от нас не обича, нали?

— Така е, докторе.

— Ще бъда ли освободен след това? — попита Уайс.

Оперативният от ЦРУ поклати глава и свали ластика от „свинските опашки“.

— Съжалявам.

— Аз също.

Самюъл пристъпи напред и с движение, което само по себе си нямаше нищо общо с едрата му и на пръв поглед тромава фигура, грабна кичур коса от главата на своя пленник и дръпна рязко главата му назад към облегалката на стола.

Целта беше да обърка и стъписа човека и точно този ефект постигна. Преди Уайс да се усети какво става, Самюъл вече бе закрепил неподвижно белезниците му за облегалката на стола с няколко от пластмасовите „свински опашки“. Идваше ред на краката.

Самюъл заобиколи стола и застана лице в лице със своя пленник, чиито клепачи потреперваха като прекалено здраво затегнати щори, докато главата му бе килната настрани. Грабна левия му глезен и с удар го залепи за единия крак на стола. Готвеше се да го стегне около крака на стола, когато нещо тежко и твърдо се заби в лицето му, предизвиквайки неистова болка, от която направо му причерня.

В първия миг дори не разбра какво става, но когато раздиращата болка стисна мозъка му, той осъзна, че Уайс го е ударил с глава. След това, с все така стегнати за облегалката на стола извити назад ръце, скочи и побягна.

Самюъл посегна към гърбицата на носа си — беше счупен и обилно кървеше.

— Разбирам защо се наложи да го направиш, докторе — провикна се той, докато се изправяше и вадеше пистолета си. — И ти прощавам, както се надявам, че и ти ще ми простиш за това, което ще бъда принуден да направя сега.

Оперативният от ЦРУ се огледа, в това време мозъкът му трескаво работеше. Жилището беше просторно, но не чак толкова, че мъж с ръста на Уайс да се скрие, особено след като за него е закачен и стол. Естествено бе да потърси прикритие, а след това и някакво оръжие. При условие, разбира се, че успее да освободи ръцете си.

Самюъл се спря на библиотеката и редиците метални стелажи. Осигуряваха най-близкото и най-вероятно място за укритие. Той пристъпи напред предпазливо, като на почти всяка стъпка се спираше, за да се послуша. Нужно му бе да чуе само лекото изскърцване на дървения стол под тежестта на Уайс или драсването на стъпалата му в пода, за да разбере местонахождението му. *Стъпка. Стъпка. Пауза. Стъпка. Стъпка. Пауза. Ето, чу нещо.*

В дъното на следващата пътека между стелажите някаква книга падна на земята. Там трябва да беше.

Самюъл се спусна между двата стелажа, но не бе стигнал и на половината път, когато чу как метал стърже в метал и цялата стена с книги се посипа върху него. Уайс се опитваше да обърне стелажа върху него с надеждата, че ще го събори на земята.

Плешивият се затича с всички сили напред, докато лавината от книги се сипеше върху него и успя да се измъкне от ръба на металния стелаж едва на сантиметър при сгромолясването му.

Просна се на земята, брадичката му се заби в настилката, а оръжието му излетя напред и се приземи на известно разстояние от него. Отново видя звезди от удара, но видя и Уайс.

Мъжът правеше всевъзможни усилия да строши дървения стол и да се освободи. Погледите на двамата се срещнаха и в следващия миг отскочиха към пистолета. Уайс беше по-близо и макар да бе все още привързан за стола, той все пак беше отчасти строшен и всеки момент докторът можеше да се освободи.

Самюъл се надигна и със свита между раменете глава затича с всички сили напред, не толкова към оръжието си, колкото към Уайс,

който можеше да стигне пръв до него.

Оперативният бе набрал такава скорост, че когато се сблъска с Уайс, все едно локомотив удари конска каруца на железопътен прелез.

От удара на дебеловратия служител на ЦРУ столът на Уайс окончателно се разпадна и човекът отлетя назад. Главата му шумно тупна на пода и за миг му причерня пред очите. Болката беше страшна и Уайс усети, че всеки миг може да загуби съзнание. Не биваше да позволи това да се случи. Нямаше никакво време. Трябваше да се бори. Това беше единственият му шанс.

Превъртя се настрани с надеждата да изрита далеч оръжието или да удари нападателя си в глезените. Когато успя да вдигне поглед, разбра, че е закъснял. Самюъл вече стискаше пистолета си. Бе успял дори да направи две стъпки назад, но все още се мъчеше да запази равновесие. Нямаше начин Уайс да влезе в контакт с него. Бе му се предоставила възможност и той я пропиля. Самюъл отново контролираше ситуацията.

И двамата мълчаха. Единият прав, а другият — легнал на земята, те се опитваха да възстановят дишането си и да преодолеят болката от ударите. На лицето на Самюъл зееше голяма рана. Щяха да са нужни шевове, за да се затвори. Поне това бе свършил както трябва.

Съвсем не в свой стил Уайс започна да анализира нараняванията си и почти се разсмя на тази нелепост. Не му оставаше да живее и час, камо ли някой да му даде медицинска помощ.

Вероятно Самюъл бе забелязал промяната в изражението му, защото попита:

— Какво смешно има?

В този миг нечий силует изплува от мрака зад гиганта и притисна отворстието на тазера си във врата му.

— Ето това.

ГЛАВА 47

Бостън, Масачузетс

Харват разговаря със Стареца повече от два часа. Разказа в детайли всичко, което се беше случило от пристигането му в Бостън, а после шефът му поиска да повтори всичко още два пъти. Задаваше въпрос след въпрос и очакваше Харват да докладва и най-малките подробности.

След като затвориха, Харват имаше нужда не само от аспирин, но и от пиене и си взе чаша с лед от минибара заедно с две шишенца бърбън.

Това не му помогна много да се отпусне. Помисли си дали да не включи телевизора, но знаеше, че така само ще остане буден още часове наред. Добре беше да поспи поне известно време, макар че сънят му едва ли щеше да е качествен. Взе една от книгите, които Бил Уайс му беше дал, а той бе пъхнал в багажа си вчера в последния момент.

Четенето свърши работа и много скоро Харват почувства, че клепачите му натежават. Усетил, че не може да ги държи повече отворени, пусна книгата, изгаси светлината и заспа.

Почти като предишната нощ, когато телефонът му иззвъня, почувства, че се носи нанякъде. Намери опипом своя „Коболд“ на нощното шкафче и погледна колко е часът. Оказа се малко след три сутринта.

Беше Кордеро.

— Убиецът отново удари — съобщи тя без предисловия.

— Чакай. Какво каза? — Харват отчаяно се мъчеше да се освободи от паяжината, в която тънеше съзнанието му. — Къде? В Бостън ли?

— Северен Бостън. Много близо до мястото, където вечеряхме снощи. Вече съм в колата. Бъди долу след петнайсет минути.

Харват беше пред входа на хотела след десет минути, а след около минута и половина се появи и Кордеро.

— Какво се случи? — попита той, докато се качваше в колата. Кордеро натисна педала на газта.

— Още едно сложно подготвено убийство като при сградата на Дървото на свободата.

— Кой е този път?

— Още нямаме идентификация на жертвата — отвърна Кордеро, докато се провираше между колите с натиснат докрай клаксон. — Щяло да отнеме време.

— Защо?

— Голяма част от плътта липсва. Сякаш са го варили до смърт.

— Варен до смърт? — повтори Харват невярващо.

— Това бяха думите на Сал. Каза, че ще видя с очите си, щом пристигна на мястото.

— Кой го е открил?

— Пожарникарите. Убиецът използвал някакъв таймер, за да предизвика контролиран пожар в банята, където подпалил автомобилна гума — излизал страхотен дим. Няма големи поражения, но изкарал ума на съседите.

Няма по-добър начин да привлечеш нечие внимание. Гумите горят с гъст щипещ черен дим. Харват бе видял да горят достатъчно такива гуми в страните от Третия свят. Човек никога не може да забрави противната миризма.

— Криминалистите ще имат нужда от зъбните статуси на двамата мъже от твоя списък — уточни Кордеро.

— Да те сварят до смърт е доста необичайно, същото важи и за автомобилната гума, но как може да сме сигурни, че е дело на нашия убиец?

— Защото... — започна тя, но замълча за кратко, за да избегне сблъсък с кола, която не ѝ даде път, и се наложи Кордеро да натисне рязко спирачки — ... убиецът е оставил бележка и рисунка.

— Череп с кости и корона над тях?

— Да.

— Знаеш ли нещо за адреса, на който отиваме? Да е забележителен с нещо?

— Аз поне не знам — поклати глава тя. — Не е едно от местата, покрай което минахме снощи.

— А нещо за квартала?

— В непосредствена близост е до Флийт Стрийт и Гардън Корт. Мисля, че някъде там е била родена майката на Джон Кенеди или е израснала там, нещо такова.

Нещо такова... Какво общо можеше да има Роуз Кенеди с вендетата срещу Резерва? И защо убиецът е променил така внезапно тактиката си? Имаше нещо друго.

Когато пристигнаха, тясната Гардън Корт беше блокирана и в двата края от полицейски коли, а сградите от двете страни на улицата бяха облени от светлините на служебните коли.

— По-добре да паркирам тук — обади се Кордеро, — иначе ще блокират и нас вътре в заграждението.

Харват се съгласи и след като паркираха колата, двамата продължиха пеш.

— Успя ли да поспиш? — попита той, докато си пробиваха път към местопроизшествието.

— Малко. А ти?

— Почти никак, но ще се оправя.

— Ще си вземем кафе по-късно — обеща Кордеро.

Улицата беше еднопосочна и паркирането беше разрешено само от едната страна, повечето от пристигналите превозни средства бяха спрели на тротоарите, за да не пречат на движението и на пожарните коли.

Харват и Кордеро минаха на отсрещната страна и когато стигнаха до въпросната сграда, Харват забеляза плоча с надпис на стената недалеч от спътничката си.

— Беше права — посочи я той. — Виж.

Инспекторката вдигна глава и прочете историческата справка.

— Какво ще кажеш, а? Все пак знам нещо от историята на Бостън. Гардън Корт Стрийт номер четири. Дом на Джон Ф. „Хъни Фиц“ Фицджералд, кмет на Бостън, и родно място на дъщеря му Роуз Фицджералд, майка на американския президент Джон Ф. Кенеди.

Докато се провираха между две паркирани коли и заобикаляха пожарната в средата на платното, Харват се опитваше да намери връзка с фамилията Кенеди. Нова, този път бронзова плоча отклони мислите му — сградата, или по-скоро мястото, беше с още по-голямо историческо значение.

— Тук се е намирало имението на губернатор Томас Хъчинсън — прочете на глас той, след като отвори интернет на телефона си.

— С какво е толкова известен?

— Очевидно е бил един от най-мразените граждани на града. Зет на Андрю Оливър, чието чучело е било окачено на Дървото на свободата. Хъчинсън е и последният губернатор на Масачузетс преди Войната за независимост. Тук пише, че Сам Адамс не можел да го търпи. За повечето колонисти бил олицетворение на всичко нередно от страна на Великобритания. Бил алчен, арогантен и голям сноб. Няколко седмици след историята с Дървото на свободата гневните бостънчани плякосали и разрушили дома на Хъчинсън.

— Имал ли е нещо общо с Чаеното парти в Бостън?

Харват тръгна надолу по брауъра и кимна.

— Когато колонистите поискали да върнат голяма пратка чай обратно в Англия в знак на протест срещу данъка, Хъчинсън се намесил. Тръгнал слух, че той е тайният дистрибутор на чая, и хората побеснели. В целия град започнали протести, които набрали скорост и кулминацията била...

— Чаеното парти.

— Позна — отвърна Харват. — Скоро след това заминал и умрял в изгнание в Англия.

— Значи не е убит в Бостън? Не са го сварили, за да го умъртвят?

— Не и според написаното тук — отговори Харват и прибра телефона си. — Това не значи, че няма връзка с онова, което всеки миг ще видим.

— Готов ли са да влизаме?

Без да е много близо до входа, Харват вече усещаше отвратителната воня на изгоряла гума. Пое си последна дълбока глътка сравнително чист въздух, кимна и прекрачи прага.

ГЛАВА 48

Миризмата на изгоряла гума е по-неприятна дори от онази, която се носи след камион с горещ, готов за наливане асфалт. Димът бе оставил черни ивици по фасадата на сградата, над входа и там където пожарникарите бяха счупили прозорците.

Вътре човек можеше да проследи пътя на същия този дим по тавана и горните части на стените до самата баня. Ако нямаше нещо изключително важно и интересно, което се налагаше да види, Харват реши да отложи влизането си там за по-нататък. Това, което го интересуваше най-много, беше жертвата в дневната.

Партньорът на Кордеро ги очакваше — самодоволен, както обикновено, свеж като краставичка, с вчесана коса, избръснат и с лъснати обувки. Едва ли и той бе успял да се наспи.

— Предвиждането ти, че следващото убийство ще се случи във Форт Хил, не се сбъдна — беше първата му реплика.

— Не започвай, Сал — обади се Кордеро.

— Защо не оставиш мозъка си да си почине, Сал — подхвърли Харват и го отмина бързо.

Кордеро го последва в дневната и тихо попита:

— Не може ли да си го спестим?

— Без да видим трупа, как бихме могли да градим каквато и да е теория?

Тя го изгледа за миг и премести поглед към партньора си във фоайето.

— Знаеш за какво говоря.

— Ще се постарая — обеща Харват и пристъпи към металния сандък. С всяка следваща стъпка усещаше и друга миризма.

— На какво мирише? — попита Кордеро, която очевидно също я беше доловила.

— На бор — отвърна той.

— Като препарат за почистване на дървени плоскости ли?

Харват само кимна и се загледа в няколко птичи пера на пода.

— Боров катран.

— И защо, по дяволите... — започна тя, но замлъкна при вида на обезобразеното тяло в сандъка.

Харват стоеше до нея и също гледаше трупа. Няколко секунди и двамата мълчаха.

— Колонистите използвали боровия катран, за да импрегнират дървения материал на корабите и въжетата. Влизал в употреба и когато искали да накажат и унижат някого публично, при което върху него посипвали перушина.

Колкото и да бе свикнал със смъртта и убийствата, дори за него гледката беше мъчителна.

— Мислиш ли, че от това е умрял? Или защото главата му е била приклепана за дъното на сандъка, който после са напълнили с катран? — попита Кордеро и докосна с пръсти стената на сандъка. — Още е топъл.

Харват намери за излишно да го докосва. Прие думите ѝ за верни. Повече го заинтересува написаното с червена боя на обратната страна на капака. Над черепа с костите и короната пишеше: *Как онова, което върши тиранинът, променя обикновеното значение на думите!* И отново отдолу се виждаше съкращението: *С.Н.С.*

— Имаш ли някаква представа какво може да означава тази фраза? — попита следователката.

Той не знаеше какъв е историческият контекст, но беше наясно защо е използван от убиеца. Бил Уайс беше споменал нещо от сорта на това, че от Резерва съвсем целенасочено са скрили много информация, за да отклонят общественото внимание. Беше готов дори да се обзаложи. А кой я беше произнесъл — нямаше и най-малка представа.

— Сам Адамс — обади се зад гърба им Сал. Държеше в ръката си смартфона си и прочете от екрана: — В писмо до Джон Питс от двайсет и първи януари 1776 година.

Кордеро не можеше да прецени дали Харват се готви да пусне поредна язвителна забележка и реши да държи разговора във фокуса на събитията.

— Известно ли ни е нещо за жертвата?

Харват знаеше кой е човекът, но реши да не го споделя с никого другото освен с нея, а щеше да го направи, когато са насаме.

— В момента — обади се партньорът — нищо. Засега е Джон Доу, с неизвестна самоличност. Ще видим дали криминалистите ще успеят да отделят някакви отпечатъци. Ако нямаме нищо в базата данни за него, ще се наложи да пробваме със зъбния статус или реконструкция на лицето.

— А за пожара? — обади се Харват. — Знаем ли нещо?

— Отиди да питаш пожарникарите.

Те се върнаха отново в банята. Харват беше сигурен, че Сал вече е хвърлил поглед на предварителните данни и нищо не му пречи да ги сподели с тях, но си замълча — бе обещал на Кордеро да си държи езика зад зъбите.

Отпрати се към банята, но малко преди прага спря. Вонята беше непоносима.

— Какво имате, момчета? — попита той.

— Ти пък кой си? — попита един от следователите.

— Емили Дикинсън — троснато процеди той, смятайки, че това е единственото име, което ще накара човека да млъкне. — Кажете какво открихте?

Партньорът на първия вдигна пластмасово пликче с обгорял, почти стопен предмет, който наподобяваше електрическа запалка.

— Съвсем просто е. Таймер и запалка. Оставено е върху гумата, залята предварително с бензин или керосин. Единодушни сме, че е искал да се вдигне много дим, а не да подпали сградата.

— Смятате ли, че ще успеете да проследите тези части?

— Възможно е, но са много обикновени. Могат да бъдат намерени навсякъде. На твоє място бих спрял да задържам дъха си.

Харват правеше точно това и наистина имаше нужда от глътка чист въздух. Прекоси апартамента и махна с ръка на Кордеро да го последва.

Вече навън, напълни няколко пъти дробовете си.

— Добре ли си?

— Да, но не мога да търпя тази миризма.

— Отвратителна е — сбърчи тя нос. — Защо ме повика?

— Мисля, че знам кой е убитият.

— Така ли? Как разбра? Огромна част от лицето му беше размазана, а и беше покрита с перушина.

— Това е Питър Уейлън от Чикаго. В досието, което имам за него, го описват като висок около метър и шейсет. Другият изчезнал — Ренър, е над метър и осемдесет. Не можеш да натикаш толкова висок мъж в този сандък, освен ако не го срежеш на две. Кажете на патолозите да търсят белези по коленете на жертвата, щом почистят катрана и перата. Уейлън е бил скиор. Чупил е и двете си колена и е претърпял операции. Белезите би трябвало ясно да се виждат.

— Ще им предам.

— Това значи, че остават само още двама.

Кордеро кимна.

— Как мислиш, дали убиецът смята да ги ликвидира тук в Бостън?

Подпрян на една от полицейските коли на тротоара, Харват се опита да помисли трезво.

— Честно казано, не знам — въздъхна той.

— Уейлън е отвлечен в Чикаго, нали?

— Да.

— Щом убиецът е успял да докара него тук, какво пречи да направи същото и с останалите?

Въпроса си го биваше, без оглед на факта, че и петимата изчезнали кандидати са били отвлечени в една и съща нощ, което предполагаше различни групи. Една от тях вероятно бе транспортирала Уейлън от Чикаго до Бостън. Дали и другите бяха тук? Всичко е възможно.

— Няма да се изненадам, ако са вече тук — сподели Харват.

— Едно убийство в Джорджия и две убийства, за съжаление, в Бостън. Май би се обзаложил, че са тук.

— Какво предлагаш?

— Първо — кафе — отговори Кордеро.

— А после?

— После ще се помъчим да предположим къде убиецът държи останалите двама, преди да успее да удари.

ГЛАВА 49

Вашингтон, Окръг Колумбия

— Дръжте се по-внимателно с него — обади се Уайс, докато наблюдаваше как завързват оперативния от ЦРУ.

Боб Макгий вдигна изумено очи.

— В случай че не помниш какво се случи, драги ми Махатма, този тук не е дошъл за час по йога. Дойде да те пречука. Да те измъчва и после да те убие. Толкова ли откачи, че се вълнуваш колко здраво ще стегна белезниците?

— Познавам Самюъл и държа да се държите с него с уважение.

— Той е голямо момче — поклати глава Макгий. — Ще го стегна както се полага, а после ти можеш да му покажеш цялото уважение, което заслужава според теб. Справедливо е, нали?

Уайс съзнаваше, че няма никакъв смисъл да спори. Истината бе, че Макгий трябваше да завърже Самюъл колкото се може по-здраво. Защото, освободеше ли се някак, всички щяха да загазят. Нещо повече, когато помоли да се държат с него по-внимателно, Уайс всъщност го подготвяше за разпит. Колкото по-груб и лишен от състрадание към Самюъл беше Макгий, толкова повече работеше в полза на плана на Уайс.

— Готово — въздъхна Макгий и отстъпи назад, любувайки се на свършеното. — Няма да може да го помръдне оттук известно време, какво ще кажете?

Самюъл мълчеше.

Уайс погледна Райън.

— Можеш да свалиш оръжието вече.

Макгий потвърди с кимване на глава и едва тогава тя насочи дулото на пистолета си към пода, но не го прибра.

Самюъл беше здраво завързан за една от подпорните колони, с лице към жилищната част. Уайс донесе чифт наушници за стрелба.

Показа ги на Самюъл и му обясни:

— Само за малко, докато решим какво да правим. Може ли?

Пленникът кимна и Уайс нахлузи наушниците на едрата му глава. Едва му станаха, но все пак успяха да покрият ушите. Уайс отпусна длан на рамото му за миг, след което отиде при другите двама.

Тримата се отдалечиха в отделението, където домакинът имаше витрина със стари пишешци и шевни машини. Така, докато държат пленника под око, можеха да разговарят спокойно, без той да ги чува.

— Защо си толкова внимателен с този тип? — пръв се обади Макгий. — Имаш ли представа кой е? С какво се занимава?

— Разбира се, че имам. Обучавал съм го.

— Чакай малко. Я пак?

— Може би обучавал не е точната дума — обясни Уайс. — Известно време беше под мое ръководство.

— Казах ти, че познавам отнякъде този мъж — обърна се Макгий към Райън, след което отново се извърна към Уайс. — Ти си онзи от Управлението, когото наричат Доктор Убий. Колеги от Отряда за специални задачи работиха с теб по няколко твои проекта.

— Да се върнем малко назад във времето, може ли? Не е ли по-добре да ми обясните кои сте вие двамата и какво правите тук?

В суматохата по повалянето на Самюъл, обезвреждането му и докато помогнат на Уайс да дойде на себе си, не им беше останало време да се представят. Нещо, което сега Райън направи.

Беше нещо като интелектуален дуел, защото Райън и Макгий искаха да получат повече информация за причината някой да иска убийството на Уайс, а той чувстваше, че те двамата му дължат обяснение за появата си.

— Вие сте в моя дом — настояваше той.

— Без нас той щеше да те ликвидира.

Най-сетне Уайс пръв се предаде. В интерес на истината, не им довери всичко, което знаеше. Добрият оперативен винаги задържа малко информация. За всеки случай.

— Чувал съм за „Клуба на плувците“ — обади се Макгий. — В миналото. Мислех, че е закрит.

— Излиза, че в Лангли това е доста честа практика — вметна Райън.

Възбудиха интереса на Уайс, но той само повдигна вежди.

Макгий обаче искаше да попита още нещо.

— Значи Самюъл е прехвърлен от твоята програма в „Клуба на плувците“, така ли?

— Предполагам. Мисля, че ще ми каже, ако го попитам.

— Защо?

— Защото го познавам и той се смята за добър човек. Честта е от голямо значение за него.

— Психопат с чест — поклати глава Макгий. — За пръв път чувам такова нещо.

— Самюъл може да има известни морални отклонения, но не е психопат. Повечето време е дори деликатен. Точно затова му лепнаха и прозвището Агнето.

— Той ли е Агнето? Самюъл? Онова Агне ли имаш предвид?

— Чувал си, значи, за него?

— Да. Не бях го срещал, но познавам хора, които ползваха услугите му. Легенда е, макар и не в най-добрия смисъл на думата. По-скоро в смисъла на Ханибал Лектьър.

— Да не яде хора?

— Не, просто е хладнокръвен убиец — отвърна Макгий. — Човек, когото изпращаш на много трудни и неприятни мокри поръчки. Имаше и един друг, когото използвахме — Акс Убиеца, дори той отказваше да изпълни някои задачи. Агнето обаче поемаше всичко. Все едно какво.

— Представете си, нали, колко бих искал да разбера защо сте следили Самюъл дотук? — попита Уайс.

Топката беше в тяхното поле сега и Райън взе думата. Беше доста щедра в предаването на информация, но не чак толкова. Също като Уайс разбираше, че е благоразумно да задържи нещо в запас.

Заразкава му от самото начало: от изненадващата си среща със служител на чуждо разузнаване чак до момента, в който решиха да последват Самюъл при внезапната поява на колегите му, които очевидно го смениха.

Когато свърши, Уайс зададе почти същия въпрос, който тя самата бе задала на Макгий преди време.

— И защо се забавихте толкова с влизането? Можехте да се намесите и по-рано.

— Опитвахме се да подберем подходящия момент — отвърна Райън.

— Тя подбираше момента — уточни Макгий. — Аз се опитвах да реша кого да застрелям — теб или него.

— Предполагам, искали сте да чуете и нещо от моя разпит — подхвърли Уайс.

— И това също.

— Като стана дума — намеси се Райън, — много бих искала да пораздрусам Самюъл. Доста въпроси имам, които стоят без отговор.

— Изглежда и двамата имаме такива въпроси.

— Станахме трима — поклати глава Макгий.

— Ще се уверите, че Самюъл е много различен — поклати глава Уайс. — Изключително интелигентен е и ако може да ви изиграе, не се съмнявайте, ще го направи. В същото време високо цени любезното отношение. Уважението е решаващо при него. Освен Управлението има само едно нещо, към което е искрено лоялен, и ще трябва да го използваме в наша полза.

— Защо не вземеш един здрав стол и не сложиш начало на представлението? — попита Райън.

— Така ще е най-добре. Подхванем ли го както трябва, ще стане бързо и лесно.

— А ако не го подхванем както трябва?

— Тогава вероятно ще ти се поиска на неговото място да е Акс Убиеца.

ГЛАВА 50

— Съжалявам, ако са ти убивали, Самюъл — извини се Уайс, докато махаше наушниците, след което се настани на стол срещу него. Беше спокоен и говореше едва ли не утешително.

— Не бяха толкова неудобни, доктор Уайс, но все пак благодаря, че го казахте.

— Познаваш ли този господин и жената с него? — посочи докторът другите двама.

— Да, докторе, това са госпожица Лидия Райън и господин Робърт Макгий. И двамата работят за Централното разузнавателно управление.

— Както и ти, прав ли съм?

— Не, сър.

— Моля?

— Не работя за Централното разузнавателно управление.

Уайс го изгледа мълчаливо и зададе въпроса си по друг начин:

— Работиш за една програма в сянка, създадена от Централното разузнавателно управление, което им дава възможност да отрекат, че си техен служител, ако бъдеш заловен.

— Точно така.

— Самюъл, даваш ли си сметка за положението, в което си в момента?

— Задържан съм от вас, доктор Уайс, бивш служител на ЦРУ, също както и госпожица Райън, и от настоящия служител на ЦРУ господин Макгий.

— Нали разбираш, че всичко, което ще се случи по-нататък, до голяма степен зависи от това доколко ще ни съдействаш?

— Аз вече съдействам.

— Моля те, кажи ми как разбра, че това са госпожица Райън и господин Макгий? — върна се на предишния си въпрос Уайс.

— И двамата са цели, които ми бе възложено да елиминирам.

— Кой ти го възложи?

Мъжът мълчеше.

— Самюъл? — настойчиво се обади Уайс. — Въпросът е конкретен и очаквам конкретен отговор.

Мъжът продължаваше да мълчи.

— Самюъл, положението е много сериозно и далеч надхвърля рамките на елиминирането на твои колеги или дори идването ти в моя дом с подобна цел.

Нищо.

Най-неочаквано плешивият се размърда тревожно.

— На кого звъните, докторе?

— Знаеш на кого.

— Искрено ви съветвам да спрете. Веднага.

— Съжалявам, Самюъл, не зависи от мен.

— Спри! — изкрещя плешивият, но в мига в който изпусна нервите си, се овладя. — Моля ви, прекъснете връзката, доктор Уайс.

Уайс остави телефона до себе си.

— Сестра ти още не знае, прав ли съм?

Лицето на Самюъл пламна, макар да не стана ясно дали от гняв, или от срам.

— Самюъл е отгледан от по-възрастната си сестра, която се е грижила изцяло за него — обърна се Уайс към Райън и Макгий. — Постарала се е за моралното му и духовно развитие. Много пъти е търсила обяснение и дори е прикривала някои от антисоциалните му постъпки, докато вече станало невъзможно. Двамата със Самюъл се запознахме скоро след като постъпих в Управлението. Прав ли съм, Самюъл?

— Да, докторе.

— След време обаче поискаха да напуснеш моята програма и да се включиш в друга, нали така?

— Да.

— Беше с много интересно и приятно название. Спомняш ли си как се казваше?

Самюъл стисна отново устни.

Уайс се направи, че се мъчи да си спомни.

— Сетих се! — престори се той на зарадван. — „Клуб на плувците“. Така я нарекоха. Настояха да се включиш. Сестра ти обаче не е и чувала за нея.

Мълчание.

— Пожертвала е толкова много, за да те отгледа, за да те предпази. Загърбила е всякаква надежда за свой личен живот. Живее с мисълта, че от теб е излязъл един успял човек. Сега, когато тя е с мозъчен удар, ти се грижиш за нея. Какво си й казал, че работиш? Нещо скучно, но пък изисква много да пътуваш?

— Помагам при сключване на договори с мини.

— Точно така, спомних си — щракна с пръсти Уайс. — Тя сигурно се гордее много с теб. Вие двамата нямате друго семейство. Ако разбере с какво действително се занимаваш, ще бъде съсипана, нали? Ще е изключително разочарована не само от теб, но и от себе си, затова че е позволила да стигнеш дотам. Мислиш ли, че ще си чудовище в нейните очи, Самюъл?

Лицето на мъжа, залепил гръб в подпорната греда, пламна отново. Личеше, че е ядосан.

— Моля ви, доктор Уайс, престанете да намесвате сестра ми. Тя няма нищо общо с това тук.

— Грешиш, Самюъл. Има много общо, ако не и всичко. Отгледала те е. Лъгала е, за да те прикрива. Знае на какво си способен. Знае също така, че не позволи да те подложат на лечението, което отдавна, много отдавна трябваше да започнеш. Да не мислиш, че си е въобразявала, че ще се подобриш? Скрила е толкова много твои деяния, че като нищо ще бъде сметната за съучастник. Да не искаш да отровиш шансовете й за щастие, Самюъл? За нормален живот? И дали премълчаването на невъобразимите ти постъпки не доведе до нейния мозъчен удар?

Мъжът се наведе напред, всяка фибра на жилавото му мускуесто тяло се опъна и металните гривни на белезниците се врязаха в китките му.

— Ако не спрете, доктор Уайс... — заплашително започна той, но не довърши.

— Какво ще стане, Самюъл, ако не спра? Ще ме пратиш в пенсия ли?

В очите на човека проблесна зла искра. Беше напълно друг сега, завладян от гняв. В съзнанието му се разгаряше битка и той започваше да губи контрол. Уайс прочете всичко това в изражението му, видя го в стегнатите мускули, в напирашщото желание да се хвърли напред.

— Страшно ще я заболи, ако разбере с какво се занимаваш, не съм ли прав?

Самюъл заби поглед в земята.

— Харесва ли ти или не, тя е част от това уравнение. И тази част зависи от теб. Всичко зависи от теб.

Когато тялото на мъжа се отпусна и сълзи потекоха по лицето му, Уайс сложи длан върху рамото му, за да го успокои.

— Всичко ще се нареди — кротко заговори той, давайки си сметка, че от тук нататък ще измъкне необходимата информация от убиеца, когото всички познаваха като Агнето, човек с дълбоко разстроено съзнание, много сериозно болен, на име Самюъл, за когото да запази поне искрица достойнство в изтерзаната си душа беше от жизнено значение.

ГЛАВА 51

Бостън, Масачузетс

Очертаваше се дълъг ден и Харват нямаше намерение да се налива с полицейското кафе, ето защо Кордеро го заведе в кафене „Витория“ на Хановер Стрийт. Беше сред първите кафенета в Бостън, прочули се с истинското си италианско кафе, но поради ранния час не беше още отворено. Все пак се виждаха признаци на раздвижване вътре и Кордеро го увери, че няма да си тръгнат с празни ръце. Тя почука на стъклената витрина с ключа на колата и успя да привлече вниманието на възрастния мъж, който се движеше в дъното на помещението.

Човекът вдигна глава и когато я разпозна, се усмихна широко, отключи вратата и ги пусна вътре.

— Прелестната Лара. Толкова се радвам да те видя — приветства ги той.

— Прелестната Лара, а? — едва чуто прошепна Харват.

— Идвала съм и преди един-два пъти.

— И какво мога да направя за вас, полицаи? — попита мъжът, след като застана от вътрешната страна на плота.

— Той не е точно... — понечи да обясни Кордеро, но реши, че е излишно, и продължи: — Какво имате готово за навън?

С покрития с ламарини таван, старомодните машини за еспreso, старите кафемелачки и черно-белите фотографии по стените, това бе едно от най-очарователните кафенета, в които Харват бе влизал. Ако обстановката и човекът, който ги посрещна, можеха да бъдат гаранция, предчувстваше, че ще пие много добро кафе.

— Имаш ли нещо против да поръчам за двама ни? — попита Кордеро.

Харват кимна в знак на съгласие. Докато приготвяше поръчката им, мъжът попита какво се е случило на няколко пресечки от заведението му на Гардън Корт. Трябваше да се признае, че Кордеро дълго разказва, без да му даде някаква съществена информация, а той

остана с впечатлението, че е бил в центъра на събитията благодарение на връзките си с важен следовател от отдел „Убийства“ на бостънската полиция.

Когато кафето и сметката бяха готови, мъжът ѝ каза да изчака малко и пхна няколко сладкиша в хартиена кесийка, която ѝ подаде.

— Нямаше нужда — опита се да го спре тя.

— За вашия партньор.

Харват понечи да го спре с ръка, но човекът уточни:

— Другият партньор. Италианецът.

— Имате предвид Сал? — усмихна се Кордеро.

— Той хапва само малки дечица — вмъкна уж между другото Харват.

Жената до него поклати глава и извади десетдоларова банкнота.

— Сигурна съм, че ще се зарадва. Колко ви дължа?

— Нищо. От заведението. Безплатно.

— Бяхте достатъчно мил да отворите заради нас. Много ви благодаря, но не бива да взимаме нищо безплатно. Не е редно.

Човекът не знаеше какво да отговори. Най-сетне след кратка въздишка каза:

— Добре, осем долара.

Кордеро му подаде банкнотата и го помоли да задържи рестото. Мъжът ги изпрати до вратата и заключи след тях.

— Благодаря за кафето — обади се Харват след малко.

— Няма защо.

— Малко съм разочарован все пак.

— Та ти дори не си го опитал.

— Вчера ме заведе на закуска — усмихна се той, — където бостънският удушвач е погубил своята последна жертва, а днес в обикновено кафене.

— Ти си мислиш, че е обикновено — поклати тя глава с доза укор. — Излиза, че все пак не си такъв голям експерт по история на Бостън. Но този път става дума за нещо наистина жестоко.

— Знаех си — възкликна Харват, докато сваляше капачката на чашата с кафе. — Вас, полицаите от „Убийства“, жестокостите ви привличат както пламък — нощната пеперуда.

— Уверявам те, тук бяхме заради кафето. Но има ужасна история, свързана със сградата на кафенето.

— Аз съм възрастен човек — рече той и се извърна да огледа тухлената сграда. — Каква е историята?

— Предупредих те. Сам я пожела.

— Поемам цялата отговорност.

— Знаеш ли какво е ферма за бебета?

Беше чувал термина, но предчувстваше, че този път става дума за нещо различно.

— Не — отвърна той, — не мисля, че знам какво е.

— През деветнайсети век жените, които забременявали, без да имат брак, но искали да избегнат скандала, често оставяли децата в така наречената „ферма за бебета“. Там имало кърмачки, които известно време кърмели децата или направо ги осиновявали, стига цената да е добра.

— Предполагам, в този случай не става дума за това.

— В края на деветнайсети век точно тук имало такава ферма за бебета. Жената, която я управлявала, се наричала госпожа Елуд и малтретирала жестоко децата, дори убила няколко от тях.

Харват сбърчи чело. Самата мисъл едно бебе да бъде отделено от майка си беше достатъчно неприятна, но да бъде малтретирано или дори убито от хората, на които е поверено, от това стомахът му направо се сви. В неговата стойностна система нямаше нищо по-отвратително от това да изтезаваш дете или животно.

— Тогавашните собственици на кафенето отворили бар за пури и се носели слухове, че бил обитаван от духове. Завели там някои изследователи на паранормалното, които открили в мазето отвратителна спринцовка, която според мнозина привличала духовете. Щом била изнесена от помещението, шумовете престанали да се чуват.

— Вярваш ли в тези приказки? — попита Харват и отпи от чашата си.

— Говориш за духовете и привиденията ли? Не знам. Била съм свидетел на ужасяващи местопрестъпления, в последните два дни включително. Мога да разбера защо някои души не могат да преминат от другата страна. Мисля си дори, че ако бъде убита, ще бъде страшно ядосана и ще остана тук, докато случаят не бъде разрешен. Но аз съм си инат по рождение. А ти?

— Ако някой се опита да ме пречука, случаят няма да остане неразрешен, защото ще отведа човека с мен в отвъдното.

— Решителен мъж, а? — отбеляза тя.

— Не. Просто съм упорит.

Кордеро се усмихна и предложи да тръгват. По едно време подхвърли с усмивка:

— Питам се...

— Какво?

— Какво ли ще си мислят хората след сто години, когато минават покрай местопрестъпленията, върху които работим сега.

Добър въпрос.

— Надявам се да си казват, че случаите са били заплетени, но ние с теб сме ги разрешили бързо и сме успели да предотвратим следващото убийство.

— Съгласна съм — въздъхна тя и вече до колата, погледна часовника си. — Ще ти кажа какво трябва да направим.

ГЛАВА 52

— Дяволски прав си, не съм никак доволен — почти крещеше Рийд Карлтън в ухото на Харват. — Пет пари не давам какви връзки имат Мънро Луис и онези от Федералния резерв. Част от това, за което ни плащат, е да сме техните очи и уши там в този случай. Би трябвало да научат всичко това от мен, а аз — от теб. Бил си на мястото преди ФБР, за бога!

— Сър, нека... — понечи да каже Харват, но беше отрязан.

— Млъкни и ме слушай. Не ме интересува дали е било три сутринта или три следобед, дали е било в полунощ, при изгрев или там каквото се сетиш. Каквото и развитие да има по случая, по който работим, особено ако е станало убийство, очаквам да ми се обадиш. Дори ако трябва да ме събудиш. Разбра ли ме?

Шефът беше бесен и Харват знаеше, че е най-добре да не отговаря по начин, различен от „Да, сър“, „Грешката е моя, сър. Няма да се повтори“.

Телефонът му беше иззвънял в момента, в който Кордеро го оставяше пред хотела. Той искаше да вземе душ и да се преоблече, докато тя си отиде до вкъщи, за да вземе момченцето и да го заведе в детската градина. Бяха се уговорили да се срещнат отново в управлението. Междувременно Харват щеше да се свърже със Стареца и да го информира за развитието на събитията, но очевидно Мънро Луис вече се беше чул с хората от ФБР.

Харват не можеше да даде много допълнителни сведения, освен че е убеден, че жертвата е Питър Уейлън, липсващият кандидат от Чикаго.

Информацията изобщо не зарадва Стареца. Не че Харват го беше очаквал. Той също не се радваше. Тъкмо обратното. Бяха ги наели да помогнат за спасяването на четирима души, а половината от тях вече бяха мъртви.

— Освен още една вечеря и може би този път с танци с тази следователка — продължаваше Стареца, — имаш ли някакви планове

за решаването на случая, или да очаквам сведения, когато се наканиш да ми пишеш картичка?

Карлтън беше един от най-умните мъже, които Харват познаваше, но пък ставаше изключително проклет, когато беше раздразнен. В такива случаи пиперливият му език се развихряше до неузнаваемост. Единственото, което Харват можеше да направи, бе да стисне предните си зъби и да изчака бурята да отmine.

— Момчетата от Бюрото са на мнение, че останалите двама отвлечени кандидати за председателското място на Резерва са в Бостън — отбеляза Харват, — и ние сме съгласни.

— Ние ли?

— Следовател Кордеро и аз.

— И какво смятате да предприемете по този повод?

— Искат да разпространят в пресата снимките и имената на последните двама с надеждата, че в Бостън някой може да е забелязал нещо и ще подаде информация.

— Смятат ли да обявят връзката с Резерва?

— Не — отвърна Харват. — Ще съобщят за изчезнали лица, за които се смята, че са в района на Бостън.

— Добре ще е да държат информацията още малко далеч от националните медии — подхвърли Харват.

— Луис и Резервът и без това само печелят време. Единствената причина изчезналите хора да не се свързват с Резерва е, че всъщност никой не знае кои са те всъщност.

— А последното убийство?

— От отдел „Убийства“ в Бостънската полиция заградиха мястото много плътно. Заради дима от запалената гума и опасността от пожар смятат да разпространят версията, че наистина е имало пожар. Няма да изнесат тялото в обичайния пакет. Ще го транспортират в металния сандък до лабораторията по криминалистика.

— А какво смятат да предприемат по отношение на другите двама отвлечени?

— Ако побързат, ще успеят да ги включат в полицейския доклад тази сутрин. Всички следователи, всички патрулиращи полицаи ще получат имената и снимки, заедно с кратко описание и онази част от историята, която ФБР реши да се пусне. Мисля, че ще я свържат с предишните убийства.

— В такъв случай най-добре да ускорите публикуването в националната преса — отбеляза Стареца. — От полицейските управления информацията изтича като от цедка.

— Да се надяваме, че ще успеят да я опазят.

— А освен полицията?

— Имената и снимките на Бетси Мичъл и Джонатан Ренър ще тръгнат в новините по местните телевизионни канали заедно с номера на ФБР — едно осемстотин, за информация. Имената и снимките ще влязат и в местните вестници.

— По-добре късно, отколкото никога — промърмори Стареца.

— С цялата армия от патрулиращи полицаи, всички детективи и с помощта на гражданите, които си отварят очите, може да извадим късмет.

— Дано имаме резултат.

— Аз също се надявам — сподели Харват. — Ще се поизмия и след малко слизам долу, за да отида в полицейското управление. Има ли още нещо?

— Да. Клиентът иска да говори с теб.

— Мънро Луис? За какво?

— Иска да почерпи информация от източника.

— Нали ви казах всичко?

— Знам, но макар току-що да говори с ФБР, иска да чуе и теб. Поиска номера на твоя клетъчен телефон, но му обещах да му го дам, след като говоря с теб. Не бъди прекалено подробен — само фактите. Разбра ли ме?

— Да, сър.

ГЛАВА 53

Обаждането от Мънро Луис се оказа конферентен разговор с него и Уилям Джейкъбсън.

Луис държеше да чуе общи впечатления за развоя на случая и защо не са стигнали до някакви следи, но Джейкъбсън го въртя на шиш, докато не научи и най-малките подробности. Искаха да са готови за медийния вихър, който знаеха, че всеки миг ще ги помете.

Най-сетне Луис примирено попита:

— Засега няма искания за откуп, нали?

— Не — отговори Харват. — И не мисля, че ще има. Не и докато инициаторът не се изплаши от публичността.

Луис познаваше Резерва по-добре от всички други. Беше се издигнал до този пост, посвещавайки живота си на тази организация. Нямаше семейство, нямаше и някой достатъчно близък, за да държи на него. Човек можеше да го открие там и денем, и нощем, та дори в уикендите. Знаеше, че за мнозина той е студен и затворен в себе си човек. Винаги когато се опитваше да бъде по-дружелюбен, отстрани изглеждаше някак неестествено. Председателят Сойър беше първият, който се заинтересува по-сериозно от него. Беше станал негов ментор и инициатор на издигането му до поста, който заемаше сега. Бе доверил много тайни на Луис и внезапната му смърт предизвика силен шок. Наложил се Луис да хване бързо юздите не само заради Резерва, но и заради собствената си кариера. Нищо от това не беше лесно и пътят, който бяха поели, бе осеян с рисковани стъпки.

— Според вас има ли шанс тези хора да се стреснат? — попита Джейкъбсън. — След всичко, което извършиха?

— Не зная.

— Какви са шансовете според вас да бъдат заловени?

— Ако трябва да съм честен — започна Харват, знаейки чудесно, че Стареца ще го убие за това, което се кани да каже, — не мисля, че шансовете са много големи. Освен ако не направим някакъв пробив. Това е, на което разчиташ в подобни ситуации.

— Прав сте — съгласи се Луис. — Трябва да продължаваме да вярваме. Ще направим всичко възможно за разрешаването на тази криза.

— Доколкото знаем, последните двама са все още живи.

— Джон и Бетси.

— Ще направя всичко, което зависи от мен, за да ги открия.

— Моля ви, господин Харват. И моля ви, дръжте ни в течение за всичко, което се случва.

— Непременно.

Най-сетне разговорът бе прекратен и Харват отиде в банята за един душ, преоблече се и щом слезе във фоайето, си взе още едно кафе. Хотелът се намираше на около три километра от Шрьодер Плаза номер едно и полицейското управление. Улиците вече гъмжаха от коли и хора и няколко души пред входа чакаха за такси, ето защо той реши да тръгне пеша. Чистият въздух и времето насаме с мислите му щяха да му се отразят добре.

Нямаше представа как да стигне до някакви конкретни указания при толкова малко предварителна информация. Беше в този случай от по-малко от четирийсет и осем часа, а се случиха толкова много събития. Никога не беше вярвал в съвършеното престъпление. Няма толкова нещо. Престъпниците винаги оставят някаква следа.

Смяташе, че дори отпечатъците, които откриха са безполезни. Убиецът беше като призрак. И което беше по-лошо, Харват непрекъснато се чувстваше изпратен за зелен хайвер. Дори не беше в отбранителна позиция, при която да отбива атаки. Все едно го бяха пуснали в тъмна стая със завързани очи с поне петдесетина души, които държат тояги. Знаеш, че ще те ударят, но нямаш никаква представа откъде ще дойде следващият удар.

Докато крачеше, се опитваше да подреди мислите си и фактите по случая. Председателят на федералния резерв бе починал от инфаркт преди седмица. Ден след това петимата най-сериозни кандидати за неговия пост бяха отвлечени. Това се случи в неделя, а ето че вече беше сряда. Междувременно една жена, Клер Маркорт, и един от мъжете, Хърман Пенинг, бяха брутално убити.

Макар да знаеха приблизителното време през деня и местата, откъдето бе минал убиецът, нито полицията, нито ФБР бяха успели да открият лицето му на някоя от камерите. Сякаш те не бяха способни да

запечатат лицето му — все едно беше вампир, чието отражение не може да бъде уловено от огледало. Който и да беше този човек, беше невероятно опитен.

За пореден път мислите на Харват се насочиха към Бил Уайс и твърдението му, че човекът, когото издирват, е много добре подготвен, и то най-вероятно от ЦРУ. Със сигурност не действаше сам, но самата идея, че служители на Управлението са в състояние да подготвят подобни операции, беше нещо, което Харват все още трудно можеше да преглътне. Ясно, че не бяха един и двама, но бяха успели да ги убедят, че подобни убийства са оправдани. Това на него му беше достатъчно, защото, ако някога стигне до тях, щеше да знае как да се държи.

Когато пристигна в полицейското управление, Кордеро вече беше в кабинета си горе.

— Това току-що пристигна — посрещна го тя и му подаде полицейския бюлетин за последните двама изчезнали.

Харват го прочете и ѝ върна листа.

— Очаквало се е някой от тях да оглави Федералния резерв, нали? — попита следователката.

— Как се сети? — попита той.

— Ако не ми беше разказал за Клер Маркорт, можеше и да не се досетя. Но когато ти свърза икономическото ѝ образование, със специалност „Банково дело“, и смъртта на председателя на Резерва, се поразрових в интернет и прочетох какво пише за Джекил Айлънд. Лесно се досетих за какво става дума.

— Не съм ти разказвал за Джекил Айланд.

— Не, каза само остров край бреговете на Джорджия. Един от агентите на ФБР спомена името му тази сутрин. Можеше да ми кажеш, че става дума за Резерва.

— Знам и съжалявам, но изпълнявам заповеди. — Той погледна часовника си. — Ще успеят ли да включат в новините тази сутрин бюлетина за Ренър и Мичъл?

— Със сигурност. Каква смяташ да е следващата ни стъпка?

— Освен да се отбия отново в онази черква и да запаля свещ, има само едно нещо, което ми идва на ум.

— И какво е то?

От гърдите му се откъсна тежка въздишка.

— Да набележим всички исторически места в Бостън и да се опитаме да предположим къде ще е следващия му удар.

ГЛАВА 54

Бетси Мичъл бе опитала всички познати й трикове, за да запази спокойствие. Условията, при които я държаха, бяха ужасни. Малко неща помнеше от отвличането си. Прибираше се от вечеря с приятели. По пътя видя катастрофа и спря за да помогне. От този миг нататък всичко беше като в мъгла. Най-вероятно я бяха упоили.

Държаха я в голям сандък — нещо като кучешка колиба. Вътре през повечето време беше съвсем тъмно, бяха я и вързали. От време на време на тавана на сандъка се отваряше съвсем малък отвор и оттам пускаха бутилка вода и енергийни блокчета. Не й разрешаваха да се раздвижи, нито да използва тоалетна. Вероятно това беше и целта на найлоновите торбички, които бяха оставени в сандъка. Беше използвала по две и дори три торбички наведнъж, но вътре наистина миришеше ужасно. Можеше само да си представи каква воня се излъчва от нея самата.

Въпреки че бяха я упоили, добре помнеше пронизващата болка в ушите си. Открай време трудно понасяше разликата във височините и когато се налагаше да лети със самолет, винаги носеше специални тапи. Транспортираха я многократно с много спирки. Когато най-сетне стигнаха мястото, което бяха определили, качиха сандъка в някакъв камион. Очевидно с дизелово гориво. Определи го единствено по звука на мотора и миризмата на газовете. Пътува с него известно време до мястото, където се намираше сега.

Без часовник и достъп на дневна светлина нямаше как да определи каква част на денонощието е, нито от колко време я държат тук. Надяваше се да са започнали издирването ѝ, след като не се бе появила на работа в понеделник сутринта. Висш служител на хедж фонд не може да изчезне незабелязано.

Колко пъти се беше проклела, че въпреки настояванията на членовете на борда да ѝ дадат охрана, тя бе отказала. Беше ѝ се сторило нелепо. Да беше Бил Гейтс или Уорън Бъфет, човек да се замисли, но тя беше само Бетси Мичъл. Човек, достъпен за хората,

финансово гуру, подкрепящо обществени каузи. Хората не искаха да я нараняват, напротив — по-скоро искаха да я прегръщат. Често дори се шегуваше, че няма спомен кога за последен път висш служител е бил отвлечен в Съединените щати. Ако някой по-осведомен все пак ѝ напомнеше за такива случаи, тя само се засмиваше. Бетси Мичъл се интересуваеше единствено от бюджети и крайни сборове, а не от бодигардове. Всичко това бе така до момента, в който не я похитиха.

От малкото, което знаеше за отвлеченията, беше сигурна, че щом похитителите ти крият лицата си, това е добър знак. Не желаеха да бъдат разпознати в даден момент.

Когато най-сетне отвори вратата на сандъка, тя видя над главата си здраво сложен мъж, който бе приклепнал над отвора и размахваше в ръка светеща палка. Беше облечен в гащеризон и на лицето му имаше ухилена маска на Гай Фокс, от онези, които привържениците на антикапиталистическите движения обикновено носят.

Маската беше смущаваща, но все пак беше някакъв знак за това с какви хора вероятно си има работа. Ако бяха се поинтересували с какво се занимава тя, което най-вероятно бяха проучили добре, щяха да знаят, че тя подкрепя много каузи, които не противоречат на техните идеи. Определено не беше техен враг. Беше избрана само защото са разчитали, че нейната фирма ще плати откуп. Не беше сложно да се досетиш. Когато икономиката стигне до отчайващи спадове, средствата, които хората използват, често са отчаяни. Дано да има начин да разберат, че тя оценява високо борбата им. При други обстоятелства със сигурност щеше да има възможност да даде своя принос за каузата им.

Сега обаче това нямаше значение. Тя беше техен пленник. И докато изпечената бизнес дама в нея искаше да види ще може ли да ги уговори да я пуснат, нещо в очите на човека зад маската събуди инстинкта ѝ за самосъхранение и ѝ подсказа, че засега е най-добре да си държи езика зад зъбите и да му се подчинява.

Онзи ѝ даде знак с ръка, облечена в ръкавица, да излезе навън. Тя изпълни заповедта.

В ъглите на помещението бяха разхвърляни други светещи палки, от които вътре цареше призрачен сумрак. Трудно ѝ беше да

определи къде е попаднала. Мястото беше мръсно, очевидно индустриална постройка, изградена от тухли и бетон.

Щом главата ѝ се подаде над отвора, той сграбчи кичур от гъстата ѝ кестенява коса, изви го и дръпна с такава сила, че тя буквално чу как скалпът ѝ се откъсна от черепа. Извика и мъжът я удари през лицето със светещата палка.

После залепи главата ѝ за пода, след което плъзна някакъв предмет под брадичката ѝ. Трудно ѝ беше да определи какво е това, докато не усети пръстите му да ровят под косата ѝ и да затварят закопчалка. Беше ѝ сложил яка. Защо? Дали не се опитваше да я унижи още повече? Дали нямаше да снима клип, който да изпрати с искането за откуп? Хиляди въпроси жужаха в ума ѝ, но тя не смееше да зададе нито един от тях. Мястото, където беше ударил лицето ѝ, още гореше. Нямаше намерение да предизвика отново гнева на мъжа. Засега предпочете да запази въпросите за себе си. Който и да беше този човек, за него това беше работа.

Вътре в сандъка тя можеше да се размърда, но сега, с яката на шията, той я изтегли навън и стегна ръцете ѝ зад гърба с белезници. Поне краката ѝ бяха свободни. Това повдигна нови въпроси, кой от кой по-ужасяващи, ето защо се опита да ги изтика назад в съзнанието си. Много скоро щеше да разбере намеренията му.

След дългото време, прекарано в сандъка, ставите ѝ се бяха вдървили. Трудно ѝ беше да пристъпва дори, това ядоса мъжа с маската на Гай Фокс и той буквално я повлече към отсрещната стена на помещението, където бе забита халка, от която висеше не много дълга верига.

Мъжът закачи металната ѝ яка за края на веригата. Нямаше начин да се освободи, особено с извитите зад гърба ръце. Можеше само да пристъпва леко встрани. Все пак ѝ беше приятно, че е отново на крак, а не прегънатата в онзи тесен метален сандък.

Онзи отстъпи няколко крачки и я огледа преценяващо. Бавно протегна ръце напред и започна да прави гимнастика. Сетне приклекна няколко пъти и ѝ даде знак да го последва. Подкани я да се раздвижи. Защо? Да не би да смяташе да я пусне да си върви? Твърде хубаво беше, за да е истина, но вместо да прогони мисълта от съзнанието си, тя се вкопчи в нея. *Ще ме пуснат!* — повтаряше си отново и отново.

По едно време, сякаш доволен от резултата, той спря и извади от джоба си портативно дигитално записващо устройство. Протегна го напред, за да може тя да го види добре, и го включи.

Разнесе се малко драматичен мъжки глас, който, като произнасяше отчетливо всяка дума, каза: „Моля повторете след мен: Луси Локет кесийката изпусна, Сали Фишър я намери. Вътре не видя ни пени, само панделка завита“.

Бетси нямаше представа каква откачена игра играеше този тук. Мълчанието ѝ явно го ядоса. Върна записа, тикна устройството в лицето ѝ и отново го пусна.

„Моля, повторете след мен — произнесе отново гласът: — Луси Локет кесийката изпусна, Сали Фишър я намери. Вътре не видя ни пени, само панделка завита.“

Тя съвсем естествено беше изплашена и мозъкът ѝ не работеше много адекватно.

— Сали Фишър кесийката изпусна — запелтечи.

Мъжът с маската протегна свободната си ръка и я перна през лицето. Върна отново записа в началото и го поднесе пред устата ѝ за пореден път.

„Моля повторете след мен — започна гласът: — Луси Локет кесийката изпусна, Сали Фишър я намери. Вътре не видя ни пени, само панделка завита.“

Усети кръв в устата си. Ударите на мъжа я изплашиха. Сега вече знаеше какво бе онова тревожно проблясване в погледа му, което видя. Той беше убиец и ако преценеше, че трябва да отнеме живота ѝ, щеше да го направи без никакво колебание.

Нека този път успея да го кажа, моля те, Боже, нека да успея. Искam само да си отида. Само да си отида у дома.

— Луси Локет кесийката изпусна, Сали Фишър я намери. Вътре не видя ни пени, само панделка завита — произнесе тя, спазвайки дори скоростта на диктора. Мъжът с маската ѝ даде знак с ръка да го повтори отново.

Тя се подчини и този път с повече увереност издекламира:

— Луси Локет кесийката изпусна, Сали Фишър я намери. Вътре не видя ни пени, само панделка завита.

Мъжът с маската пхна записващото устройство в джоба на гащеризона си, протегна облечените си в ръкавици ръце и

изръкопляска бавно. Приглушеният шум отекна в студеното помещение.

Стоеше там и я съзерцаваше почти одобрително. Вдигна лявата си ръка и я отпусна леко върху рамото ѝ.

Тутакси в съзнанието ѝ се оформи мисълта: *Опитва се да ми вдъхне кураж, ще ме пусне да си вървя.* В следващия миг обаче ръката му се дръпна рязко и отнесе блузата ѝ.

ГЛАВА 55

Без достъп до книгите от домашната си библиотека Харват трябваше да се справи с онова, което намираше в интернет. Закачиха карта на Бостън на стената в офиса на Кордеро и с карфици и кабарчета с цветни главички отбелязаха всички по-значителни исторически обекти. Така цялата картина бе пред очите им.

Единствено Джекил Айлънд, Джорджия, където бе убита Клер Маркорт, остана извън картата. Негова снимка бе разпечатана в размер трийсет на двайсет сантиметра и залепена на стената до долния десен ъгъл на картата на Бостън. Така имаха поглед към всички обекти.

Като оставим настрана факта, че картата им бе обсипана с карфици, бележещи историческите места, което само по себе си беше достатъчно объркващо, на всичкото отгоре нямаха представа в коя посока и по кое време убиецът ще се насочи от тук нататък. На бяла дъска, подпряна на статив, Харват с маркер тегли една черта, илюстрираща времето, и сподели с Кордеро как вижда нещата, с надеждата тя също да изкаже своето мнение.

— Първото убийство става в неделя вечер на Джекил Айлънд и включва елементи от Бунта на белия бор през 1772 година в Ню Хемпшър — започна той и забодде над картата карфица, която да представлява Ню Хемпшър. — Второто става късно през нощта в понеделник или в първите часове на вторник на мястото на Дървото на свободата и имитира окачването на чучелото на Андрю Оливър през 1765 година. Така се връщаме назад във времето. Третото стана снощи в Северен Бостън на мястото, където домът на тогавашния губернатор Томас Хъчинсън е бил плячкосан и разрушен, също през 1765 година. В интерес на истината, само две седмици след като чучелото на зет му Андрю Оливър е закачено на дървото.

— Да приемем за миг — обади се Кордеро, оглеждайки стената, — че които и да са Синовете на свободата, те държат първото убийство да е впечатляващо, символично и без всякакво съмнение целят Резерва. Тъкмо затова го организират така, че да се случи на Джекил Айлънд.

Ако са искали да убият Клер Маркорт в Бостън, щяха да я транспортират до тук, както го направиха с Питър Уейлън, нали?

— Именно — кимна Харват.

— Значи можем да приемем, че Джекил Айлънд е избран, за да може заедно с убийството да предизвика шок и страх.

— Съгласен съм.

— Ако наистина е така, то е изключение и това, на което ставаме свидетели в Бостън, е по-скоро правилото. От Дървото на свободата към имението на Хъчинсън убиецът се движи хронологично.

— Права си — съгласи се Харват, — но не е достатъчно, за да изградим на тази база теория.

— Нямаме избор. Липсата на допълнителни данни не означава, че фактите, с които разполагаме, са подвеждащи. Нали ти казах, че сега все едно сглобяваме часовник. Вече имаме две зъбчати колелца, които напълно съвпадат. Не е логично да стоим тук, без да им обръщаме внимание, и да размишляваме каква ще е следващата стъпка.

Човек трябваше да притежава особен тип съзнание, за да стигне до такова съждение. Колкото и да се гордееше Харват със собственото си търпение и самоконтрол, не можеше да не признае, че Кордеро има уникален талант за тази работа. Област, в която той определено не можеше да се похвали твърде.

— Добре — съгласи се с нея. — Да напаснем наличните колелца. Да приемем, че нашият убиец се движи в хронологичен ред. Какво търсим? Важно историческо събитие или също така важен, но по-нюансиран факт?

Сега вече Кордеро беше вън от сферата си.

— Мен ли питаш? Мислех, че моето неблестящо представяне в областта на историята на Бостън не остана скрито за никого.

— Какво подсказва вътрешният ти глас?

— Онзи, дето не е добре информиран ли?

— Не — поклати глава Харват, — онзи на ченге от отдел „Убийства“. Хората, които стоят зад всичко това, държат още двама отвлечени. Дали ще предприемат нещо много символично, или ще играят с по-ниска топка?

— Ако оставим историята да води, с какво според теб разполагат?

Добър въпрос. Той взе маркер с друг цвят, погледна в уебсайта с историята на Америка и тегли нова линия на времето.

— През 1767 година Британският парламент гласува законите на Таунзънд, отнасящи се най-вече до данъците, които колонистите трябва да плащат на Короната, върху чая, хартията, стъклото и оловото. Това предизвиква ново недоволство срещу налозите, тъй като колонистите нямат представителство в Парламента, и те бойкотират стоките, пристигащи от Англия. Най-голямо недоволство обаче поражда разрешението, което според тези закони се дава на британските войници да се настаняват в жилищата на колонистите, което ни довежда и до събитията от 1768 година. Тогава именно „Синовете на свободата“ най-сериозно заплашват с въоръжена съпротива в случай че британски военни части се появят в града. Скоро след това два военни отряда пристигат, за да „помогнат при събирането на данъци“. Много колонисти виждат в този акт начало на окупацията на Бостън от страна на Великобритания.

— Знаем ли къде са били разквартирувани? — попита Кордеро.

Седнал пред нейния компютър, Харват бе отворил множество прозорци. Отне му няколко минути, докато открие нужната информация.

— Ето — обади се той най-накрая. — Единият полк в Бостън Комън, а другият във Фенюъл Хол.

— Минахме покрай него снощи след вечерята.

Добре помнеше мястото. Някога било пазарен площад и място за събирания на повече хора, където Сам Адамс и други колонисти произнасяли пламенни речи в подкрепа на идеята колониите да се откъснат от Великобритания.

— Някои наричат мястото Люлка на свободата — отбеляза Харват — и мога да разбера защо нашият убиец би го избрал за следващата си акция.

— Да го включим в нашия списък — предложи тя. — Какво друго имаме?

Миг преди Харват да успее да отговори, шефът на Кордеро надникна в стаята при тях.

— Току-що получихме информация, която може да се окаже полезна след съобщението за липсващите двама.

— Някой да не е видял Ренър или Мичъл? — попита Харват.

— Не точно.

— Какво искаш да кажеш?

— Имаме сведение за съмнителни действия в стар склад недалеч от Кабът Ярд.

— Къде е това? — вдигна очи Харват към Кордеро.

— В Южния район — отвърна тя. — Какви точно са тези действия?

— Двама от патрулиращите полицаи заловили крадец на метал. Тарашел опустели сгради в района. Имал досие и го заловили с незаконно оръжие, което доста щяло да усложни положението му. Но когато го завели в управлението, се опитал да сключи сделка. Попитали го какво точно може да предложи и той започнал да дрънка какво ли не. Сред глупостите, които изръсил, изникнало и нещо интересно. Набелязал през почивните дни празен склад и смятал да се върне после отново. Но когато отишъл там, вътре вече имало хора.

— Какви по-точно? — попита Харват.

— Според крадеца на метал били неколцина въоръжени бели мъже. Оръжията им не били какви да е, а компактни и автоматични, заприличали му на картечни пистолети. Твърди също, че видял четири метални сандъка, нещо като кучешки колиби. Решил, че мъжете се занимават с бой на кучета или контрабанда на екзотични животни, но успял да надникне в един от тях.

— Хора — обади се Харват.

— Именно. Според нас може да е следа. Командосите и ФБР са вече там. Къде е Сал?

— Още е на местопроизшествието на Гардън Корт — отвърна Кордеро.

— Повикай го. Искам ви и двамата в склада. Може да се окаже истински пробив. Не желая да се провалите. Ясен ли съм?

— Да, сър.

ГЛАВА 56

Партньорът на Кордеро пристигна на мястото десетина минути след като тя и Харват вече бяха там. Отрядът на командосите още оглеждаше обстановката отвън и обсъждаше с агентите на ФБР плана за влизане. Фирма за снабдяване на ресторанти с продукти любезно им предостави гаража си, където да приберат колите, за да не събудят подозрение.

Сред униформените командоси се виждаха и няколко цивилни, заради чийто външен вид — късо подстригани коси и яко телосложение, човек трудно би ги взел за случайни минувачи от квартала. Никой нямаше намерение да влиза спокойно в склада. Трябваше да го направят бързо и силово, за да не дадат време на хората вътре да се усетят.

Ако те бяха умелите професионалисти, каквито Харват не се съмняваше, че са, щеше да се разрази здрава стрелба. Командосите обаче искаха да знаят пред какво може да бъдат изправени.

Възползвайки се от краткото прекъсване на консултациите им, Харват дръпна настрани командира на отряда и сподели опасенията си. Човекът го изслуша, благодари му и отиде да разкаже чутото на хората си.

Докато говореха, един от наблюдателите съобщи по радиостанцията, че в склада е съвършено тихо. Бяха успели да изпратят на покрива свой човек да погледне през оберлихта, през който се предполагаше, че беше гледал и крадецът на метал, и той също съобщи, че не забелязва никакво движение. Беше прекалено спокойно и тихо. Или крадецът беше излъгал, или хората вътре го бяха усетили.

Най-голямата грижа на командосите беше безопасността на отвличените. Без информацията къде може да са те, работата на военните ставаше изключително трудна. Колкото бързо и експедитивно да действаха командосите, голяма беше вероятността при влизането им похитителите да убият отвличените. Балансирането между сигурността на вероятните невинни вътре и тази на командосите беше като танц по

острието на бръснач. Съществуваше само една вероятност за благоприятен изход и изобилие от възможности за нещо неприятно.

Командирът на отряда бе педантичен и отказваше да предприема прибързани ходове. Полагаше максимални усилия да не бъде пропуснато нищо при огледа. Най-сетне даде знак за действие.

След последна проверка на радиовръзките, на оръжията и екипировката командосите застанаха на позиция.

Собственикът на компанията за доставки бе предложил на цивилните да използват една от неговите товарни коли. Имаше вероятност ванът на бизнеса в съседство да не събуди подозрения. Това естествено се основаваше на опасното допускане, че мъжете в склада все още не са забелязали, че ги наблюдават, и не подозират задаващата се опасност или пък са достатъчно тъпи да не очакват никакви досадници — цивилни или не, да влязат вътре.

Харват бе участвал в достатъчно завземания на сгради, за да знае, че докато времето за хората от атакуващия екип тече едва-едва, за всички останали събитията се развиват с невероятна скорост. Ето защо каза на Кордеро и партньора й да се готвят за действие.

Тримата напуснаха помещенията на фирмата за доставки на ресторантите и решиха да отидат до склада с форда „Виктория Краун“ на Сал. На задната седалка бяха оставени два пластмасови контейнера „Ръбърмейд“, пълни с инструменти, единия от които свалиха на пода, за да направят място за Харват. Кордеро се настани до шофьора. Щом агентите на ФБР и командосите напуснаха помещенията на доставчика на храни, те също потеглиха.

Сал включи радиото си, за да са в течение на събитията по завземането на сградата. Съвсем близо до склада и с видимост към него той спря до тротоара. От една страна, бяха достатъчно близо, а от друга — ако започнеше стрелба, щяха да са на безопасно разстояние.

— Не гаси колата — обади се Харват, щом видя, че Сал посяга към ключа на таблото.

Онзи кимна в знак на съгласие и тримата останаха заслушани в радиото.

Екипът на командосите и агентите на ФБР бяха в свършена комуникация. Съобщенията с предварително уговорените кодове летяха в двете посоки. В даден момент вратите и прозорците на склада

бяха разбити едновременно, светещи палки полетяха вътре и екипираните мъже нахлуха след тях.

Харват усети как тялото му се стяга. Какво става? Дали спипаха „Синовете на свободата“?

Никак не му харесваше, че е във в колата, на половин пресечка от събитията. Дяволски му се искаше да е с екипа напред, мечтаеше да ръководи акцията.

След период от време, който им се стори цяла вечност и чуваха само пукота на радиото и как мъжете вътре минават от стая в стая, стана ясно, че сградата е празна.

Направиха очевидно и повторна проверка и едва тогава шефът на екипа обяви:

— Сградата е чиста.

Сал включи на скорост и колата пое бавно напред към входа на склада. Част от командосите вече излизаха навън. Агентите на ФБР влизаха един по един.

Вече във в колата, Харват се размина с един от излизащите, който кимна.

— Никой от отвлечените!

Можеше да се каже, че акцията бе провал.

Командирът на екипа ги чакаше вътре.

— Сандъците още са тук — заяви той. — Но толкоз.

— Къде са? — попита Кордеро и тримата проследиха с поглед посоката, в която сочеше мъжът.

Подпрени на стената, металните сандъци бяха килнати на една страна, сякаш някой бе имал намерение да ги изнесе, но после беше размислил.

На стената в съседно помещение видяха закачена за стената верига, а до нея човек от екипа бе открил женска блуза. Миришеше ужасно и бе опръскана с кръв.

— Знаете ли каква е кръвната група на Бетси Мичъл? — попита следователката.

— Лесно ще разберем.

— Къде е апаратът ти? — обърна се Кордеро към партньора си.

— В колата.

— Не ми се ще да чакаме криминалистите. Искам да направим снимки веднага и да продължим с анализите час по-скоро.

— Няма проблем — отвърна Сал. — Само трябва да координираме с момчетата от ФБР, да организираме наблюдение на мястото и да разпитаме, в случай че някой е забелязал още нещо, а и да видим не можем ли да получим по-добро описание на мъжете, които крадецът на метал твърди, че е видял.

— Какво да направя аз? — попита Харват.

— Имаш ли някакъв опит в съдебната медицина?

— Не голям — поклати той глава.

— В такъв случай имам за теб идеална задача — въздъхна тя. — Донеси от колата двата пластмасови контейнера, които видя.

— И после?

— После ще имаш възможност да докажеш, че те бива в разследването.

— Как?

— Ще отидеш да потърсиш къде в района се продава кафе.

ГЛАВА 57

Трябва да се признае, че Харват не само нямаше нищо против да отиде за кафе, но дори успя да намери такова, което ставаше за пиене. Върна се с три чаши в картонена кутия.

Екипът от лабораторията не беше пристигнал още, но Кордеро бе направила съществено откритие.

— Я виж това — подаде му тя пластмасова торбичка с някаква картичка вътре с размера на визитка. От едната страна с кървавочервени букви бе нарисуван череп с кости и корона над тях. От другата страна имаше надпис: *Гордея се с откритото признание, че ненавиждам тираните.* Следваше съкращението *С. Н. С.*

— Това според мен е цитат от Джон Ханкок.

— Точно така — обади се Сал и подаде своя смартфон. — В речта му по случай четвъртата годишнина от Бостънското клане.

— Защо е на картичката? И защо са я оставили тук?

— Може да са я изпуснали — предположи Кордеро.

— Къде я откри?

— Зад сандъците до стената.

Имаше логика в думите ѝ. Едно беше сигурно — откриването на този склад беше голям пробив. Поне се надяваше да е така.

— Успя ли да намериш още нещо? — попита Харват.

— Нищо освен блузата и тази картичка — отвърна следователката.

— Все трябва да има още нещо. Просто не сме го намерили.

— Ами пробвай се — обади се Сал. — Попаднеш ли на нещо, само не го пипай. Повикай някой от нас или агент на ФБР.

Харват кимна и се отправи към другата част на склада. Беше свикнал при претърсване на убежища на терористи да открива по-скоро флашки, компактдискове и дори документи, отколкото косми или текстилни нишки.

Картичката беше истинска находка. Повече от ясно беше, че са на точното място. Оставаше само въпросът дали ще могат да открият

още нещо.

Щом криминалистите пристигнеха, щяха да претърсят щателно всеки сантиметър. Несъмнено щяха да намерят хиляди отпечатъци и Харват никак не завиждаше на човека, когото щяха да натоварят със задачата да ги провери. При сграда от този мащаб проблемът щеше да е кои отпечатъци да не вземат.

Най-вероятно щяха да се спрат на сандъците, на веригата в стената и на мястото около блузата, дръжките на вратите, ключовете за осветление и повърхностите в тоалетните. За всички останали места беше въпрос на избор, макар процедурата и за полицията, и за ФБР да бе много строга.

Онова, което търсеше, докато се оглеждаше, беше нещо по-необичайно, което не се връзва с мястото.

Този, който е бил тук, вероятно е пристигнал в ранните часове на понеделник сутринта. Само преди два дни. Щом е бил достатъчно небрежен да изпусне картичката, къде още може да се е издънил? Дали блузата беше грешка? Или бе оставена нарочно? Или просто е била без значение за него?

Крадецът на метал бе видял няколко души и това беше потвърждение на теорията им, че зад убиеца има цял екип. Оръжието, което приличало на картечни пистолети, пък беше в подкрепа на хипотезата, че са добре подготвени и най-вероятно са свързани с военни или разузнавателни организации. Като добавим към това и начина по който жертвите бяха убити, особено отрязването на ушите на Клер Маркорт и Кели Дейвис, всичко навеждаше на мисълта, че теорията на Бил Уайс за „Клуба на плувците“ ще се окаже правдоподобна.

Докато крачеше напред-назад из помещението, мисълта на Харват се върна към израза на Джон Ханкок, изписан на обратната страна на картичката. Още докато теглеше чертата с маркера в кабинета на Кордеро, му хрумна, че следващото събитие по хронология би трябвало да е Бостънското клане, но не успя да сподели идеята си заради влизането на шефа на Кордеро.

Ами ако следващото място, където убиецът възнамеряваше да удари, не беше Бостън Комън или Фенюъл Хол, местата, където британските войски са били настанени, а мястото на Бостънското клане?

Колкото повече мислеше, толкова по-силно се затвърждаваше убеждението му, че това ще е така. Текстът от Ханкок трябва да беше свързан със следващото появяване на убиеца. Там трябваше да е.

Оставаше само въпросът дали да продължават да си губят времето тук и да оставят работата да бъде довършена от криминалистите, или да насочат усилията си към следващото място. Всъщност този въпрос изобщо не стоеше.

Той се отказа да оглежда повече и с бързи стъпки се запъти да търси Кордеро. Ако проведяха акцията както трябва, можеха да успеят да заложат и капан и убиецът да се хване.

ГЛАВА 58

Единствено кръг от заоблени камъни с гравирана в центъра звезда върху тротоара точно под източния балкон на Олд Стейт Хаус бележеше мястото на Бостънското клане. Това бе една от не толкова впечатляващите, но пък и най-важната от спирките по Пътя на свободата в Бостън — близо четири километра дългата червена линия, която минава през града и свързва шестнайсет важни исторически места на събития, довели до Войната за независимост. Тук, на това място, пет граждани на Бостън били първите, дали живота си в името на американската свобода.

Харват изчака групата туристи да отмине и се обърна към Кордеро и партньора ѝ:

— Символиката тук е на върховно ниво. Тук трябва да е следващата му акция.

— Какво ще кажеш, Сал? — попита следователката.

— Смартфонът ми не е чак толкова умен, че да предсказва какво смята да направи убиецът. Нямам представа.

— Мислиш ли, че могат да замислят нещо в Олд Стейт Хаус? — извърна се тя към Харват. — Някое ново обесване, може би? Така че тялото да увисне от балкона например?

Харват вдигна очи и размишлява известно време.

— Знаем, че обичат да действат късно нощем. Под прикритието на нощта. Не обичат да се излагат на показ. Точно затова акциите при Дървото на свободата и дома на Хъчинсън бяха проведени вътре. Трудно ще убиеш някого на открито.

Партньорът на Кордеро вдигна лице нагоре и огледа офис сградите наоколо.

— Ами ако решат да използват снайпер?

Добро хрумване. Харват не беше помислил за подобна възможност и също огледа сградите. Десетки бяха местата, на които можеше да се настани снайперист. Щеше да е драматично и да

привлече вниманието на много хора. Подобна възможност му се стори напълно реална.

Същински адвокат на дявола, той продължи:

— Ако решат да използват снайперист, как ще накарат жертвата да отиде до мястото, което са определили?

— Ако зависеше от мен — започна да размишлява на глас Кордеро, — щях да повикам там полицаи.

— Така ли?

— Щях да позвъня на 911 с някаква измислена причина и да изчакам полицаи, когото изпратят, да застане точно там, където искам, и тогава да пусна жертвата.

— Като я накараш да си мисли, че я пускаш да си върви? — попита Харват.

— Него или нея — уточни тя. — Не забравяй, че засега липсват един мъж и една жена.

— Именно. И като кажеш на нея или на него, че го пускаш на свобода, ще го оставиш някъде наблизо и ще му кажеш да тича към полицаи.

— И тъкмо когато стигне до униформения — обади се партньорът, правейки се, че стреля със снайперистка пушка, — край!

Теорията беше чудесна, но беше само теория. Харват отново вдигна лице към прозорците на сградите. Заслужаваше си да се обмисли.

— На колко командоси мислите, че можем да разчитаме?

— Няма проблем да се обърнем към частите им в цялата страна — започна Кордеро, обикаляйки с очи периметъра, — но след като не сме наясно какво планират нашите похитители, ще се наложи да наводним пространството и с цивилни. А докато жертвата стигне до историческото място, може да стане твърде късно.

— По време на Бостънското клане британските войници избиват невинни хора с мускети, така че, ако решат да минат на плана със снайпер, ще се наложи да държат жертвата под прицел през цялото време. Въпреки това ще трябва да покрием и другите си бази.

— Кои например?

— Налага се да сложим постове в Олд Стейт Хаус — рече той, докато междувременно мисълта му бързо прехвърляше и хилядите други възможности. Когато имаш място, особено на открито, се

научаваш как да го браниш, мъчейки се да мислиш като лошите. — Какво има отдолу? Канализация? Тунели на метрото?

— Вероятно. Защо?

— В случай че историческият маркер не е поставен на точното място на Бостънското клане, а над него, ще имаме нужда от полицаи отдолу, за да покриват периметъра.

— Няма да е трудно да разберем — отвърна Кордеро.

— Какво още ще ни е нужно?

Странно беше усещането, че тя се отнася с него като със специалист, трябваше му миг поне, за да свикне с промяната. Вероятно се дължеше на това, че Кордеро разбра, че е бил агент на Сикрет Сървис, нищо че нямаше представа, че е бил в екипа на президента. По някакъв начин беше усетила, че с тази работа тук той се чувства в свои води и че е добър в нея.

Харват се замисли какво още ще им е нужно и съзнавайки, че в никакъв случай няма да успеят да стигнат навреме, за да спасят жертвата, се спря на единственото, което им бе необходимо повече от всичко друго.

— За нищо друго не бих помолил, освен за камион, пълен с късмет. — Той направи усилие да придаде оптимизъм на усмивката си.

Чу как партньорът на Кордеро се изхили, но така и не успя да определи дали онзи се смее на шегата му, или му се присмива.

ГЛАВА 59

Бетси Мичъл чувстваше превозното средство, вероятно ван, ако се съдеше по звука от плъзгаща се врата, когато се качиха, след което поеха очевидно в населено място, защото често спираха и тръгваха. Нямаше представа къде се намират. В резултат на опиатите, които ѝ биеха, и неколkokратните кацания и излитания след отвличането, тя съвсем загуби представа дали е все още в Съединените щати. До слуха ѝ стигаха клаксони на автомобили, но нищо не виждаше. На главата ѝ постоянно бе нахлузена качулка.

Като оставим настрана разбитата устна и насиненото око, което много я болеше след ударите по лицето, изнасилването, от което толкова се страхуваше в онзи склад, така и не се случи. След като разкъса блузата ѝ мъжът с маската излезе. Върна се с малка камера, комбинирана с микрофон с размера на една трета гилза за червило. Показа ѝ устройството и го залепи с тиксо за гърдите ѝ, след което нахлузи качулката на главата ѝ.

Докато махаше яката от шията ѝ и започна да я облича, използва дигитално записващо устройство, на което бе записал какво ще се случи по-нататък.

Бяха се договорили за откупа ѝ. Само след часове тя щеше да бъде свободна, ако изпълнява точно каквото се иска от нея. Това беше и целта на видеокамерата и микрофона. Заради качулката на главата си тя не можеше да вижда, но чувстваше как той ѝ нахлузва някакви дрехи. Обясни ѝ, че ще вижда и чува всичко, което тя прави. Не пропусна да ѝ каже и какво ще се случи, ако се отклони от инструкциите. Кръвта застина във вените ѝ. Успя да намери сили и се закле, че ще прави всичко, както ѝ е поръчано. Обеща, че при никакви обстоятелства няма да се отклони от инструкциите.

Когато гласът от дигиталното устройство поиска да повтори стихчето за Луси, тя го направи дума по дума без никаква грешка. Сигурен, че е напълно готова, човекът я качи в колата и потеглиха.

Бетси загуби представа колко време бяха пътували. Можеше да е един, а може би и десет часа. Единственото, за което можеше да мисли, бе да върши нещата така, както искаха от нея. Мечтаеше единствено за свободата си. За това да се прибере у дома.

Колата зави за кой ли път, но постепенно намали скоростта и най-сетне спря. Мъжът с маската се качи отзад при нея и свали качулката. Втренчи очи в нейните за известно време, сетне извади отново дигиталното устройство и натисна копчето за включване.

„Моля повторете след мен: Луси Локет кесийката изпусна, Сали Фишър я намери. Вътре не видя ни пени, само панделка завита.“

Бетси покорно повтори. Мъжът върна записа в началото и отново го пусна. Бетси повтори. Започна да повтаря като мантра отново и отново текста от край до край. Ако го повтореше достатъчен брой пъти, щяха да я пуснат.

Мъжът с маската извади ножа си и срязва първо пластмасовите белезници, които държаха китките ѝ, после и тези на глезените. Потупа гърдите ѝ, за да ѝ напомни за камерата, плъзна вратата и ѝ даде знак с ръка да слезе на тротоара.

В която и част на света да се намираше, беше вечер. Инструкциите ѝ бяха съвсем ясни. С ръка първо в десния джоб, а после и в левия, тя бавно се отдалечи от вана. Докато крачеше, повтаряше фразата отново и отново, изпълнена с надежда, че мъжът не я е излъгал:

— „Луси Локет кесийката изпусна, Сали Фишър я намери. Вътре не видя ни пени, само панделка завита“.

— Ето, заповядай — рече Кордеро и подаде на Харват бутилка с вода, която бе купила за него. — Нещо ново?

Той пое водата и докато отвиваше капачката, отвърна:

— Нищо засега. Какво каза командирът на командосите?

— Зададе ми същия въпрос, който чух и преди час — още колко време мисля, че ще чакаме.

— Какво му отговори?

— Да не се тревожи — екипът му ще си е у дома за Коледа.

Харват се усмихна. Тя поне не губеше чувство за хумор, което през последните часове бе започнало да се изчерпва. През целия ден

организираха операцията, най-вече координираха действията си с ФБР, чиито агенти непрестанно се свързваха с централата във Вашингтон. По мнението на Харват твърде много време беше отделено на това къде точно ще стои всеки, колко от бостънските полицаи и колко агенти от ФБР ще бъдат цивилни и т.н. Когато най-сетне всичко бе уточнено, беше вече късен следобед.

— Този вид операции са сложно нещо — сподели Харват с Кордеро по повод на разговора ѝ с командира на командосите. — Следеното на покривите на сградите и на прозорците изцежда мозъка ти. Много скоро се изтощаваш така, че като нищо ще изпуснеш нещо. Командирът просто се тревожи дали хората му ще запазят форма.

— Както вече казах, за Коледа ще са по домовете си.

Харват кимна. Всички бяха изнервени. С нетърпение очакваха нещо да се случи. За разлика от другите те имаха възможност да се движат.

Партньорът на Кордеро отговаряше за периодичната смяна на дрехите, така че Харват можеше да влиза и излиза от района с различни облекла. Сал се грижеше и за координацията между цивилните полицаи и агентите на ФБР.

Имаше няколко фалшиви тревоги заради минувачи, напомнящи с нещо външния вид на Джонатан Ренър или Бетси Мичъл. Всеки път всички скачаха в пълна готовност, но бързо се оказваше, че това не са техните обекти, и те се връщаха по местата си.

С напредването на вечерта Харват виждаше как умората започва да се отразява на наблюдателността на Кордеро.

— Какво ще стане, ако по някакъв начин е изтекла информация? — попита по едно време тя. — Ами ако са разбрали, че сме тук в засада?

Харват погледна часовника си.

— Още е рано да се размекваш.

— Не се размеквам. Но може и да съм права.

— Веднъж ми се наложи да стоя легнал в дупка, не по-голяма от багажник на кола, и да чакам един тип да мине. Нямахме кафене наблизо, откъдето да си взема студена напитка, нито чиста тоалетна. За хората от третия свят това тук е почти като в хотел „Риц-Карлтън“.

— Сигурно можеше да е и по-лошо — съгласи се тя.

— Така е. Като например наоколо да пълзят змии или по теб да стрелят от камиони, пълни с въоръжени мъже.

Кордеро го изглежда продължително.

— По някое време ние с теб дълго ще си поговорим кой всъщност си.

Той отпи вода от шишето, след което завинти обратно капачката.

— Трябва да го направим на чаша кафе. Иначе ще заспиш.

— Не знам защо, но се съмнявам, че ще заспя.

Харват се канеше да смени темата, но в този момент нещо изпука в слушалките им. Беше Сал.

— Току-що постъпи информация от един от патрулиращите полицаи в района.

— И каква е тя? — поиска да знае Кордеро.

— Изглежда е намерил няколко картички като онази, която ти откри в склада.

— Къде е той?

— Задръж така, ще го включа на тази честота.

— Говорите със следовател Кордеро — рече Сал след минута.

— Следовател Кордеро? — обади се нечий глас. — Говори полицай Качински.

— Какво имате, Качински?

— Получихме нареждане да си отваряме очите за всичко, на което има череп с кръстосани кости и корона. Открих няколко черни картички с такива рисунки, на обратната страна на които пише: Гордея се с откритото признание, че ненавиждам тираните. Следват три букви — С. Н. С.

Харват погледна Кордеро, докато прибираше бутилката с вода в джоба си.

— Къде се намирате? — попита следователката.

— Движа се на север по „Девъншър“ и съм непосредствено до Куейкър Лейн.

— На половин пресечка южно от нас е — обясни тя на Харват.

— Много са — продължаваше Качински. — Все едно пътечка от трохи. Ще ги събера, в случай че потriebват на вашите хора за отпечатъци.

— Полицай Качински — намеси се Харват. — Оставете останалите. Трябва да разберем кой ги пуска.

— Разбрано. Стойте на линия. Ще видя дали мога да разбера.

Кордеро се канеше да тръгне по посока на мястото, но Харват улови ръката ѝ и леко я задържа.

— Вероятно някой се опитва да отклони вниманието ни — предупреди той. — Изчакай секунда.

— Може да нямаме и секунда време — рече тя, докато говореше по радиото с останалите екипи, за да им съобщи какво се случва и да бъдат в готовност.

Почти веднага след това един от командирите на командосите се обади:

— Мисля, че целта е налице. Прилича на бездомник, вероятно жена. Кестенява коса, дебело кафяво палто, тъмни панталони. Вади от джобовете си нещо и го пуска на земята.

— Виждате ли полицай Качински? — попита Кордеро.

— Потвърждавам — обади се командосът. — На около десет метра зад нея.

— Качински — повика го Кордеро, — виждате ли жена, която прилича на скитник на около десет метра пред вас? Кестенява коса, кафяво палто?

— Потвърждавам — отвърна Качински. — Не само я виждам, мога и да я помириша. Боже, как вони само.

— Не предприемайте нищо. Повтарям. Стойте на разстояние. Може да се опитват да ни заблудят — нареди следователката. Сетне се обърна към Харват. — Какво става?

— Нямам представа. Но не ми харесва. Имам много лошо предчувствие.

— Всички в пълна готовност — нареди Кордеро по радиото към екипите. — Жената с палтото може да е примамка. Не изпускайте от очи набелязаните цели. Ако някой от обектите ни се появи, не бива да го изпускаме.

Харват продължи да обикаля с очи периметъра, като внимаваше най-вече за историческото място със звездата и Девъншър Стрийт. Изведнъж забеляза жената с кафявото палто.

— Тази жена е като дрогирана — проехтя отново гласът на Качински. — Чувам я да повтаря нещо като стихчета за някоя си Луси Локет или нещо подобно.

— Полицай Качински, не предприемайте нищо — нареди Кордеро. — Ясно?

— Ясно.

— Движи се към нас — отбеляза Харват.

Следователката също забеляза жената. Косата ѝ приличаше на ритана зелка. Пристъпваше с наведена глава и като почти всички бездомници бе навлечена въпреки топлото време.

— Тя е почти пред вас — обади се Качински.

— Виждаме я — отвърна Кордеро.

Двамата с Харват ясно виждаха как жената бръква в джобовете си, вади картичка и я пуска на земята.

Усещането за нещо нередно се надигаше с все по-голяма сила в ума на Харват. Вътрешният му клас направо крещеше.

Жената пристъпваше като в сън и мърмореше нещо под нос. Местеше краката си един пред друг. Харват бе виждал това и преди. Къде? Защо му беше толкова познато? Главата му щеше да се пръсне.

Кордеро направи крачка по посока на жената. Харват я стисна за ръката и я задържа.

Видяха как жената слезе на платното. Към нея се понесе кола, набрала скорост след кръстовището, но в последния миг успя да набие спирачки. Жената вдигна поглед.

Един от командосите, който следеше обстановката с бинокъл, я позна пръв.

— Обект А. Обект А. Жената с кафявото палто е Бетси Мичъл. До всички: жената с кафявото палто е Бетси Мичъл.

Кордеро измъкна дланта си и се затича напред. Същото направи и полицай Качински.

Той стигна пръв до Бетси Мичъл, събори я на земята и се хвърли върху нея.

Харват стигна до Кордеро в мига, в който устройството, което Мичъл носеше, бе взривено от дистанция.

ГЛАВА 60

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Бил Уайс, докато Райън и Макгий тичаха към прозореца на хотелската стая.

Райън стигна първа.

— Прозвуча като експлозия.

— Със сигурност се усети като взрив — добави Макгий.

Видяха огромно мътно огнено кълбо, пълзящо нагоре в нощното небе. Ударната вълна беше толкова мощна, че за малко да избие прозорците, а доколкото схващаха, бяха на не по-малко от четири-пет пресечки разстояние. Миг по-късно наоколо се разнесе вой на аварийни коли, носещи се към мястото на инцидента.

— Надявам се, че не е било бомба — каза Уайс. — Бостън изобщо няма нужда от това. Да проверим.

— В никакъв случай — възрази Макгий. — Ако е било бомба, може да има втора, в очакване появата на първите отзовали се на местопроизшествието хора, за да избухне. А и проблемът не е наш.

— Дай ми време — заяви Райън, докато стояха и гледаха през прозореца. — Няма да повярваш колко бързо се разпространяват проблемите, щом Том Къшинг е наоколо.

— Като стана дума за Къшинг — отговори Уайс, — може ли да приключим всичко сега, докато сме тук?

След като разпита Самюъл, Уайс се обади на Рийд Карлтън и той се появи с двама доста едри мъже и един оперативен работник — жена, на име Слоун. Самюъл призна, че има втора цел — бивш оперативен към „Клуба на плувците“, на име Джим Кейдж. Докато Слоун и един от мъжете бяха изпратени да вземат Кейдж под полицейска закрила, Уайс предупреди Карлтън за Самюъл и му даде подробни инструкции къде и как да бъде държан. После сподели онова, което бяха научили от разпита.

Един от най-важните елементи, но едва ли най-изненадващият, беше, че Фил Дъркин се беше погрижил няколко тайни програми да продължат да функционират, и то след като Управлението бе наредило

прекратяването им. Той изпълняваше всички процедури по уволняването на всеки един и спирането на работата, а сетне отново наемаше желанния персонал, натиквайки всяка операция в дълбока сянка, като я осъществяваше изцяло на тъмно.

Благодарение на незнаен източник на средства Дъркин успяваше да поддържа финансова самостоятелност и оперативност. Тези, които не знаеха нищо, си представяха, че той е в състояние да прикрие действията си по правдоподобен начин пред началниците си. Никой не знаеше колко програми контролира, но слуховете относно черните операции гласяха, че е изградил собствено управление в сянка.

Бил Уайс не знаеше колко от споделеното от Самюъл е действителен факт и колко клюкарстване между колеги. Но пък се знаеше, че всеки оперативен работник дава ухо на клюките в разузнаването.

Другата съществена информация беше, че старият екип на Райън е все още активен и все така се ръководи от Том Къшинг. Самюъл призна, че е изпълнил няколко поръчки за тях.

Според Самюъл Фил Дъркин харесвал начина, по който работи Къшинг, и повишил статуса му в групата за черни операции, като му възлагал все повече поръчки и повече отговорности.

Но Къшинг не представляваше интерес за Бил Уайс или поне той мислеше така, докато не попита Самюъл дали знае какво става в Бостън. Точно тогава Райън настръхна.

Когато разпитът приключи, Уайс помоли да разговаря с нея насаме. Щом я заговори, Райън призна, че тя и Макгий са открили Къшинг там заедно с още двама от членовете на екипа. Сега, след като вече бяха пристигнали в Бостън, Уайс искаше да разбере по какъв начин ще ги заковат.

Райън отстъпи от прозореца и издърпа голям плик от чантата си.

— Ще ги заковем с това.

— Не разбирам — погледна я Уайс.

— Нали знаеш онази стара приказка как да изядеш слон?

— Хапка по хапка.

— Правилно — отвърна Райън. — Една от последните хапки от нашия слон ще бъде Фил Дъркин. Преди да стигнем до Дъркин, трябва да минем през Том Къшинг.

— Но в момента — прекъсна я Уайс — аз искам повече Къшинг, отколкото Дъркин. Ако зад тези убийства стои Къшинг и използва убиец от „Клуба на плувците“, ние трябва да ги спрем колкото е възможно по-скоро.

— Само да хванем Къшинг жив, единствено това ме интересува. Трябват ми отговорите му, за да ги предам на йорданците.

— И моят екип ще иска отговори от него — каза Уайс, имайки предвид Карлтън, Харват и техния клиент — Федералния резерв. — Не мисля, че пътищата ни се кръстосаха случайно.

Макгий се ухили, извъръщайки се от прозореца.

— Радвай се, че стана така. Ако не се бяхме появили, в момента Самюъл щеше да лъска зъбите си с твоите кокали.

— За което ще бъда вечно признателен. Какво ще правим Къшинг?

— Точно тук ще използваме банковите записи — обади се Райън, тръгна към канапето с плика в ръка и седна. — Не знам как е било по твое време, но днес в ЦРУ става страшно, щом възникне въпросът за осигуряване на средства за хората им на терен. С месеци изостанали плащания, които наистина могат да провалят всичко.

Бързо научават, че начинът да попълваш източниците е да ограбиш Питър, за да дадеш на Пол. Някои хора от разузнаването бяха принудени да прибегнат до свои собствени пари, за да са сигурни, че нещата са заплатени навреме и няма да изгубят имуществото си за неплатени дългове.

— И така?

— Така този начин на мислене се е наслоил твърде много. Щом вече имаш постоянен поток от финансови средства и особено ако те идват чрез тайна организация, това, което изплува на повърхността, е отношението „майната му на Управлението“. И никога повече не слагаш ръка в своя собствен джоб. Всъщност я протягаш към джоба на Управлението. Къшинг беше много стриктен по отношение на кражбите. Бяха забранени. Но сметките за хотел и пътувания със самолет се смятаха за приемлива служебна облага. Идеята беше натрупване на достатъчно точки през годината, така че да могат да предприемат лични пътувания през свободното си време.

— Ако се приеме, че пътуват под своите истински имена.

— Така правят — усмихна се Райън. — И не само това. Двама от екипа на Къшинг, Вакаро и Старк, са се регистрирали тук, в хотел в Бостън, използвайки корпоративните си кредитни карти от „Хендс ъф Пийс Интернешънъл“.

— А самият Къшинг?

— И той е там. Вярвай ми. Но той прикрива следите си с натрапчива последователност.

— Каза, че слонът се яде хапка по хапка. Предполагам, това означава, че искаш да започнеш с Вакаро и Старк, нали?

— Да — каза тя и вдигна плика. — А ти ще ми помогнеш.

ГЛАВА 61

Хотел „Ренесанс Бостън Уотърфрънт“ беше точно такъв, какъвто Райън предвиждаше, че ще избере старият ѝ екип. Когато пътуваха, винаги предпочитаха веригата „Мариот“ и едно от изискванията им беше хотелът да има собствени зали за тренировки. Ако бе разположен точно до главна пътна артерия, свързана директно с летището, още по-добре. И накрая, ако даден град предлагаше луксозно преживяване като престой в ренесансова сграда, което не накърняваше прекалено прикритието им като служители в неправителствена организация, Къшинг и компания винаги избираха него. Старите навици са едно от най-лошите неща в шпионската игра.

С голямото си декорирано с водни елементи фоайе, „Ренесанс“ предлагаше множество удобни места за наблюдение, без да бъдеш видян. Райън беше проверила вече бара, ресторанта, кафенето „Старбъкс“ и фитнес центъра. Никой. Останаха стаите.

От един телефонен апарат за разговори с гости на хотела тя се свързва с телефониста, даде пълното име на Вакаро и помоли да я свържат със стаята му. Никой не вдигна. Тогава помоли да я свържат със Старк и той вдигна след второто позвъняване.

— Добър вечер, господин Старк — каза Райън. — Аз съм Джули от „Обслужване на гостите“. Току-що оставиха плик за вас. Искате ли да го изпратя горе, или да го задържим тук?

Преди Старк да успее да ѝ отговори, тя добави:

— В записите тук виждам, че при регистрирането ви сме допуснали грешка. Вие сте един от най-ценните клиенти на веригата „Мариот“ и е трябвало да получите много по-значителен подарък при пристигането си. Моля за извинение. Може ли да качим и двете неща в стаята ви?

Старк се съгласи. Райън му благодари и след като затвори, даде знак на Макгий, че всичко е наред.

Тръгвайки към рецепцията, Макгий зави към застаналия наблизко по-възрастен пиколо и го помоли за писалка. Написа името на Старк

отпред на плика и му подаде една петдесетдоларова банкнота с думите:

— Трябва да изпратя това в стаята на колегата си колкото е възможно по-скоро. Той провежда важен конферентен разговор, затова ви моля да не чукате, а само да го пуснете под вратата.

— Фамилия Старк? — попита пиколото.

— Точно така — отвърна Макгий и бързо смени темата. — Закъснявам за вечеря с нов клиент. Къде мога да намеря такси? Тук отпред ли?

Мъжът кимна и посочи входната врата, но Макгий беше вече изчезнал. Пиколото провери в компютъра си номера на стаята, която му трябваше, а после предупреди колегата си, че ще носи пратка.

С плика в ръка закричи към асансьора и след като задържа вратата, за да пропусне една група, влезе вътре. Вратата се беше почти затворила, когато чу как някаква жена помоли да задържи асансьора, а една мъжка ръка се протегна, за да попречи на вратата да се затвори докрай.

Вратите се плъзнаха назад и разкриха мъж, който приличаше на Дядо Коледа, със сива брезентова чанта, стегната с връв отгоре, и една много привлекателна жена в средата на трийсетте с черен куфар на колелца.

— За кой етаж? — попита пиколото Райън.

— Девети — отвърна Уайс.

Пиколото го изгледа, сякаш искаше да каже „Аз попитах първо дамата“, когато Райън се обади:

— Седми, моля.

Пиколото, който вече беше натиснал седмия за пратката си, се усмихна на Райън и после натисна бутона за деветия етаж.

— Готово.

По пътя нагоре служителят на хотела поведе учтив разговор, а щом вратите се отвориха на седмия етаж, отстъпи назад така, че Райън да излезе първа, и ѝ пожела приятен престой. Пристъпвайки навън, тя извади клетъчния телефон, който ѝ беше дал Уайс, и завъртя очи:

— За мама няма командировка, ако не ми се обаждат шест пъти, преди да съм влязла в стаята си — каза тя.

Пиколото се усмихна и я остави стъпила на ръба на асансьора да наставлява две въображаеми деца.

Тя вече беше отбелязала местоположението на най-близката стълбищна площадка, в случай че пиколото забравеше инструкциите си и почукаше на вратата на Старк, което щеше да я застави да се изтегли бързешком.

Пиколото обаче постъпи според указанията. Райън запомни мястото на стаята и тръгна в противоположната посока. Знаейки колко безкрайно услужливи могат да бъдат пиколата или който и да било мъж, попаднал на привлекателна жена, тя продължи разговора си със същата оживеност, за да му попречи да ѝ предложи помощ в намирането на стаята и настаняването.

Комбинацията език на тялото и тон на гласа свършиха работа. Пиколото се върна при асансьорите. След като чу вратите да се затварят и се увери, че го няма, тя се свърза по радиостанцията с Макгий и Уайс и им каза на коя стълбищна площадка ще се срещнат.

— А сега настъпва веселата част — рече Уайс и извади аерозолен лютив спрей от чантата си.

Макгий го погледна. На етикета пишеше „Охранителнозащитни средства“, а към дюзата бе прикрепена тясна прозрачна пластмасова тръбичка с дължина около 45 сантиметра.

— Приличаш на котарака Феликс с тази торба. Нали си взел и колелото, за което преди години си мечтаех за Коледа?

— Ще бъде по-хубаво и от Коледа. Само гледай!

— Няма да палим с това нещо, нали? Не искам онзи тъпак Старк да изгори като коледно дърво, освен ако не е абсолютно наложително.

— Това е най-доброто, което са изнамерили военните. Гори като факла, но не е запалително — поклати глава Уайс.

— Чия беше идеята за тръбичката? Твоя ли?

— Всъщност беше тяхна. Ако искаш вярвай, но вдъхновението дойде от хотелите. Някакъв задник чука на вратата ти в три часа сутринта, ти пхаш тръбичката под вратата, пръскаш това нещо в коридора, той се напълва с лютива мъгла и се превръща в много неприятно място за стоене. Ние обаче ще направим обратното.

— Ще го издухаме с дима от стаята му в коридора. Харесва ми — усмихна се Макгий.

Уайс погледна Райън.

— Готова ли си?

— Да тръгваме — кимна тя.

Старк щеше да бъде зает със съдържанието на плика доста време. Вътре имаше страница от „Уолстрийт Джърнъл“ с три задраскани с молив букви. Дали екипът все още използваше стария код, нямаше значение. На Старк щяха да му бъдат нужни поне петнайсет минути, за да разчете съобщението и да провери точното място в интернет, където ще го чакат по-нататъшни инструкции.

Беше един от аварийните протоколи на екипа, предназначен за употреба само когато бъдат разкрити техните първични и резервни кодове, и по тази причина Райън се надяваше да свърши работа. Единственото сигурно нещо беше, че Старк ще бъде в състояние на прекомерна бдителност. Затова беше от такова значение планът на Уайс да проработи.

Подготвяйки снаряжението си, те огледаха всичко за последен път и напуснаха стълбищната площадка. Хоризонтът беше чист. Тръгнаха бързо надолу по покрития с килим коридор и заеха позиции пред вратата на Старк.

Когато Райън и Макгий отговориха на повдигнатия му нагоре палец със същия знак, Уайс промуши тръбичката под вратата, а после натисна бутона, пускайки мъглата от лютив спрей в стаята.

След по-малко от минута Старк започна да кашля. След две минути беше отворил прозореца и тогава Уайс пусна още по-гъста мъгла. Сега Старк вече се дереше.

Чуха го да дърпа кърпа от закачалката в банята и да пуска водата в мивката. След няколко мига видяха, че пред шпионката на вратата минава сянка. Дори да можеше да фокусира зрението си, мъжът не би видял нищо в коридора. Уайс, Макгий и Райън бяха залегнали долу, извън полезрението му.

Използван незабелязано, лютивият спрей причиняваше висока степен на дезориентация. Ако не се намирате наред разправия или пък някой е насочил кутията към вас, ефектът му е много обезпокоителен и трудно се доказва. Лигавицата ви се преобръща, от очите ви потичат кофи сълзи, докато гърлото и дробовете ви горят като огън.

Притиснал мократа кърпа към лицето си, Старк отключи вратата и се подаде навън, за да види какво, по дяволите, става.

В този миг Макгий го закова с тазера.

ГЛАВА 62

Първият човек, когото Харват видя, щом дойде в съзнание, беше партньорът на Кордеро. Устните на мъжа се движеха, но от тях не излизаше звук. Харват чуваше шумоленето на нещо, което според него беше найлоновото яке на детектива от Бостънското полицейско управление. Сетне бързо осъзна, че това е шумът на кръвта, бучаща в ушите му.

Когато най-сетне гласът на детектива стигна до него, той бе придружен от силен звън.

— Добре ли си? — извика Сал.

Мъжът сякаш се провикваше през река Чарлс. Харват едва разбираше какво иска да каже, но схвана същината. Кимна и му махна да върви, после се вдигна и се огледа за Кордеро.

Наоколо миришеше на бензин и изгоряла плът. Навсякъде се виждаха огньове. Земята бе посипана с трупове и натрошени стъкла.

Сал се наклони да тръгне, но Харват се протегна и го хвана за ръката:

— Тя добре ли е? — попита той. — Къде е Лара?

Близко до редицата линейки беше сформиран разпределителен пункт. През мъртвите и ранените си проправяха път парамедици, за да преценят кой се нуждае от незабавна помощ или незабавен транспорт и на кого помощ вече не беше нужна.

Детективът махна на една от другите линейки, откъдето набързо прецениха състоянието му, а после му помогнаха да стане и да иде там, където седеше Кордеро.

— Добре ли си? — попита той, докато му помагаша да седне до нея.

— Сър — обади се водачът на линейката, — трябва да ви задам няколко въпроса.

— Добре съм. Иди да се погрижиш за някой друг.

— Сър, разбрах, че сте били в безсъзнание. Моля да проследите тази светлина с очи.

Харват извади документите си.

— Аз съм добре, върви да помогнеш на някой друг.

Парамедикът, който се занимаваше с Кордеро, погледна колегата си и каза:

— Проверих го. Не се безпокой.

Мъжът кимна и тръгна да помогне на следващата жертва на експлозията.

Кордеро погледна към Харват.

— Ти спаси живота ми.

— Добре ли си?

— Жива съм. Малко натъртена, но жива. Ти обаче изглеждаш ужасно.

Харват се протегна и докосна челото си. Усети, че пръстите му лепнат от кръв.

— Аз съм добре — обърна се Кордеро към парамедика. — Защо не погледнеш партньора ми тук.

Партньор. Страните го боляха дори и при опит да се засмее, но Харват все пак го стори.

— Какво, по дяволите, е станало? — каза той. Беше реторичен въпрос.

— Нашите момчета тренират с израелската полиция и техните военни от години. Винаги се чудехме кога ще видим първият атентатор самоубиец. Мисля, че не трябва да се чудим повече.

Харват погледна парамедика до себе си.

— Да имаш случайно пинцети?

Мъжът го изгледа накриво за момент, после извади един чифт и му ги подаде. Харват нежно постави ръка върху ръката на Кордеро и я накара да се наклони леко надясно. Използвайки пинцетите той успя да извади деформиран метален предмет от стената зад нея.

— Сачмен лагер? — попита тя.

Харват поклати глава.

— Прилича на олово. Мисля, че е оловна сачма.

— Колко ли са загиналите? — поклати глава Кордеро със затворени очи.

— Десет. Двайсет. Не мога да кажа. Колкото и да са, ранените са десетки пъти повече. А ти добре ли си?

Тя погледна към парамедика, който кимна и каза:

— Ще се оправи.

После Кордеро вдигна очи към Харват.

— Остави мачовските пози, сигурен ли си, че ти си добре?

Харват погледна медика, който сви рамене и каза:

— Фаровете ти са угаснали. Трябва да ни позволиш да те откараме в болницата, за да ти направят обстоен преглед.

— Не си падам много по болниците — отговори Харват.

— Добре си си ударил главата — заключи човекът. — Не се шегувам. Наистина трябва да ни позволиш да те заведем.

— Няма да стане.

— Сър, колко пръста съм вдигнал?

Харват се засмя насила и вдигна юмрука си.

— А аз сега колко пръста съм вдигнал?

Кордеро поклати глава.

— Твоя работа — сви рамене медикът. — Не мога да те заведа насила.

Харват се огледа. Разрухата беше изумителна.

— А бяхме толкова сигурни, че ще бъде снайперист.

— Познахме наполовина — отвърна Кордеро, вземайки с пинсетата деформираната оловна сачма. — Колко такива според теб са били поставени в жилетката? Стотици? Хиляди?

Харват нямаше представа.

— Готово ли е? — попита той медика.

— Почти — отговори мъжът, постави марля върху лявата вежда на Харват и я намести с потупване. — Вече сме готови.

Харват благодари и след като двамата с Кордеро подписаха документа за отказ от транспортиране до болницата за по-подробен преглед, човекът се отдалечи да помага на други пострадали.

— А сега какво? — попита Кордеро.

— Много сериозно местопрестъпление. Много убити. Сигурно искаш да разгледаш.

— Не — каза тя, поглеждайки колко е мръсна. — Знаеш ли какво искам? Искам да се преоблека, да прегърна сина си и да изпия едно питие.

Разбираше как се чувства. И двамата бяха в шок.

— Искаш ли компания?

Кордеро го погледна.

— За онази част с пиенето.

Не беше нужно да пояснява. Тя знаеше какво има предвид.

— Бих искала — отговори тя.

Харват ѝ помогна да се изправи и за миг двамата се опряха един в друг. Беше хубаво. Но беше и неправилно. Не биваше да отиват да пият. Трябваше да обработят местопрестъплението, да се опитат да открият следи, нещо, което би ги отвело до онзи, който бе сътворил това, за да предотвратят смъртта и на други хора.

Хорват знаеше, че цялото разследване е преминало на съвсем нова плоскост. Вече не беше само разследване на убийство. Щеше да се класифицира като терористичен акт. Бостънското полицейско управление, ФБР, Лабораторията по балистика, Службата за разследване и анализи и всички букви от азбуката щяха да се намесят. Щяха да претърсват всеки милиметър наоколо, търсейки улики, и щяха да приложат възможно най-съвършената технология.

Сега това не беше място за тях. Ако нещо се объркаше, щяха да ги известят. Освен това след току-що преживяното, измамили по този начин смъртта, трябваше да си дадат малко време. И въпреки това Харват изпитваше вина, че си тръгват.

Кордеро сякаш прочете мислите му.

— Вината не е наша — каза тя.

Тя беше права, но това не промени неприятното чувство. За пръв път имаха преднина пред убийците, но тя не им помогна. Не успяха да ги спрат. Сега мъртвите бяха дори повече.

Вървяха мълчаливо, показвайки документите си, когато се провираха под ограждащите местопрестъпления ленти, за да излязат от района на взрива.

Точно където беше взривена Бетси Мичъл, те спряха пред един от трупове, покрит с пластмасово платнище. Кордеро се наведе и повдигна единия край. Отдолу имаше маса от дрехи и кървава плът. Никакви човешки очертания, толкова близо е бил мъжът в момента на експлозията. Единственият начин да бъде разпознат беше полуразтопената табелка, на която все още се четеше „Качински“.

Кордеро спусна платнището.

— Беше добър полицаи — промълви тя с натежал от мъка глас.
— Наистина добър.

— Ще хванем хората, сторили това. Обещавам ти.

Тя се обърна и погледна Харват.

— Как можеш да обещаваш такова нещо?

— Искаше да знаеш каква ми е работата? Каква ми е истинската работа? Хващам хора. И ти обещавам, че ще хвана тези, които сториха това.

ГЛАВА 62

Дрехите на Харват бяха целите омазани и мръсни. По тях имаше парченца, които нито той, нито Кордеро искаха да знаят какви са. Близо двацет минути търсиха Сал с надеждата, че ще могат да вземат някои от резервните дрехи, които той държеше в колата си. Клетъчният му телефон беше изключен и не отговаряше на никакви обаждания по радиото. Мислеха, че е или при началника на отдел „Убийства“, или пък разговаря с ФБР. Не че беше голям проблем. Кордеро поне беше сигурна, че той е добре. След експлозията беше видяла първо неговото лице. В хаоса той ѝ беше помогнал да се вдигне и да се премести на безопасно разстояние. Дори я беше предал в ръцете на медицинските екипи, преди тя да го прати да търси Харват.

Щом стигнаха до колата ѝ, Харват я попита дали се чувства достатъчно добре, за да шофира. Тя кимна.

— Ако искаш, остави ме в хотела — предложи той. — Там ще се преоблека.

— Имам дрехи, които мисля, че ще ти станат — отговори му тя. — Ако не смяташ, че е малко необичайно.

— Изобщо не го намирам за необичайно.

Във всеки друг момент Харват би обърнал поканата ѝ в шега, че му предлага да облече нейните дрехи, но знаеше, че не го кани да направи това. В момента тя бе невероятно уязвима и той се отнесе с подobaващо уважение към нея.

Потънали в мълчание, се движеха по бостънските улици. Нямаше много за казване. Не и след случилото се току-що.

Аналогията беше глупава, но докато се приближаваха все по-близо до дома ѝ, Кордеро приличаше на рицар, който постепенно се освобождава от снаряжението си. Сякаш чуваше как доспехите трополят по асфалта и остават зад колата.

С падането на всеки къс, тя омекваше и Харват видя друга нейна страна, нещо, което не бе успял да съзре, докато пиеше виното на вечеря. Ченгето, което не искаше да взема затворници, беше секси, но

жената в него беше още по-привлекателна. Сякаш се превръщаше в напълно различен човек. И ставаше точно това. Преобразяваше се в майка, дъщеря и съвсем обикновен човек. Трансформацията беше завладяваща. Дълбочина, която той не бе осъзнавал никога в жените, които беше познавал по-рано.

Пристигнаха в дома ѝ и той паркира колата ѝ в гаража. Беше красива сграда с три апартамента, построена от тежки каменни блокове.

— Цялата ли е твоя? — попита той.

— Цялата — кимна Кордеро — Давам под наем само партерния етаж, аз и Марко сме на втория, а горе живеят родителите ми.

— Кой е с Марко сега?

— Предполагам, майка ми. Татко сигурно си е легнал вече.

Пътъом тя провери пощата и поведе Харват към втория етаж. Веднага след входната врата имаше малък сейф за оръжие. Тя прибра в него основното и резервното си оръжие заедно с белезниците, значката и документите си.

— До леглото си не държиш нищо май? — попита той.

— Държа, разбира се — отвърна следователката. — Но не и този пистолет. Прищракването на дванайсеткалибровия звучи много по-застрашително от един глок.

Харват се засмя. Харесваше му тази жена, и то много. Кордеро се усмихна и го поведе към дневната, където майка ѝ гледаше телевизия.

Тя ги представи на английски език, а после продължи за малко с майка си на португалски. Харват нямаше представа за какво говорят, но по изражението на възрастната жена съдеше, че дъщеря ѝ описва накратко какво се е случило. Кордеро изглеждаше от тези, които ще се опитат да спестят на майка си ненужните тревоги, и сигурно бе пропуснала много от събитията. Накрая и двете жени погледнаха Харват и майката му се стори впечатлена. Така и не можа да определи защо. Предположи, че Кордеро ѝ е казала как я е съборил на земята и се е хвърлил отгоре ѝ, за да я защити от взрива.

Следователката го поведе по коридора до стаята за гости.

— Банята е зад тази врата — каза тя. — Има чисти кърпи. Можеш да ползваш всичко, което ти е необходимо. Ще донеса дрехи и ще ги оставя на леглото.

— Благодаря — каза Харват.

— Моля — отвърна тя, задържайки се до вратата.

— Видях изражението на лицето на майка ти — усмихна се той отново.

— Какво изражение?

— Накрая, когато спомена какво е станало при експлозията и останалото — как съм те повалил на земята. Не трябваше да ѝ го казваш.

Кордеро се засмя.

— Не се самоласкай. Не съм ѝ казала.

— Какво?

— Попита ме къде си израснал. Казах ѝ: Южна Каролина. А тя реши, че приличаш на сърфист. Отвърнах ѝ, че това е невъзможно.

— Защо да е невъзможно?

— Защото изобщо не си се научил да плуваш.

Играеше си с него и той не само нямаше нищо против, но дори му харесваше.

— Наблизо има ресторант, който работи до късно — добави тя.

— Можем да изпием по едно и да хапнем там.

— А Марко?

— Майка ми ще остане с него. Хайде, побързай да вземеш душ. Изгладнях.

В банята за гости на Кордеро „гостът“ завари самообръсначки, вода за дезинфекциране на устата, гребени и всичко, което би му потрябвало. След като набързо взе душ и се избърсна, той излезе и видя, че тя е оставила на леглото дрехи, както беше обещала. Повечето от тях му бяха почти по мярка.

След като се облече, закачи кобура си на колана, провери оръжието и едва тогава сложи сакото. Погледна се в огледалото на банята. Мислеше, че пистолетът ще личи под дрехата, но не се виждаше. С две думи, беше се справила много добре.

Харват прехвърли съдържанието на джобовете си в дрехите, които носеше сега, излезе от стаята и тръгна към предната част на апартамента.

Проведе любезен разговор с майката на домакинята, докато Лара се появи от стаята си, обува в джинси, ботуши и блуза, която много ѝ отиваше. Косата ѝ беше опъната в конска опашка и имаше лек грим с

червило в цвят, който насочваше вниманието към привлекателните й плътни устни.

— Стават ти всичките — отбеляза тя. — Добре изглеждаш.

— Благодаря. Ти — също.

— Готови ли сме да тръгваме?

— А прегръдката за сина ти?

— Гушнах го, докато ти се къпеше, но искам да го целуна за довиждане. Защо не дойдеш с мен?

— Разбира се.

Харват я последва по коридора край стаята за гости до малко помещение, отделено от основната спалня. С огромните плюшени мечета, окачените на тавана самолети и светлите сини стени, това беше идеалната стая за момче. Заспало в леглото на колела и заобиколено с прегради, за да не падне, лежеше чудесно малко момченце.

Марко бе със сламеноруса коса, но с мургава кожа като майка си. Имаше бузи, които сигурно бяха често пощипвани. Изглеждаше толкова спокоен, толкова далеч от това, което се беше случило тази вечер в света навън. Така и трябваше да бъде. Харват веднага беше силно привлечен от хлапето. Беше по-сладък от снимката, която му беше показала Кордеро.

Когато тя влезе, за да целуне сина си, очите на Харват пробягаха по полиците над леглото на момчето. Видя много книги за деца, куп плюшени животни, няколко колички „Фишър Прайс“ и нещо, което накара сърцето му да истине.

Кордеро тутакси схвана промяната в изражението му.

— Какво има? — попита тя. — Какво не е наред?

Харват се наведе през леглото и грабна предмета от етажерката.

— Откъде си взела това?

— Това е просто самолет. Защо?

— Лара, откъде е? — настоя той, протягайки към пистолета другата си ръка.

— Подарък е от Сал. Какво има?

Харват постави рекламния модел на свръхзвуковия „Еъриън“ джет бизнес обратно на полицата.

— Ще ти обясня в колата — рече той, — но трябва да тръгваме. Веднага.

ГЛАВА 64

Спориха през цялото време, докато се носеха с бясна скорост към дома на Сал Сабатини. Колкото и ожесточено да го защитаваше Кордеро, Харват разбираше, че тя не изключва подобна възможност. В прекараните заедно години беше съзряла нещо, може би дори повече неща, които или бе решила да отмине, или й се бяха стрували нелогични до тази вечер. Но беше готова да му сътрудничи и това беше най-важното в този момент. По-късно щеше да й помогне да се пребори с това.

Докато стоеше в задния двор и надничаше през кухненския прозорец, Харват чу как телефонът вътре звъни. След като набра номера за втори път и го остави да звъни, даде знак на Кордеро да изключи своя телефон. Сал беше вкъщи и чакаше да се случи точно това. Харват съжали, че не повика екипа командоси. Но може би Сал си беше тръгнал или се намираше на съвсем друго място, готвейки се да убие останалия отвлечен. Като погледна в гаража и видя, че е празен, помисли, че Сал може дори да е мъртъв.

Явно дълго време бе заблуждавал много хора и беше изключително добре обучен. Според Харват той би могъл да паркира колата си зад ъгъла, за да накара всеки, решил да влезе, да почувства измамна сигурност. Умът на Харват работеше трескаво в опит да открие всички възможности. Един бе начинът да подхождат към ситуацията — да се готвят за най-лошото и да се надяват на най-доброто.

Извадил пистолета си в готовност, той каза на Кордеро:

— Готова ли си да тръгнем?

Тя кимна и извади шперца си от ключалката. Харват не беше видял следи от алармена система по къщата. Особено племе бяха ченгетата. Някои обръщаха изключително голямо внимание на сигурността, а други бяха невероятно нехайни. Сал Сабатини обаче беше луд и никой не можеше да предугади какъв е неговият случай.

Шепнешком Харват започна да брои отзад напред:

— Три, две, едно.

На едно тя натисна дръжката и полека бутна вратата, така че той да се промуши вътре. Кухнята беше обзаведена по модата отпреди трийсетина години, но чиста и намирисваше на подправки. Имаше врата към мазето и Харват взе бързо командно решение. Ще го оставят за накрая.

Грабвайки един от кухненските столове е пластмасов зелен гръб, той го подпъхна под топката на вратата, за да е сигурен, че ще е здраво затворена. Ако Сал или пък някой друг се криеше долу и се опиташе да се качи, щеше да вдигне голяма шумотевица, мъчейки се да излезе.

С Кордеро, която прикриваше гърба му, Харват се втурна в трапезарията, огледа дневната и дрешника в предното антре. Следваха спалните, които мразеше почти толкова, колкото и мазетата. Малкото приличащо на бунгало жилище имаше две доста чисти спални. В гардеробите и под леглата нямаше никого. Баните също бяха чисти, както и малкото таванско помещение, до което стигнаха с помощта на подвижна стълба. Оставаше само мазето. Господи, как ненавиждаше мазетата!

Претегляйки възможността в кухнята да настъпи поучителен „нали ти казвах“ момент, той отвори фризера, но там не откриха отрязани глави или други части от човешко тяло. Време беше да поемат най-тежкия дял от отговорността.

Този път Кордеро сложи ръка на рамото му.

— Остави на мен — каза тя.

Харват поклати глава.

— Мен той може и да не ме застреля, но ако всичко това е вярно, теб ще те гръмне със сигурност. Ще го свърша аз, затова се махни от пътя ми.

Тя отмести стола изпод топката на бравата, щракна лампата и зачака. Нищо. После направи нещо, за което Харват не се беше сетил. Легна по корем и надникна между първата и втората стълба. После освети с фенерчето си отдалечените ъгли.

Удовлетворена се изправи и слезе да огледа мазето. След две минути се върна в кухнята.

— Нищо — каза тя. — Няма нищо. Всичко трябва да е ставало в онзи склад.

— Обзалагам се, че той ги е предупредил да разчистят всичко, преди да ударим ние.

Кордеро премълча. Все още й беше трудно да обхване с разсъдъка си всичко. Чувстваше се виновна и нелоялна, още повече че се бе съгласила да придружи Харват и да нахлуят в дома на партньората й.

— Защо не погледнем какво още има тук? — каза той, връщайки се към дневната, кътче от която беше обзаведено с писалище и изглежда, служеше за домашен офис на Сал.

Оказа се педантичен. Имаше документи и разписки за какво ли не, но нищо, което да го обвърже с незаконни дела. Макар да се беше надявал напразно, че тук може да открие нещо, Харват не се изненада. От детективите се очакваше да бъдат достатъчно умни, за да не оставят след себе си следи, които директно биха ги свързали с престъплението.

Харват включи компютъра и зачака да зареди. Най-сетне екранът го поздрави с въпрос за паролата.

— Опитай REDSOXFAN7 — обади се Кордеро зад него. — Само с главни букви. Без интервали. Това е паролата, която използва в службата.

Харват въведе паролата и получи достъп.

— Получи се — каза той.

— Сигурна съм, че след толкова години и той знае моята.

— Каква е тя?

— Не е твоя работа — отговори Кордеро.

— Само с главни букви. Без интервали — повтори Харват опитвайки се да изтегли историята на последните търсения на Сал Сабатини в интернет. Тук нямаше нищо. Всичко бе заличено. В историята на електронната поща също нямаше нищо, макар да се съмняваше, че Сал ще води тайната си кореспонденция по този начин. Трябва да са го научили на нещо по-добро.

Харват разгледа текстовите документи и папките на айтюнс. Всички бяха много банални и скучни, чак до защитния екран на десктопа. Сал май беше избрал фабрично зададения по подразбиране екран, което му се стори странно, защото Харват не познаваше човек, който да не си е поиграл малко, за да опита да го претвори в нещо по-лично.

Отивайки в настройките, той отвори папката, съдържаща примерни снимки за десктопа. Видя обичайния набор пейзажни фотоси. След това кликна на папката със защитния екран и тогава я видя.

Кордеро разглеждаше някакви книги на Сал в другия край на дневната.

— Искаш ли да видиш това? — попита Сал. — Разпознаваш ли тази млада дама?

Имаше поредица снимки на жена готически тип, позираща около надгробните камъни в Гренъри Беринг Граунд.

— Това е Британи Дойл. Онази, на която плати четиристотин долара за нейната гривна.

— Откъдето взехме пълен и частичен отпечатък.

— Но ако това са отпечатъците на Сал, защо не получихме съвпадение?

— Защото каквито и отпечатъци да има Бостънското полицейско управление за детектив Сал Сабатини, те не принадлежат на Сал Сабатини.

Щеше да попита кой би могъл да осъществи изчезването на отпечатъци от базата данни на Бостънското полицейско управление, когато клетъчният телефон завибрира в джоба ѝ. Като видя името на обаждания се, тя замръзна.

— Кой е? — попита Харват.

Кордеро вдигна телефона така, че да види сам.

— Той е. Сал.

ГЛАВА 65

Кордеро отговори на позвъняването и зачака. Не знаеше какво да каже. Как да поздравиш човек, за когото току-що си научил, че е хладнокръвен убиец? Оказваше се, че няма какво да му каже. Той пръв започна.

— Съжалявам, че трябва да стане по телефона.

— За какво говориш, Сал? Къде си? — попита тя. Чуваше в далечината звуци, които ѝ приличаха на шумове от пристанище.

— Искан да се сбогувам с теб и с Марко лично.

— Да се сбогуваш ли? Защо? Къде ще ходиш, Сал?

— Лара, знам, че си в дома ми. Това значи, че всичко си разбрала.

Кордеро закри слушалката с ръка и бързо прошепна на Харват:

— Той знае, че сме тук.

— Трябва да изчезваме. Може да е заложена бомба. Гледай да продължиш разговора.

— Кажи ми защо го направи, Сал? — попита тя, докато напускаше дневната и влезе в трапезарията. — Защо уби всичките онези хора?

— Ти не биваше да пострадаш — отговори мъжът. — Обичам много и теб, и Марко и страшно съм ядосан за случилото се тази вечер. Можеше да загинеш.

— Излиза, че не си знаел какво ще се случи, така ли?

— Не знаех. Бетси Мичъл не беше моя задача.

— А чия, Сал?

— Не се тревожи. Ще направя необходимото.

— Сал — продължи Кордеро с по-суров глас. — Какво искаш да кажеш с това, че ще направиш необходимото?

Мъжът от другата страна на линията мълчеше, докато в това време Харват и Кордеро тичаха навън от кухнята към задния двор.

— Сал — попита следователката, — къде е последният заложник? Кажи ми. Все още има начин да оправиш нещата. Къде е

Джонатан Ренър?

Най-сетне Кордеро дръпна телефона от ухото си.

— Къде е Ренър? — попита Харват. — Каза ли ти?

— Не, просто затвори.

— По дяволите!

— Много е ядосан за случилото се тази вечер, защото съм можела да пострадам. Искаше да знам, че Бетси Мичъл не била негова задача.

— Какво значи това?

— Мисля, че някой друг е бил натоварен да извърши убийството й — отвърна тя.

— Нищо чудно жилетките с експлозивни да са специалност на някой друг. Но не отрече за убийството на останалите, нали?

— Не, не отрече.

— Трябва да го открием. Къде би се скрил? Как мислиш?

— Зад него долових шумове, според мен от пристанището.

— Дали бяга? Възможно ли е да вземе ферибота, за да стигне до летище „Логън“?

— Спомена, че щял да направи необходимото заради опасността, на която съм била подложена. На мен ми прозвуча така, сякаш ще потърси сметка от човека, който е застрашил сигурността ми.

— Нещо друго каза ли?

— Не знам — замисли се Кордеро. — След това затвори.

— Със сигурност е инсталирал някаква система за наблюдение в къщата си или компютърът е активирал телефона му, когато влязохме. Издънил се е и го знае. Трябва да стигнем до пристанището час по-скоро.

— Може да е навсякъде.

— Не мисля — заяви Харват и тръгна напред към мястото, където бяха паркирали колата й. — Според мен вече нямат време и са загърбили всякакви задръжки. Ще ликвидират и Ренър тази вечер.

— Но къде?

— Кое е последното значително историческо събитие, случило се също на пристанището?

Кордеро спря, осъзнавайки за какво става дума.

— Бостънското чаено парти.

Парченцата от мозайката започнаха се наместват и да придобиват смисъл, поне за нея. Обясни си как е станало така, че убиецът бе успял да избегне камерите, да не остави никакви следи на местопрестъпленията, дори странната инсталация в сградата на Дървото на свободата — Сал беше учил инженерство, преди да се прехвърли към криминологията, но продължаваше да е запленил от постиженията на техниката.

Към всяко от тези парченца имаше и множество въпроси. Харват ѝ бе обяснил какво представлява „Клубът на плувците“ и дори как вероятно Сал е бил привлечен в него. Това, което тя продължаваше да не проумява, бе защо отвлечаха и убиваха хора. Съзнаваше, че трябва да насочи усилията си другаде. Сал и хората, за които работеше, трябваше да бъдат спрени.

Когато влезе в колата си и блутут устройството се синхронизира с телефона ѝ, тя потегли и активира говорителя на телефона. Не искаше да използват полицейските честоти или мобилните им оператори. Сал имаше достъп до тях, а двамата с Харват нямаха намерение да му помагат.

Свърза се със своя командир и го информира за новите обстоятелства, докато в същото време с максимална скорост се носеха към пристанището. Обясни му от какво имат нужда, като не пропусна да му напомни да не използва полицейските честоти и връзки. Сал със сигурност слушаше всички.

Харват слушаше разговора ѝ и веднага щом тя свърши, неговият телефон извънтя. Беше Бил Уайс. Търсеше го от клетъчния си телефон, а не от стационарния си във Вашингтон.

— Бил — започна Харват, когато вдигна, — моментът не е много подходящ.

— Разполагаме със сигурна информация за самоличността на убиеца. Принадлежи на „Клуба на плувците“. Името му е Салваторе...

— Сабатини — уточни Харват, довършвайки изречението му. — Известно ми е. Току-що бях в дома му.

— Как успя да...

— Дълга история — прекъсна го отново Харват. — Къде си? Карлтън спомена, че си на път за тук, за да помогнеш да спипаме онези типове.

— В града сме. Дори заловихме един от тях.

Харват извърна лице към Кордеро.

— Хванали са един — осведоми я той. — Бил, пускам те на високоговорител, за да те чува и следовател Лара Кордеро от отдел „Убийства“ на Бостънската полиция. Беше партньор на Сабатини. Можеш да й имаш пълно доверие.

— Кого заловихте? — попита Кордеро, след като Харват натисна съответното копче на телефона си и го сложи между двамата.

— Оперативен от ЦРУ на име Старк. Разпитахме го и стана ясно, че тук някъде в Бостън има още двама от техните. Някой си Вакаро и шефът на екипа Том Къшинг.

— Имам новина за теб, Бил — намеси се Харват, сещайки се за макета на свръхзвуковия джет, който видя в стаята на Марко. Същия макет той получи при първия си полет с изпратения от Федералния резерв „Еъриън“. — Според мен тези типове не работят против Резерва, а за него.

— Прав си и ще ти кажа защо. Служител в ЦРУ, някой си Фил Дъркин, организираше всичко това с предишния председател на Резерва.

— Председателя Сойър ли имаш предвид? Онзи, който почина?

— Точно така. Дълга история, но саудитци принудили Сойър да им направи някои услуги. Единственият начин да се отърве бил да наеме Дъркин за тази работа и Дъркин приел, но само при условие че Сойър финансира някои от операциите му в сянка. Всичко това работело, докато Сойър не размислил и с приближаването на края на мандата си подготвил списък с потенциални кандидати за своето място, вероятно с надеждата, че така ще оправи нещата.

— Което със сигурност щяло да застраши финансирането на Дъркин.

— Именно. И преди да лансира свой кандидат за освободеното председателско място, трябвало да се освободи от петимата други, които вече се обсъждали.

— Къде си в момента? — попита Харват.

— Заловихме Старк в хотел близо до пристанището.

— Според нас и Сабатини е там. Пътуваме към пристанището.

— Скот, побързайте. Старк твърди, че днес ще убият и последния отвлечен.

ГЛАВА 66

Колата на Кордеро пристигна със запалени светлини и включена сирена на пристанището и спря със скърцащи спирачки на самия ръб на кея. Командирът на спасителния екип от водолази към полицията на Бостън вече бързаше към тях.

— Всички от екипа са в готовност и до пет минути ще сме във водата.

— Нямаме пет минути, сержант — обади се Харват. — Трябва да тръгнем веднага. Къде е лодката ви?

Командирът поведе новодошлите по мостика към деветметровата надуваема лодка, собственост на пожарната на Бостън. Вътре вече лежеше екипировка за гмуркане. Беше напълно подходяща. Човекът завъртя пръст във въздуха към кормчията, знак да пали мотора „Евинруд“ от 225 конски сили.

Докато командирът освобождаваше въжето, придържащо лодката за кея, Харват помогна на Кордеро да се качи и да влезе при кормчията, на когото обясни какво ще търсят. Увери се също, че той е информиран да спазва пълно радио мълчание. Хората, които преследваха, имаха достъп до всички полицейски канали за комуникация. Трийсет секунди по-късно вече с рев се носеха по вълните на бостънското пристанище.

Командирът на гмурканите разопакова две екипировки — една термална и една за нощно виждане, и предложи на Харват да си избере. Харват предпочете тази за нощно виждане.

Трафикът в пристанището беше извънредно натоварен. Всеки от съдовете, които срещаха, можеше да е този, който търсеха. Човекът от ЦРУ, когото Уайс бе разпитал, не знаеше нито името на съда, нито от какъв вид е. Не се предвиждало да участва в акцията на пристанището. Задачата му била да подготви Бетси Мичъл да прилича на душевноболна клошарка, да се погрижи тя да стигне до мястото на Бостънското клане и да включи детонатора на взривното устройство на гърдите ѝ.

Когато Харват попита как е успял така бързо да измъкне толкова много информация, Уайс му обясни, че идеята била на Рийд Карлтън. Стареца се бе добрал във Вашингтон и до друг обучен убиец от „Клуба на плувците“. Името на този човек било Самюъл. Карлтън закарал Самюъл до дома на Старк, след което ги свързал по телефона. Щом Самюъл направил описание на дома на Старк отвън и че вижда с какво се занимават членовете на семейството му, човекът рухнал и си казал всичко.

Мислите на Харват се въртяха все около чутото от Уайс за това как бившият председател на Резерва бил изнудван от саудитците. Когато попита как са се пресекли пътищата на Дъркин и Сойър, Уайс обясни, че за срещата съдействал Уилям Джейкъбсън.

Онова, което най-силно разтревожи Харват, бе, че нещата започваха да пасват прекадено добре. Всъщност и друго го тревожеше, дори повече — вършейки каквото трябва, можеше да се окаже в крайна сметка, че той ускорява съсипването на собствената си държава.

Трябваше да има и друг изход. Друг някакъв начин да предотврати това да се случи и да използва техния собствен план против самите тях.

Дори този начин да съществуваше, за съжаление в момента той не му хрумваше, а и нямаше време сега. Благодарение на визъора за нощно виждане бе забелязал на стотина метра откъм щирборда да плава някакъв предмет. Съобщи информацията в кабината на кормчията, който веднага промени курса в указаната посока.

Харват подаде визъора на сержанта, поръча му да предаде информацията и на другия съд, който се беше отдалечил вече, и побърза да отиде на кърмата при Кордеро.

— Какво нравиш? — попита тя, когато видя, че той се съблича.

— Вече са хвърлили тялото във водата.

Сержантът също забеляза действията на своя пътник и се провикна:

— Какво правиш? Не може! Не си обучен.

Коланът с тежестите вече бе на кръста на Харват и той проверяваше мундщука, който се свързваше с бутилката на гърба му. Нахлузи маската на лицето си грабна един нож и фенер точно когато лодката на пожарната спря до тях. Грамаден дървен сандък, приличащ на контейнерите за английски чай, подскачаше, подмятан от вълните.

Харват включи фенера, прехвърли се във водата и в този миг мерна нарисувания с боя череп с кръстосани кости и короната на едната стена.

Водата беше студена, но Харват бе попадал и в по-студени води и не обърна голямо внимание. Всичко около него тънеше в мрак с изключение на лъча на водоустойчивия фенер.

Сандъкът на повърхността бе оставен като маркировка, ето защо той улови въжето, закачено за дъното, и започна да се спуска по него все по-надолу и по-надолу. В светлината на фенера нямаше въздушни мехурчета. Въртеше му се една-единствена мисъл: *Дано само Джонатан Ренър да не е мъртъв. Нека да спасим поне един!* Не мина много и забеляза силует към края на въжето.

Когато доближи, разпозна платнен чувал, достатъчно голям, за да побере тяло на човек, за който бяха закачени като тежест камъни и гюлета — така както в миналото са погребвали починалите в морето.

Харват протегна ръка и докосна чувала. Вътре наистина имаше труп. Забодe ножа във върха на чувала и разпра доколкото можеше плата.

Лъчът на фенера освети косата на мъж и Харват напрегна сили да разкъса още от тъканта, за да стигне до лицето. Извади мундщука от устата си, приготвяйки се да му подаде животворна глътка въздух.

В същия миг го поразиха две неща: мъжът беше мъртъв и не беше Джонатан Ренър.

ГЛАВА 67

Бил Уайс не възнамеряваше да оставя Старк сам в хотелската стая. Но Райън и Макгий искаха да участват при залавянето на Къшинг и хората му, затова Уайс беше помолил Харват да ги вземе със себе си. Той се съгласи, при условие че се доберат до пристанището, преди сам да е пристигнал там. Беше съвършено ясно, че няма да ги чака, както и стана. Двамата с Кордеро бяха скочили в движение в лодка на Бостънската противопожарна служба и отплаваха начаса.

Райън и Макгий пристигнаха там точно навреме, за да видят как лодката бързо се отдалечава навътре в пристанището. Не бяха единствените изоставени. След минути се появиха няколко души от водолазния екип, а лодка нямаше и за тях.

Съблюдавайки сигурността на операцията, един от водолазите вдигна телефона си и се обади. Минути по-късно патрулна лодка на Бостънската пристанищна охрана полетя към пристанището. Водолазите натовариха екипировката и се устремиха след колегите си.

Когато настигнаха деветметровата лодка на Бостънската противопожарна служба, Харват току-що бе изплувал на повърхността. Щом пристанищната патрулна лодка спря до него, оттам го осветиха с мощен прожектор.

— Не е Ренър — извика той, след като извади регулатора от устата си. — Някой друг е. Убит е с един изстрел.

Обратно на лодката той разказа на Кордеро и на шефа на водолазния екип какво е видял. Сержантът изрева серия бързи заповеди, а когато мина лодката на Пристанищната охрана, Харват и Кордеро скочиха в нея. Набързо се представиха на Райън и Макгий.

Кордеро показва документите си на двамата офицери от Бостънското полицейско управление, които управляваха лодката, и ги информира за последното известно направление на мореплавателния съд, който преследваха.

— Сега всичко е по радиостанцията — каза един от мъжете.

— Не би следвало да има радио трафик.

— Така, както се движат из пристанището, тези типове са привлекли вниманието на Бреговата охрана. Сега ги преследват. Ако седнете и почакате, ще се постареем да ви отведем близо до тях. Изглежда ще пресекат пътя ни на около километър и половина оттук.

Кордеро кимна, всички зачакаха, а офицерите от пристанищния патрул даваха газ по целия път напред.

Тяхната лодка беше дори по-бърза от тази на противопожарната охрана и пореше водите на развълнуваното пристанище. Кордеро се бе доближила до Харват, така че той я чуваше въпреки рева на двигателите и фучащия покрай тях вятър.

— Ако не е бил Ренър, то тогава чие е било тялото?

— Нямам представа — отвърна Харват. — Но имам чувството, че Сал е удържал обещанието си.

— Какво обещание? — извика Райън.

— Сабатини заяви, че няма нищо общо с бомбите тази вечер. Ядосали го и щял да се погрижи за виновниците.

— Няма да му се отвори парашутът — обади се Макгий. — Виновният тип е вързан в хотела, а в гърдите му е опрян един МР5.

— Тогава кой подскача по дъното на бостънското пристанище сега?

Райън имаше представа и тъкмо се канеше да отговори, когато като приливна вълна изотзад ги захлупи оглушителен вой.

Всички се извърнаха и видяха гигантски хеликоптер „Сикорски МН-60Т“, модел „Джей Хоук“ на Бреговата охрана да прелита над тях в същата посока.

— Видяха целта! — извика от лоцманската кабина един от служителите от пристанищния патрул. — Заподозреният е облечен в униформено яке на Бостънското полицейско управление.

Райън изчака Харват да я погледне и изкрещя, надвиквайки двигателите:

— Сабатини?

Харват кимна.

Когато голямата океанска яхта попадна в полезрението им, те преброиха още пет други лодки, които я преследваха ожесточено — три от Бостънското полицейско управление и две от Бреговата охрана на САЩ, като всички я осветяваха с прожекторите си. Горещ на мостика

Харват успя да различи жилетката на Бостънското полицейско управление на Сал.

Хеликоптерът се наклони, за да заобиколи, и Харват видя, че вратата му е отворена, а вътрешността — затъмнена. Бреговата охрана не се помайваше и тази врата не беше отворена заради морския бриз. Макар да не го виждаше, Харват знаеше, че вътре има снайперист.

Щом хеликоптерът застана на позиция, през един от високоговорителите на лодките на Бреговата охрана бе подадена друга серия заповеди към управляващия яхтата да приведе своя съд в плен и незабавен покой.

От яхтата не изпълниха нареждането и от хеликоптера изригнаха два оглушителни откоса, които прозвучаха като гръм от 50-калиброво оръжие, които пробиха двигателния блок на яхтата.

За секунди от кърмата се изви дим и съдът загуби мощност. Накрая бавно спря и се заклати във водата. Колкото и заповеди да му бяха дадени през високоговорителя, мъжът на мостика не помръдваше. Бордовите екипи в съответните лодки бяха в готовност, а хеликоптерът със снайпериста се въртеше във въздуха близо до него.

Макгий потупа един от патрулите по рамото:

— Провери дали знаят, че освен мошеника детектив от бостънската полиция, смятаме, че на борда има и двама съучастници и един отвлечен. Съучастниците са много добре обучени и сигурно са и добре въоръжени.

Офицерът кимна и предаде информацията на другите екипи. За Харват, Кордеро, Райън и Макгий ситуацията се превърна в игра на изчакване.

Бреговата охрана издаде последна серия указания на човека на мостика, а когато той не отговори, на бордовите екипи бе дадено разрешение да предприемат нападение.

Докато наблюдаваше работата на екипите, нещо не наред на кърмата привлече вниманието на Харват. Изведнъж по радиостанцията, която офицерите от пристанищния патрул бяха настроили на най-силен звук, така че Кордеро и всички останали да могат да чуват, настъпи оживление.

Човекът на мостика беше мъртъв.

— Мъртъв? — повтори Кордеро. — Как е възможно?

Патрулът тъкмо да свие рамене, когато се получи друго съобщение. Бордовият екип беше намерил един оцелял. Останалата част на морския съд беше чиста.

Харват пристъпи в лоцманската кабина и каза на втория лоцман:

— Съобщи по радиостанцията на Бреговата охрана, че и ние се качваме на борда.

На офицера, който управляваше лодката, той нареди:

— Закарай ни до тях! Веднага.

Когато обясниха, че Кордеро е не само от Бостънското полицейско управление, но е и партньор на ченгето престъпник, получиша разрешение да се качат на борда.

Първият човек, когото видяха, беше оцелият — Джонатан Ренър. Той седеше в салона на яхтата, увит в одеяло.

Харват приближи и попита:

— Господин Ренър?

Мъжът го погледна и кимна.

— Много се радвам да ви видя жив, сър. Ще ви откараме колкото е възможно по-скоро обратно на брега и ще се приберете при семейството си.

Ренър отново кимна, а Харват излезе от салона и се върна на палубата.

Като се качи на мостика, той се присъедини към Кордеро, Райън и Макгий, които бяха вече там.

— Не е Сал — каза Кордеро.

— А кой е тогава? — попита той.

— Том Къшинг — отвърна Райън.

— Който го е убил — намеси се Макгий, — е използвал въдичарска корда, за да го закрепил в седнало положение. Лодката е била на автопилот.

Харват разгледа събралата се в скута на мъжа кръв, която се стичаше надолу по краката му.

— Някой го е прострелял в стомаха. Няма много по-мъчителен начин да си отидеш от този свят.

— Мисля, че можем да направим информирано предположение кой е дръпнал спусъка — заяви Кордеро.

— А и с Ренър в безопасност долу, мисля, че можем да направим доста информирано предположение кого съм намерил под водата.

— Вакаро — каза Райън.

Харват кимна.

— Тогава къде е Сабатини?

Харват поведе групата надолу по стълбите до кърмата на яхтата. Двама от Бреговата охрана вече бяха отворили отделението за двигателите и проверили за опасност от пожар.

Като се надвеси отзад на яхтата, той посочи плаващата платформа, от която висяха две найлонови ленти за връзване.

— Колко залагаш, че допреди малко тук е имало джет или скутер?

Райън погледна Макгий.

— Трябва да предупредим Уайс.

Почукването на хотелската врата беше силно и обезпокоително. Всъщност дори не беше почукване. Беше си истинско тропане.

— Бостънска полиция — заповяда гласът. — Полиция! Отворете вратата!

Не само че Бил Уайс държеше там заложник, вързан за стол и със запушена уста, но и стаята беше затрупана с оръжия, клас три, и други подобрани съоръжения като тазери и записващи устройства. Без документи нямаше начин да даде обяснение, за да се измъкне от тук. Намесата на полицията беше абсолютно нежелателна.

Трябваше да закарат Старк колкото е възможно по-скоро и по-тайно във Вашингтон, за да разкаже историята си там. Но тази стъпка изведнъж се оказа застрашена.

Един от гостите на хотела или пък от охраната явно бе видял или чул нещо.

Като приближи вратата, клетъчният му телефон отзад на писалището започна да звъни и изведнъж му хрумна нещо друго.

— Полиция — извика гласът, а хлопането продължаваше: — Отворете!

Бил Уайс вдигна своя МР5 готов за стрелба точно когато вратата се отвори с ритник отвън.

Той се препъна назад и се приземи по задник в банята. Частица от секундата по-късно нещо се изтърколи в стаята, последва ослепително ярка светлина и мощна експлозия.

ГЛАВА 68

Телефонът на Райън иззвъня в мига, в който лодката на Пристанищната охрана стигна пристанището.

— Уайс е — възкликна тя. — Бил, опитвахме се да се свържем с теб. Според нас Сабатини пътува към теб.

Уайс я прекъсна и тя се заслуша в онова, което имаше да ѝ каже. След известно време го помоли да стои на линия и предаде чутото на останалите.

— Бил е добре, но Старк е мъртъв. Сабатини е нахълтал в хотелската стая и стрелял в коленете на Старк, а после и в основата на шията му. Бил нищо не успял да направи. Според него очевидно Сабатини е искал Старк да умре възможно най-болезнено.

— Къде е сега Бил? — поиска да знае Харват.

Райън попита и после предаде:

— Почистил стаята колкото се може по-бързо и едва се измъкнал от хотела. В момента е на около четири пресечки от нас. Казва, че навсякъде се виждали полицейски коли.

Макгий, който следеше какво става по радиото, допълни:

— Полицията в Бостън потвърждава информацията за изстрели в хотел „Ренесанс“.

Харват погледна Кордеро.

— Никой ли не отговаря?

Следователката бе пропуснала обаждане от вкъщи.

За втори път се опитваше да се свърже. Без успех.

— Това не е типично за тях. Родителите ми винаги вдигат.

Майката или следователят в нея се разтревожи, но тя реши да потърси съседите на партерния етаж и да разбере дали всичко е наред.

Лодката вече спираше на пристанището и Харват се обърна към Райън и Макгий:

— Нали знаете къде е сборният пункт? Вземете Уайс или се срещнете с него направо там. Но побързайте.

Скочи на кея и докато подаваше ръка на Кордеро да го последва, видя, че лицето ѝ силно пребледня.

— Какво става? — попита той.

— Един от съседите е видял Сал да влиза в сградата. Трябва да стигнем там. Веднага!

Затичаха се и бързо стигнаха до колата ѝ, която си стоеше там, където я бяха оставили. Скочиха вътре и със същата шумотевица, с която бяха пристигнали, се понесоха обратно към града.

Във всеки друг град Харват би предпочел той да е на кормилото, но в Бостън беше истински ад с тези еднопосочни улици.

Щом навлязоха в квартала ѝ, Кордеро изключи сирената, но остави светлинния сигнал. Недалеч от дома си изгаси и него.

Професионалната обвивка на истински полицай, която по-рано тази вечер Харват толкова много бе харесал у нея, вече бе паднала. Нямахме да се успокои, докато не разбере, че семейството ѝ е в безопасност.

Паркираха на съседния ъгъл и Кордеро обясни как смята да действа.

— Обещай ми — настоя тя.

На Харват никак не му харесваше плана ѝ и неговата роля в него. Сал Сабатини беше убиец. Нямахме никакво значение колко години са работили заедно.

— Обещай ми — повтори Кордеро.

Очевидно нямаше смисъл да я разубеждава повече. Тя беше твърдо решена. С огромна неохота той отстъпи и ѝ даде дума.

Останал на тротоара, я проследи с поглед, убеден, че и двамата правят най-голямата грешка в живота си.

Кордеро отвори входната врата и с колкото се може по-тихи стъпки се качи до втория етаж. Дървеното стълбище беше на повече от сто години и колкото и да се стараеше да стъпва на стабилни места, дъските под краката ѝ непрестанно поскърцваха. Резултатът бе почти същият, както ако имаш в дома си малко куче, което пролайва всеки път щом някой приближава входната врата. Оказа се, че усилията ѝ са били напразни, защото когато стигна до апартамента, видя, че вратата е широко отворена, сигурен знак, че Сал Сабатини вече я чака вътре.

Първото, което видя, когато пристъпи напред, беше майка ѝ, обляна в сълзи, а до нея баща ѝ с изражение, смесица от гняв и страх.

След няколко крачки забеляза и Сал, насочил пистолет към двамата.

— Моля те, затвори вратата след себе си — нареди той.

Кордеро се подчини.

— Така е добре. А сега бавно свали оръжията си и ги плъзни по пода към мен.

— Къде е Марко? — попита тя, след като предаде и двата си пистолета.

— В безопасност е — рече Сал, докато прибираше оръжията в новото яке, което носеше.

— Къде е? Кажи ми, Сал.

— В стаята си. Спи. Не се тревожи.

— Защо си дошъл?

— Искях да ти кажа, че съм се погрижил за всичко.

— Какво значи това? Че си убил онези мъже ли? Къшинг? Вакаро? Старк? Заедно с другите преди тях? Затова ли си тук?

— Шшт — сложи той пръст пред устните си. — Нали не искаш да събудиш Марко?

— Сал, на това трябва да се сложи край. Ти си болен. Имаш нужда от помощ.

— Всичко ще свърши — усмихна ѝ се той. — Вярвай ми. Между другото, къде е новият ти партньор?

— Нямам нов партньор, Сал. Ти си моят партньор.

Усмивката изчезна от лицето на убиеца и то се изкриви от гняв.

— Ти какво, да не ме мислиш за такъв глупак? Да не би да не виждам как те гледа?

— Сал, той не...

— Млъквай — изкрещя мъжът. — Млъквай!

— Сал, искам да ти помогна.

— Нямам нужда от помощ. Аз помагам на теб. Помниш ли? Когато мъжът ти почина?

— Разбира се, че помня. Много ни помогна.

— Помниш — глупости. Единственото, което те интересува, е твоят собствен интерес. Егоистична кучка!

Бащата на Кордеро понечи да се изправи, но Сабатини го блъсна да седне обратно.

Следователката се опита да внесе малко спокойствие и заговори тихо на португалски.

— Точно така — обади се Сабатини. — Кажи му също, че при втори такъв опит ще е мъртъв.

Кордеро каза още нещо, след което се обърна отново към него.

— Ако си дошъл да се сбогуваме, нека се сбогуваме, преди някой да е пострадал.

Лицето на мъжа се изкриви в странна гримаса.

— Не съм дошъл да се сбогувам, а да те взема с мен.

— Съжалявам, Сал, но мястото ми е тук при сина ми.

— Марко ще дойде с нас.

Тръпки полазиха по гърба ѝ от интонацията на последните му думи.

— Няма да нараня никого. Приключих с това. Ще спра да наранявам и себе си. Вече никой няма да изпитва болка.

— Сал, моля те... — започна тя с надеждата, че ще успее да го убеди да свали оръжието и така никой няма да пострада.

— Стига с твоето моля те! — кресна Сабатини. — Аз съм лъвът. Не може да нареждаш на един лъв какво да прави. Не и сега. Никога. Ще правиш каквото ти кажа и когато ти кажа. Ще се подчиняваш. Разбра ли ме?

Кордеро кимна безмълвно. Мъжът пред нея беше напълно неуправляем.

— Къде е шибаното ти гадже? И не ме лъжи.

— Нямам гадже, Сал.

— Лъжкиня! — извика онзи и я зашлеви със свободната си ръка.

Бащата на Кордеро скочи да я защити, но Сабатини го перна с дръжката на пистолета си през лицето. Краката на стареца се подкосиха и той се стовари обратно на канапето.

Кордеро отново заговори бързо на португалски и се обърна към бившия си колега:

— Сал, престани.

— Сал, *престани* — иронично подхвърли той. — Дотук с игрите. Време е да тръгваме.

Сграбчи косата ѝ, рязко наведе главата ѝ надолу, така че се наложи тя да пристъпва настрани. Хвърли поглед към вбесения ѝ баща и ужасената ѝ майка и процеди:

— Мръднете ли, всички умирайте. Детето — също. Ясно ли е?

Кордеро заговори пак на португалски на вцепенените си от ужас родители и те само кимнаха.

— Така е по-добре — ухили се Сабатини. — Да вървим. — И той я повлече към мястото, където стоеше телефонът ѝ. Изскубна кабела от стената и продължи с нея към стаята на Марко.

— Сал, няма смисъл да правиш...

— Шшт — зашепна той. — Всичко ще стане много тихо и много бързо. Ще видиш. Ще бъдем много щастливи.

Стигнаха вратата на детската стая и с върха на обувката си Сабатини я бутна. Погледна към леглото, но момченцето го нямаше там.

— Къде е? — вбеси се той. — Къде, по дяволите, е?

Кордеро мълчеше.

Влачейки я за косата, той пристъпи в стаята и с рязко движение вдигна завивките. С трясък отвори и вратата на шкафа, но детето го нямаше и там.

Излезе в коридора, влачейки Кордеро след себе си, и я блъсна на пода в дневната. Тъкмо да ѝ каже, че ще я застреля, ако родителите ѝ не кажат къде е скрито детето, видя, че възрастните хора са изчезнали.

— Какво, по дяволите, става тук? — изкрещя той почти с писък. — Къде са?

— Навън са, задник такъв! Да ми задигнат нова лодка — рече нечий глас зад него.

Преди Сабатини да успее да реагира, Харват натисна спусъка на пистолета си два пъти, прицелвайки се точно там, където онзи заслужаваше.

ГЛАВА 69

Тиера дел Фуего

Пет дни по-късно

С финансовата си мощ и силната си власт Федералният резерв, или по-точно Мънро Луис, действащ от името на Резерва, бе в състояние да направи невъзможното възможно, включително и да състави фиктивни летателни планове за своя свръхзвуков персонален джет „Еъриън“.

Докато Рийд Карлтън, Лидия Райън и Боб Макгий водеха „задушевни“ разговори с генерал Джордж Джонсън и неговия екип в дирекцията на националното разузнаване, Харват успя да преодолее всички тайни и забрани и откри самолета с едно обаждане на определен телефон.

— Буенос Айрес — отговори Натали, шведската стюардеса. — Оттам имахме допълнителни пасажери, отлетяхме още по на юг до Тиера дел Фуего, след което всички слязоха на летището в Ушуая.

Харват й благодари и предаде информацията на хората на Джонсън. Само след час разполагаха със записи от охранителни камери в Аржентина. Много скоро разпознаха мъжете, които Фил Дъркин бе качил на борда в Аржентина — нещо средно между гангстери и наемни убийци, които Управлението използваше от време на време за операции в Южна Америка.

Щом определиха дестинацията, Райън позвъни на бившата жена на Дъркин с въпроса защо може да е избрал това място. Дали е споменавал някакви задачи там или контакти?

— Фил имаше много контакти в Патагония — беше се засмяла Бренда. — Всичките са ненадеждни, но не в онзи смисъл, за който си мислиш.

Бренда обясни също, че съпругът й бил страстен риболовец и много пъти пътувал до Тиера дел Фуего. Любимото му място било Кау Тапен Лодж на брега на река Рио Гранде. Реката прекосява Андите, стига до Атлантическия океан и е известна като най-доброто място за

лов на пъстърва в света. Преди бракът им да започне да куца, Фил споменава, че може да живеят там след пенсионирането си. Нямаха доказателства, но според нея той бил построил къща там.

Това беше всичко, което Харват и останалите от групата научиха, но на генерал Джонсън му беше достатъчно. Всички бяха убедени къде точно се е скрил Фил Дъркин. Сега оставаше въпросът и как да се справят с него.

Аржентина беше страна, твърде чувствителна към Съединените щати в политическо отношение. Сигурно беше, че ще съдействат в някои отношения и вероятно ще създадат проблеми в други. Всички бяха единодушни, че колкото по-малко информация получат аржентинците, толкова по-добре.

Оръжието пристигна на Тиера дел Фуего през Фолклендските острови и един контакт на Стареца със Специалната въздушна служба на Великобритания. Оттам му предложиха и стрелци, но той любезно отклони предложението. Прие обаче да осигуряват наблюдение. Разполагаха с много опитни оперативни кадри на Тиера дел Фуего и с радост му ги предоставиха. До пристигането на Харват и екипа му ранчото на Дъркин бе открито и всички бяха по местата си. В Северна Вирджиния генерал Джонсън и Стареца следяха развитието по сателит.

Лидия Райън бе настояла да се включи в операцията. От всичко, което Харват беше чул за нея, тя бе наистина подходяща и той не възрази. Стареца предложи Слоун Ашби също да вземе участие и Харват с радост прие. Професионалната ѝ история беше достатъчна гаранция за уменията ѝ.

Харват привлече и Мат Санчес, който се бе проявил наистина на ниво в Сомалия. Генерал Джонсън предложи и последния член на екипа.

Чейс Палмър от Одеса, Тексас, се славеше като най-младия командос, приет в редиците на елитните части на Съединените щати Делта Форс. Беше умен, проверен в битки и изключително ефективен при ликвидирането на врагове. В Департамента по отбраната имаха папки пълни с доклади за неговите подвизи. Колегите му бяха дали прозвището С.З. — от Сритващия задници, но то бе придобило съвсем друг смисъл — Смел задник, когато заварен с изпразнен автомат „Калашников“ от шестима тежковъоръжени талибани, бе успял да ги накара да се предадат. Някои от висшестоящите му тайно завиждаха не

само на таланта му и на стремителната му кариера, но и на високата му интелигентност. Когато навремето му дадоха прозвището С.З., то бе съкращение от Смотан заек. Но генерал Джонсън бе оценил качествата му и го беше взел под своето крило. И макар технически Палмър да се водеше все още към ОПБС — Отряда за приложение на бойна сила (название, дадено на Делта Форс, за да може армията да отрича съществуването на Делта Форс), той беше на заповедите на генерал Джонсън, за голямо удоволствие на последния. В този случай генералът искрено се зарадва, че ще може да го включи в операция „Сиера“, както нарекоха акцията по залавянето на Фил Дъркин.

— Целите са на прицел. Отряд шест е готов за действие — отговори Санчес в микрофона на радиото си на въпроса на Харват за местоположението на екипа.

Теренът беше скалист и гол. Вятърът брулеше безмилостно камъните и вдигаше прахоляк. Времето беше студено и влажно. Всеки от екипа би желал да е на друго място в този момент, но на никого и през ум не минаваше да се оплаче. Това беше работата им и те чудесно го съзнаваха. Утешаваха се с мисълта, че можеше да е и много по-зле, че това, за което са тук, е за доброто на страната им. Знаеха също така, че много хора никога няма да научат имената им и какво са свършили тази нощ, но че от тях зависи животът на мнозина.

Харват свали бинокъла си за нощно виждане и погледна Райън.

— Готова ли си?

Тя кимна.

— Да вървим тогава — посочи той хотела.

Райън нямаше нужда от бинокъл. Чудесно виждаше светлините на колите, които напускаха Кау Тапен и се клатушкаха по изровения от пороите път.

— Тук Отряд едно — съобщи Харват в микрофона на радиопредавателя си, докато отваряше вратата на джипа и излизаше навън под дъжда. — На позиция сме. Повтарям. На позиция сме.

Райън също излезе навън и застана до задната броня на колата, отвори чадъра си и запали фенер. Докато Харват се бе навел пред една от гумите, тя следеше с поглед приближаването на превозното средство, което се задаваше от Кау Тапен Лодж по виещия се път.

Щом приближи на достатъчно разстояние, тя размаха фенера си. Зеленият ленд роувър започна да намалява скоростта и накрая спря на

няколко метра.

Шофьорът, хубав млад мъж, бе облечен в одежди на Хели Хансен за дъждовно време. Паркира колата си и излезе, за да помогне, ако може.

— Да ви помогна с нещо? — попита той на испански.

— Според мен сме счупили ос — отговори на английски Райън.

Любезният младеж пристъпи напред, преминавайки на английски.

— Ще ми позволите ли да погледна?

— От Кау Тапен Лодж ли сте? — попита тя и посочи логото, изписано от страни на колата му.

Мъжът кимна. Хотелът бе включен в програма за хотелски мениджмънт и студенти пристигаха тук целогодишно от Канада, Великобритания и Съединените щати. Възпитани и привлекателни, присъствието им придаваше на мястото атмосфера на висока класа.

— Вероятно ваши гости трябва да стигнат до летището. Не искаме да ви задържаме.

— Не, сам съм. Доставям храна. Не е проблем да погледна. Братовчед ми е автомеханик в града.

— Извинете ме — рече Райън.

Дали репликата ѝ или оръжието, което насочи към него, свърши работа, но резултатът, който тя търсеше, беше постигнат. Младежът застина.

— Обърни се — нареди Райън. — Ръцете на главата.

— Обирате ли ме? — попита човекът, докато изпълняваше заповедта.

— Не точно.

Докато Райън го държеше на мушка, Харват с два скока се озова до тях, щракна белезници около китките му и го вкара в тяхната кола. Вътре чакаха Слоун Ашби и Чейс Палмър. Слушаха внимателно серията от бързи въпроси, които Харват задаваше за дома на Фил Дъркин и мерките за сигурност. Изплашеният младеж отговаряше без колебание.

— Просто отговорете на въпросите ни и всичко ще е наред — опита се да го успокои Райън. — Никой не ви мисли злото.

Човекът даде описание на всичко, което Харват искаше да знае.

— Да тръгваме — нареди той накрая.

Докато се качваха на ленд роувъра от Кау Тапен Лодж и се върнаха отново на пътя, Харват се свърза с останалите.

— Тръгваме — рече той. — До всички екипи, потегляме.

ГЛАВА 70

Ашби седна зад волана, а Палмър се настани на задната седалка и започна да подрежда съдовете с топла храна. Ако зависеше от него, би наел местни хора, вместо да му носят от Кау Тапен Лодж. Дъркин можеше да си го позволи, но според Палмър беше погрешно от тактическа гледна точка.

Дъркин обаче вероятно имаше други основания. Наемната работна ръка често се разбърбля. Това беше потенциална опасност, която той не искаше да допусне, особено в момент като този, когато е принуден да бяга и знае, че го търсят. Доставка на вече приготвена храна имаше своите предимства, едно, от които никак не беше за пренебрегване — достъпът от външния свят бе ограничен.

Съвсем близо до малкото ранчо на Дъркин, Ашби съобщи местоположението им по радиото и поиска от тук нататък пълно радио мълчание, за да не се разсейва при входа.

Сетне придвижи колата до дървените порти, отново спря и зачака. Двама яки мъжаги, наметнати с пончо, излязоха от каменната постройка, служеща за патрулка, и дадоха знак на пътниците да свалят прозорците на колата. Палмър бе вдигнал капациите на съдовете, така че ароматът им да изпълни купето на роувъра.

Въпреки дъжда той и Ашби доловиха миризмата на цигари и кафе, която се носеше от мъжете отвън.

Единият попита къде е предишният доставчик.

Ашби отговори, че се е разболял от „чилийски грип“, и с ръка направи жест, показващ, че пие от голяма чаша. Мъжът поиска да знае тя коя е и очевидно му се искаше да пофлиртува с нея. Колегата му обаче беше видимо гладен.

— Ясно откъде е, от кухнята — подхвърли той. — Иди да се видиш с нея след смяната. Храната ще изстине.

Палмър се засмя, макар че не биваше да го прави. Играеше ролята на прислужник и се предполагаше да е невидим. Но пък

прозвуча като добродушна закачка между колеги. Намесата му обаче сякаш ядоса онзи отвън.

— Нещо те досмеша май? — попита той.

— Не, сеньор.

— Тогава защо се хилиш?

„Мамка му — помисли си Палмър. — На този му е писнало да виси тук и му се ще да се бие. Трябва веднага да измисля нещо.“

— Стана ми смешно, защото не работи в кухнята, а на бара. Заради нея колегата ни не може да дойде на себе си от пиенето.

— Видя ли? — засмя се първият.

— За две неща никога не можеш да вярваш на жените — продължи Палмър, — алкохол и оръжие.

Намусеният като че ли хареса шегата и се усмихна. Протегна ръка и докосна Ашби недалеч от гърдите ѝ.

— Какво би направило момиченце като теб с оръжие?

Ашби натисна педала на газта за части от секундата и роувъра отскочи малко напред. Това накара пазача, склонен към интимности, да дръпне рязко ръка от прозореца. Нещо, което развесели другаря му, и той избухна в смях.

— Хайде — изръмжа сърдито пострадалият, — вървете. Не забравяйте да им кажете да ни донесат храна. — Сетне добави, правейки се, че отново посяга към прозореца: — Ще дойда да те видя в бара по-късно.

Ашби натисна отново газта и мъжът драматично отскочи назад, сякаш ток бе протекъл по колата.

Другият патрул се засмя и отвори дървената порта.

Навлязоха в двора и Ашби възстанови радиовръзката с останалите:

— Достъп до паркинга.

— Като си мисля за тази фаза, би могла да я наречеш „Достъп до гърдта“.

Тя му показва среден пръст и додаде:

— По-късно ще говорим за коментара ти за алкохола и оръжието.

— И допълни: — С.З. Скапан задръстенияк.

Лицето му се разтегна в широка усмивка и остана така, докато тя паркира колата пред тежката дървена врата на входа.

— Точно както при репетицията — установи тя и изключи мотора. В следващия миг и двамата бяха вече навън.

С подноси в ръце изкачиха стълбите. Ашби вървеше напред, Палмър — след нея. Преди да стигнат вратата, тя се отвори пред тях. Други двама яки мъжаги ги чакаха.

Ашби подаде своите подноси на по-високия, но той само поклати глава.

— В кухнята — промърмори.

Тя пое в посоката, която ѝ се видя най-вероятна, но охранителят я спря. Вдигна капаците на всеки от подносите, а първият бързо опипа телата им за оръжие.

По-високият се опита да повтори проверката само с нея, но тя отстъпи и попита:

— Къде е кухнята?

Мъжът промърмори накъде да върви и двамата с колегата му се върнаха на поста си, докато тя и Палмър поеха по широкия коридор към задната част на къщата.

Останалите от компанията на Дъркин, общо четирима души, седяха около голям телевизор и гледаха мач. Пред всеки от тях стоеше бутилка бира. Човекът, за когото бяха дошли обаче, не се виждаше.

— Извинете господа — попита Палмър, — да сервираме ли храната в осем чинии? Или има още хора?

— Оставете всичко в кухнята — махна пренебрежително с ръка единият. — Сами ще си вземем.

В слушалките им прозвуча глас от Северна Вирджиния:

— Засякохме топлинен сигнал при северозападния ъгъл на къщата.

— Разбрано — рече Ашби. Двамата с Палмър бързо разопаковаха донесеното и извадиха скритото в подносите оръжие, което бяха увили в пластмасови опаковки.

Ашби използва Палмър за прикритие, приготви чиния с хапки и се насочи към стаята с телевизора, скрила оръжието си под салфетка, праметната през ръката. Изчака събитията на терена да се разгорещат и едва тогава пристъпи прага.

— Някой да иска да хапне? — попита тя. — С комплименти от „Кау Тау Лодж“.

Единият от мъжете извърна глава, за да ѝ каже да млъкне, но като я огледа, покритото му с белези от шарка лице се разтегна в похотлива усмивка и ѝ кимна да влиза.

Нещо обаче явно го смути — изражението в очите ѝ или фактът, че виждаше само едната ѝ ръка, докато другата бе скрита под салфетката.

Забелязала, че той загуби интерес към мача, Ашби усети, че нещо не е наред. Мъжът присви очи, усмивката изчезна от лицето му и той протегна ръка към оръжието си. Почна се.

— Всички екипи, начало! — нареди тя в микрофона си и прицелвайки се, даде един откос с пистолета си.

ГЛАВА 71

Харват и Райън се носеха по частния път към портата на ранчото и видяха как обект едно и две излязоха от пристройката на охраната.

Скрит високо сред хълмовете, Мат Санчес проследи какво се случи през окуляра на пушката си.

— Чисто е — съобщи той след малко до всички.

Санчес осигуряваше наблюдението, Райън зад кормилото беше в готовност да прихване всяка цел, ето защо Харват изскочи навън от джипа и необезпокояван отвори тежката порта.

Докато влизаха в двора, получиха информация, че освен четиримата, които Ашби бе ликвидирала непосредствено до кухнята, Палмър беше неутрализирал другите двама при входа. Единственият останал жив беше човекът, когото търсеха.

Срещнаха се с Палмър в преддверието и той им даде знак къде според него се крие Дъркин. Харват кимна и с жест му показва да заобиколи, за да не позволят на техния човек да избяга. Ашби щеше да остане да пази гърба им.

С готови за стрелба оръжия двамата мъже тръгнаха безшумно по коридора към стаята на Дъркин в северозападния край на ранчото.

Вратата в дъното на коридора беше отворена и се чуваше как вътре работи телевизор. Беше включен на един от информационните канали на САЩ. Не долавяха никакъв друг шум. Това не се хареса на Харват. Възможно ли бе Дъркин да си беше дал целия този труд да дойде накрай света с бодигардове и да не вземе други предохранителни мерки? Нима се чувстваше в толкова голяма безопасност? Или просто не се бе погрижил, защото ранчото е било предвидено само като временен пункт за бягство.

На метър от вратата Харват даде знак на Палмър да спре. Беше наострил слух с надеждата да долови някакво движение или звук, освен този от телевизора. Нищо.

Извади светлинна граната от джоба на якето си и я показва на Райън, преброи до три и я хвърли в стаята.

Двамата с Райън се наведоха ниско със затворени очи и широко отворена уста, за да избегнат натоварването от експлозията. Мигове след детонацията нахлуха в стаята.

Дъркин бе заварен неподготвен, но не от тях. Лежеше на пода на кабинета си целият в кръв с единствена рана от куршум в тила.

— Ти да видиш! — възкликна Райън и погледна Харват.

Той вече се беше навел и докосваше кожата на убития.

— Станало е съвсем скоро. Още е топъл. Да вървим.

Докато тичаха към изхода на ранчото, той нареди на Ашби и Палмър да го чакат отпред.

— Сигурни ли сме, че човекът няма да се качи на ферибота? — провикна се Палмър, докато тичаше към ленд роувъра.

— Не сме — отвърна Харват и скочи в джипа, — но предполагам, че ще бърза да се прибере час по-скоро.

Две бяха летищата на този остров. Харват се надяваше, че е избрал правилното. За всеки случай изпрати Санчес на другото. По-добре да има поне един човек там, отколкото николко.

Докато караха с бясна скорост към летището, Харват помоли генерал Джонсън и екипа му да се опитат с наличната техника да открият това, което търсеше.

— Превозни средства се движат и в двете посоки — отговори му някой от Северна Вирджиния. — Нуждаем се от нещо повече, за да знаем за какво да следим.

— Не разполагаме с нищо повече — отвърна Харват.

— Обектът може да е с кола, камион или дори с мотоциклет.

— Търсим — отвърнаха отсреща. — Стой на линия.

Харват изви рязко волана, за да направи ляв завой и да стъпи на главния път.

— Ако ранчото е под сателитно наблюдение, как, по дяволите, някой ще го напусне, без да бъде забелязан? — попита Райън.

— При тези атмосферни условия разчитат най-вече на термообраз. Технологиата невинаги дава добър резултат. Истината е, че ако разполагаш с достатъчно ресурси, всичко е възможно.

Гласът на анализатора от Северна Вирджиния се обади в слушалките им:

— Самолет на летище „Ушуая“ се готви за излитане.

— Проверете дали е свръхзвуков джет „Еъриън“ — помоли Харват. — Искам да знам дали има съвпадение.

— Резервът помогна на Дъркин да избяга само за да може да го ликвидира, така ли?

— Някой не иска той да проговори.

— Кой?

Харват се канеше да отговори, когато от Северна Вирджиния отново се обади:

— Имаме съвпадение с профила на тази машина. Оказа се прав — свръхзвуков джет „Еъриън“. Освен това прихванахме телефонна връзка между машината и превозно средство на около дваайсет и пет километра пред вас.

Харват хвърли поглед към Райън и вече бе настъпил педала на газта.

— Мисля, че скоро ще получим отговори на всичките си въпроси.

Когато настигнаха синия шевролет „Селта“, бяха на по-малко от осемнайсет километра преди Ушуая и Харват намали, за да не събуди подозрение у шофьора му.

— Какво искаш да направим? — попита Райън.

— Ще го блъснем — отвърна той и обясни по радиото на Ашби какъв е планът му.

— Разбрано — отвърна тя. Натисна газта и задмина първо Харват, после и шевролета, и застана начело по пътя за Ушуая.

Палмър предложи да се опита да види лицето на шофьора, но Харват нареди да не го прави. Предпочиташе да го изненадат. Достатъчно неприятен беше фактът, че на ленд роувъра им стои логото на хотелския комплекс. Никак не му се искаше погледите на двама, които знаят добре как да убиват, да се срещнат. По-добре беше Палмър да се прави на заспал.

Дори водачът на шевролета да бе заподозрял нещо, с нищо не го показваше. Поддържаше същата скорост и посока.

Свързвайки се отново със Северна Вирджиния, Харват поиска още нещо от тях и много скоро Стареца се обади, за да съобщи, че е говорил с хората от Специалната въздушна служба на Великобритания.

Пет минути по-късно отново се обади с координатите на сигурна квартира. Веднага след това Ашби предаде на Харват, че приближава

светофар и ще проведат засадата при следващата червена светлина.

Райън набеляза с джипиеса мястото и Харват видя ленд роувъра пред тях и светофара.

— Опри тила си в облегалката за глава — поръча той на спътничката си.

Райън го послуша и вдигна палец в знак, че е готова.

Харват пресмяташе скоростта. Не му се искаше да изненадат шофьора на шевролета прекалено, а само да го зашемети. Не трябваше да допуска въздушната възглавница да се отвори.

Преди следващия светофар ленд роувърът намали, шевролетът — също, но Харват продължи с предишната скорост.

Когато удари задницата на малката кола, я отмести встрани върху банкета. Преди да успее да разкопчае предпазния си колан и да провери дали Райън е добре, Ашби и Палмър бяха вече отвън с извадено оръжие.

Бързо взеха разстоянието от ленд роувъра до синия шевролет и вече измъкваха окървавения шофьор навън.

С два скока Харват беше до тях и веднага разпозна ранения мъж. Не беше сигурен кого е очаквал, но с положителност не беше Уилям Джейкъбсън, шефа по сигурността на Федералния резерв.

ГЛАВА 72

Уилям Джейкъбсън беше корав, инатлив кучи син. Да измъкнеш информация от него беше все едно да изстискаш от камъка кръв. Стареца беше свалил самото си, но така и не намериха слаби места, за да го настъпят по тях. Нямаше жена, деца, нямаше семейство. Беше невероятно лоялен към работодателя си. Колкото и лошо да го заплашваше Харват, той не отронваше ни дума за кроежите на Резерва, а с него и на Мънро Луис.

Ако се наложеше, Харват щеше да го измъчва, но той никога не изваждаше тази карта най-напред. Започна да мисли обаче, че тя бързо се изкатерва все по-нагоре в колодата.

Той вече беше изиграл една от най-силните си карти. Беше заплашил, че ще предаде Джейкъбсън на аржентинците, за да го обвинят в убийство, а онзи дори не трепна. Каквито и неприятности да чертаеше пред него, Джейкъбсън нехаеше или пък вперваше в Харват студен отмъстителен поглед.

Сякаш бе убеден, че няма сила, която Резервът не може да преодолее и да го спаси. При това положение на Харват му оставаха много малко възможности.

— Трябва да ти кажа Уил — каза той, — че за теб нещата ще се влошат още повече. Или ще започнеш да ни сътрудничиш, или ще се сърдиш само на себе си за онова, което ще се случи. Много сме далеч от дома и никой няма да дойде да те спаси.

— Нямах представа в какво си се оплел, нали? — изсмя се Джейкъбсън.

— Имам доста добра представа. Един от хората на Дъркин, мъж на име Старк, се разприказва доста преди да бъде убит от Сал Сабатини.

— Хората на Дъркин са професионалисти. Те никога не приказват.

— Всички приказват, Уил — отвърна Харват с усмивка. — Въпросът е кога. За Старк това „кога“ настъпи, когато един от

психопатите на Дъркин от „Клуба на плувците“ спря пред дома му и нагледно му разигра по телефона какво ще сполети семейството му.

Усмивката угасна на лицето на Джейкъбсън.

Харват се възползва от предимството си.

— Името на убиеца е Самюъл. Чувал ли си за него?

По лицето на шефа по сигурността пробяга едва доловим тик. Повечето хора не биха го забелязали, но не и Харват.

— Ако не си се запознал със Самюъл, трябва да го сториш. Мисля, че той ще те хареса. А може и да не стане така. При личност, лабилна като неговата, всичко може да се очаква. Но предполагам, че ти знаеш това. Салваторе Сабатини е мъжко момче. И ти ще го харесаш.

— Сабатини е мъртъв — каза Джейкъбсън. — Ти го застреля.

— Стрелях в него, но не го убих. Само прекърших крилете му. Всички мислят, че е мъртъв, но стана така, че успяхме да го задържим на сигурно място. Пазим го в много специална клетка на много тайно място.

— И двамата са откачалки.

— Съгласен съм — каза Харват. — Пълни откачалки. Удивителното е, че историите им са почти достоверни. Знаеш ли на кого ми напомнят? — каза той, изследвайки лицето му. — Като изключим Старк, разбира се.

Точно тогава изражението на Джейкъбсън за миг се промени. Харват определено се доближаваше до целта.

— Напомнят ми на Тара Флеминг.

— Нямам представа за кого говориш.

Беше отговорил твърде бързо, твърде подчертано.

— Странно, защото имам записите от полицейското наблюдение отпреди два дни как влизаш и излизаш от сградата, където се намира апартаментът ѝ. Не си намерил кой знае какво, нали?

Отмъстителният поглед се появи пак.

— Може цял ден да ме зяпаш с поглед на храбрец — каза Харват.

— Или да поговорим като мъж с мъж.

Джейкъбсън се изкикоти.

— Казах ти, че нямаш представа с какво си се захванал.

— Защо не ми съобщиш новината?

Шефът по сигурността запази мъртвешко мълчание.

Харват се засмя.

— Уил, повярвай ми, като ти казвам, че бързо се доближаваме до моите най-нелюбими алтернативи. Както казах, не искам да те нараня, но те фигурират в списъка ми. Рано или късно, всички започват да приказват.

Онзи отново сви рамене.

Харват кимна на Палмър, който извади ножица и разряза дрехите на Джейкъбсън. Ашби влезе с метална кофа, пълна с вода, и купчина кърпи.

— Ще ме давите ли?

Харват наклони глава.

— Всичко е възможно. Зависи от теб.

Палмър откъсна две ленти тиксо от ролката и притисна едната в посивелите косми на гърдите на Джейкъбсън, а другата на също така окосмената лява страна под мишницата му. Хвана двете ленти в ъглите и с рязко движение ги отлепи.

Шефът по сигурността изкрещя от изненада и болка. Когато Ашби сложи самозалепващи се тампони на вече обезкосмените ивици кожа, Харват сподели с него нещо, което беше научил от досието му.

— Преди си пил и „Крестор“, и „Липитор“. А сега си на нещо, което не мога дори да произнеса. В досието ти има и други лекарства за сърце, което ми показва, че...

— Как, по дяволите, си се докопал до медицинското ми досие?

Джейкъбсън се беше втренчил в него.

— Така — продължи Харват. — Според медицинското ти досие или имаш болно сърце, или в семейството ти има сериозна история на сърдечно заболяване. И в единия, и в другия случай заедно ще проведем малък стрес тест.

Още преди да е изрекъл думите, Харват забеляза как тикът пробягва по лицето на мъжа отново.

Кабели бяха пуснати от самозалепващите се тампони до малкия черен куфар „Сторм“, чийто капак беше отворен и обърнат към Джейкъбсън. Той не виждаше какво има вътре, но инстинктът му подсказваше, че това е дефибрилатор, предназначен да подава все по-опасни електрошокове на сърцето му. Когато младата жена свали обувките и чорапите му и постави краката му в кофата с вода, той разбра със сигурност, че е преценил правилно.

— Тази част може наистина да стане неприятна — каза Харват.
— Може умът ти да се залута в няколко посоки, затова ми позволи да те спася от беда. Ето какво знам. Знам, че Фил Дъркин движеше няколко оперативни програми в сянка извън Централното разузнавателно управление. Една от тези програми беше екип за политическа дестабилизация. Да или не?

— Майната ти! — каза Джейкъбсън.

— Грешен отговор! — отвърна Харват, като кимна на Палмър.

Палмър се приготи зад отворения капак на куфарчето, сякаш се готвеше да включи някакъв прекъсвач. Но докато правеше това, Джейкъбсън се обади:

— Чакай.

— Да или не? — изкомандва Харват.

— Чакай... Аз...

Харват погледна Палмър и каза:

— Той протака. Пускай електрошока. Силно!

— Да — бързо каза Джейкъбсън. — Дъркин ръководеше екипа, а Том Къшинг го движеше.

Вече бяха стигнали донякъде. Време беше да се разбере дали онова, което Старк е казал на Бил Уайс в Бостън, е вярно.

— Занимаваше ли се екипът на Къшинг с Арабската пролет?

Шефът по сигурността кимна.

— Екипът на Къшинг беше Арабската пролет. Те организираха всичко. Чак до продавача на плодове, който даде началото в Тунис.

— А в Йордания? — намеси се Райън — И Йордания ли е в списъка?

Тя проговаряше за пръв път по време на разпита и двамата — Джейкъбсън и Харват — я погледнаха.

— Кажи ми! — нареди тя.

— Нямам представа — отвърна Джейкъбсън. — Всички тези страни са еднакви, ако питате мен. Не бих могъл да ги различа на картата, а и пет пари не давам.

— Бившият председател на Федералния резерв, Сойър, финансираше ли оперативните програми на Дъркин, преди да умре? — попита Харват.

— Да.

— Защо? — повтори Харват.

Джейкъбсън отново потъна в мълчание.

Харват погледна Палмър:

— Завърти го докрай и го довърши. Не ме интересува дали сърцето му ще се пръсне. Омръзна ми да ме разиграват.

— Не! — извика Джейкъбсън. — Ще ти кажа.

— Имаш трийсет секунди.

— Саудитска Арабия.

— Тя какво? — настоя Харват.

— Саудитците изнудваха председателя Сойър.

— Как го изнудваха?

— Доларът се обезцени. Резервът емитира прекалено много долари и правителството на САЩ натрупа дълг в размер на стотици билиони долара.

— Я спри! — посъветва го Харват. — Дългът на САЩ далеч не се доближава до това число.

Джейкъбсън поклати глава и се изсмя.

— Нямаш представа колко зле са нещата. Това е пясъчен замък, готов да се срути от край до край. Саудитците го измислиха. Без нашата протекция те ще бъдат премазани. Искаха да създадат буферна зона.

— Какво му влиза в работата на Сойър какво иска Саудитска Арабия?

— Единственото нещо, което задържа нашия пясъчен замък да не се срути, е фактът, че петролът се купува и продава в долари, американски долари. Ако махнеш петрола, всичко заминава. Доларът се срива, икономиката се срутва, а след нея и цивилизацията.

Харват беше потресен.

— И саудитците заплашиха, че ще сторят това? Ще сринат долара?

Джейкъбсън кимна.

— Обикновено разузнавателните им служби не са годни да съберат две и две, но този път излязоха с адски добра идея. Помисли си — когато Съединените щати се срутят, Саудитска Арабия остава на милостта на съседите си. Защо да не направи така, че всички съседи да бъдат съпричастни на каузата ѝ? Да те попитам кой се зае да състави новите правителства във всички държави от Арабската пролет, които сваляха предишната власт?

— „Мюсюлманското братство“ — отговори Харват.

— И на кои мюсюлмани е вярно то — на иранските шиити или на саудитските сунити?

— На саудитските сунити, разбира се. Иран е най-големият враг на Саудитска Арабия.

— Саудитците не са глупави. Всъщност те са много хитри. Не си дадоха труда да предявят ултиматума си пред американските политици, които зависят от повторни мандати и капризите на масите. Минаха през главите им и отидоха право при основния стожер на долара — федералния резерв. Онова, което хората не проумяват — продължи той, — е, че империите се сгромолясват. И с нашата ще стане така, ако не положим максимални усилия да продължим живота ѝ.

— А чия е идеята да се преследват кандидатите за Резерва? — попита Харват.

— На Дъркин.

— Защо?

— Председателят Сойър не финансираше екипа на Дъркин само за Арабската пролет. Той финансираше и маса други проекти. Беше услуга за услуга. Дъркин предизвика Арабската пролет, а в замяна Сойър му отвори кранчето за парите. Имаше само един проблем — все повече го безпокоеше начинът, по който Дъркин върши нещата.

Мандатът на председателя отиваше към края си, а именно той беше натиснал Съвета на директорите и ги бе убедил, че следващият председател трябва да бъде от среди извън Резерва. Петимата кандидати бяха хора, за които мислеше, че успешно ще защитят долара срещу други заплахи на саудитците и ще устоят на Дъркин, което е също толкова важно.

— Но Дъркин е разбрал за кандидатите и ги ликвидира — каза Харват.

Джейкъбсън кимна.

— А после какво? Продължава да убива кандидати, докато стигне до някой, който му харесва?

— Ти не разсъждаваш като Дъркин.

— Просветли ме — отвърна Харват.

— Той никога не е тръгвал да събаря мюсюлманско правителство, без да знае точно кого иска да постави начело.

— Ние не сме били наети, за да предотвратим тези убийства, нали? — попита Харват.

— Не. Трябваше да се види, че Федералният резерв прави всичко по силите си. Освен това искахме да имаме допълнителен комплект очи и уши възможно най-близо до разследването.

— Кои сте вие? Ти и Мънро Луис?

На лицето на Джейкъбсън се появи изражение, което накара оловните фигурки в главата на Харват да се изправят.

— Дъркин е искал Луис да стане новият председател, нали?

Джейкъбсън просто се усмихна.

— И как щяхте да го постигнете?

— Федералният резерв има много тайни. Една от тях би била особено разрушителна, ако излезе наяве.

— Щяхте да изнудите Съвета на директорите да препоръча Луис за председателското място? — попита Харват.

— Директорите не подозират точно за този скелет в гардероба на Резерва. Луис щеше не само да им го разкрие, но и да предложи доста умно решение на проблема.

— Кое то в резултат щеше да изведе името му като кандидат за председателското място.

Джейкъбсън отново се усмихна.

— Ти си дошъл тук, за да убиеш Дъркин и да оправиш кашата.

Джейкъбсън продължи да се усмихва.

Харват проучи лицето на мъжа.

— Какво представлява това за теб? — попита той. — Защо изобщо си се съгласил?

— Световната икономика се разпада. Нещо много лошо, много мрачно се задава на хоризонта. Хаосът и анархията, с които ще се сблъска Съединените щати, ще бъдат невиджани досега в историята. Мащабите ще бъдат повече от библейски — каза Джейкъбсън и спря за миг, преди да продължи. — Бурята идва и никой не може да направи нищо, за да я спре. Исках само място в Ноевия ковчег.

— И не те интересуваше какво трябва да направиш, за да го получиш?

Джейкъбсън се усмихна отново, а Харват беше чул достатъчно. Пътят, който бе извървял, беше излязъл извън всякакви граници.

Излезе от тайната квартира и включи сателитния си телефон, така че със Стареца да могат да си поговорят за това насаме. Това не беше нещо, което може да се реши по телефона. Самият президент трябваше да избере следващите стъпки.

ГЛАВА 73

Вашингтон, Окръг Колумбия

— Наречи го както искаш, Джордж — обърна се президентът към директора на националното разузнаване, — но за мен си е държавна измяна. Ние сме нация на законите. Това ни прави държава. Време е да започнем да прилагаме тези закони и да посочваме хората, които смятат, че са над тях.

— А финансовата ни система? — попита секретарят на департамента по финансите.

— Налага се да я оставим да се срине. Проклетият Федерален резерв не върши нищо друго, освен да дава възможност на банките да поемат все по-големи и по-големи рискове, и когато се провалят, данъкоплатците и техните трудно спечелени пари биват използвани, и то за кой ли път, за да се измъкнем от затруднението. Крайно време е на това да се сложи край.

— Значи да свалим всички ограничения пред финансовия бизнес?

— Не, разбира се — възрази президентът недоволено. — През следващите седемдесет и два часа искам пълен доклад. Държа този бизнес да се рационализира. Възможно е да успеят, възможно е и да се провалят, но ще знаят, че чертата е теглена, и ще се наложи да се съобразяват. Няма да поддържаме вече илюзията, че всеки бизнес е твърде важен, за да се провали, и не искам да чувам, че някой е с прекалено известно име, за да влезе в затвора. Ще е болезнено, разбира се, убеден съм, но е време да приемем лекарството, и то веднага. Не го ли сторим сега, никога няма да се измъкнем от блатото, в което сме затънали. Кредиторите ни искат да знаят не само че сме сложили ред в дома си, но и че ще започнем да плащаме дълговете си. За всяка дейност, която е изнесена от другата страна на океана, правителството ще трябва да създаде благоприятни условия за нови пет тук чрез подобряване на бизнес климата.

— Какво ще правим с Федералния резерв? — попита финансовият секретар.

— Няма да подновяваме срока на договора му.

— Нима? — стъписа се секретарят.

— Точно така — отвърна президентът. — Правото да взима решение дали да се печатат пари има Конгресът и е излишно това право да се прехвърля към някакъв банков монополист, който се прави на правителствена агенция. Имате двацет и четири часа да се явите при мен с идеи как да се освободим от Резерва.

— Но господин президент... — понечи да каже нещо секретарят на Департамента по финансите.

— Никакво „но“. В тази страна и преди са закривали централна банка. Крайно време е да го сторим отново.

— За икономиката този удар ще е...

— Онова, от което държавата се нуждае — довърши президентът.

Обсъдиха още няколко допълнителни проблема и президентът освободи секретаря, след като му благодари за присъствието.

Харват, Райън, Уайс и Рийд Карлтън бяха следващите, които бяха поканени в Овалния кабинет. Всеки от тях се срещаше за първи път с президента. Той им посочи канапетата в центъра на помещението и ги помоли да се настанят.

— Видяхме на влизане финансовия секретар — обади се Карлтън. — Не изглеждаше никак добре.

— Така е — отговори президентът. — А какво ще кажете за състоянието на икономиката ни? Този човек би трябвало да си ляга всяка вечер с мисълта дали на сутринта няма да му се наложи да се обеси на първия стълб, ако нещата не се подобрят. Защото аз лично си лягам с тази мисъл.

Президентът бе избран най-вече заради здравия му разум и сериозния подход към проблемите. Той бе изключително харизматичен и за разлика от много политици във Вашингтон, очевидно не само го беше грижа за състоянието на държавата, но и държеше да е напълно сигурен, че нещата може да тръгнат към подобряване и провалът не е неизбежен.

— Тук сте обаче не за да говорим какво ме държи буден нощем — продължи президентът. — На първо място, искам да ви благодаря за

това, което свършихте. Разбирам, че има още няколко души, които ви помогнаха — госпожа Слоун Ашби и господата Чейс Палмър и Матю Санчес. Моля да им предадете моите благодарности.

Карлтън го увери, че ще бъде направено.

— Чудесно, а сега на работа — рече президентът. Премести поглед от Райън към Уайс и след това към Макгий. — Не знам какво, по дяволите, става в ЦРУ, но е време да му се сложи край. Държа нещата там да се прочистят и да се установи свършено нов подход. Толкова много патриотично настроени мъже и жени работят там, готови да отидат накрай света за своята страна, но се налага пътят им да се прочисти от задръстените бюрократи. Цялата тази история с Фил Дъркин никога нямаше да се случи, ако прочистването беше направено по-рано. Вече поисках оставката на директора на ЦРУ.

Макгий и Райън се стъписаха.

— Но кой ще го замести? — не се сдържа Макгий.

— Вие — гласеше отговорът на държавния глава. — Вие двамата.

— Двама директори? — попита Райън.

— Освен ако не сте убедени, че и един човек би могъл да преобърне нещата в Управлението за дванайсет месеца.

Стареца се усмихна.

— Да смятам ли, че одобрявате?

— Да, сър — отговори Карлтън. — Всъщност, ако мога да отбележа, това отдавна трябваше да се случи.

— Ето, случва се сега. — Сетне погледът му се спря на Уайс. — Имате ли желание да се разделите с живота на пенсионер и отново да служите на страната си?

— Ако страната ми има нужда от мен, ще се радвам.

— Според мен Райън и Макгий ще бъдат достатъчно заети. Ще се нуждаят от някого, комуто имат доверие, за да ги съветва кой да остане, кой да си върви, какво да се спаси и какво да се ликвидира. Не мога да ви обещавам, че задачата ще ви покрие със слава, но съм сигурен, че ще получите одобрението на благодарната нация.

— Благодаря ви, сър, за мен ще е чест — кимна Уайс.

— Чудесно. Говорих вече с Негово Превъзходителство краля на Йордания. Той, естествено, се направи на много ядосан, че хората от неговото разузнаване са изнудвали ЦРУ с терористичен заговор, за да

измъкнат информация за екипа по политическа дестабилизация на Дъркин. Увери ме, че цялата информация, с която разполагат, ще бъде споделена с нас. Райън, бих желал да обсъдите това с генерал Джонсън, който на свой ред ще ме държи в течение.

— Да, сър — отговори кратко Райън.

— Какво още остана? — Президентът прелисти бележките си. — Помолих главния прокурор да ми даде препоръки относно това какво да се направи със Сал Сабатини и онзи Самюъл. Трябва да призная, че не се тревожа толкова за съдебния процес, колкото от факта, че има други като тях, които са в действие. Доктор Уайс, настоявам да насочите вниманието си към „Клуба на плувците“ и останалите програми в сянка на Управлението.

— Разбрано, сър — отвърна Уайс.

— Като стана дума за програмите в сянка на Дъркин, разбирам, че последният член на екипа по дестабилизация, Тара Флеминг, е била задържана от ФБР и е била разпитвана. Очаквам да се срещнете при първа възможност с директора на ФБР и да обсъдите какво ще стане с нея. Кое то ме довежда до мисълта и за господин Мънро Луис от Федералния резерв. Той, по дяволите, трябва да бъде съден за стореното. Шефът по сигурността ще отговаря като негов съучастник. Мисля, че ще е справедливо. Пропуснах ли нещо?

Карлтън повдигна вежда.

— Ще стигна и до вашата молба — отговори президентът на немия му въпрос. Погледна останалите и продължи: — Искам да ви благодаря за това, което свършихте. Иска се голям кураж. Само подобна смелост и саможертва ще доведат тази страна отново до водещото ѝ място в света. Не го забравяйте, когато нещата на седмия етаж в Лангли станат напечени. Защото това неизбежно ще се случи.

— Няма да го забравим — обади се Макгий, докато се изправяше и се ръкуваше с президента. — Благодаря ви, сър.

Райън и Уайс го последваха, стиснаха ръката на президента и се сбогуваха, напускайки Овалния кабинет с Боб Макгий. Харват и Стареца останаха, съсредоточили погледи върху директора на националното разузнаване и президента.

Президентът се обърна към Карлтън:

— Генерал Джонсън сподели с мен какво се е случило в Сомалия и вашата молба да припишем стрелбата и пораженията на Дъркин.

Смятам да удовлетвори молбата. Уговорете всичко със служителите от кабинета ми, а аз ще го подкрепя. Ала технически този разговор не се е състоял.

— Разбрано — отвърна Стареца, щастлив, че акцията „Сиена Стар“ ще бъде приключена, а агенцията му ще си получи заплащането.

— Научих също, че сте загубили договора си с Департамента по отбраната и оттогава сте в затруднение.

— Не бих казал, че...

— Точно така е, сър — намеси се Харват, прекъсвайки шефа си.

— Научих също така, господин Харват, че сте работили за предишен президент и сте отбелязали някои сериозни постижения. Какво стана, че следващата администрация не продължи да работи с вас?

— Имахме различни гледни точки, сър.

Президентът се замисли за миг.

— Готов съм да се боря яростно за бъдещето на Америка. Никога не съм го крил. Но преди да се върнем към благосъстоянието и изобилието, смятам, че трябва да се изправим лице в лице с непрогледния мрак и да се подложим на проверка така, както това никога не е ставало в нашата история досега. Когато това се случи, Съединените щати ще се нуждаят от най-добрите и най-умните. Те ще разчистят мрака и ще поемат битката с враговете, които биха искали да ни съсипят — и външните, и вътрешните. Бих искал да мога да разчитам на вашата организация и да бъдете част от тази борба. С някои от реорганизациите, които генерал Джонсън и аз планираме в средите на разузнаването, вярваме, че може да се намери място и за вас. Това представлява ли интерес?

И Карлтън, и Харват отговориха в един глас:

— Да, сър.

— Радвам се да го чуя — заключи президентът и се изправи, давайки знак, че срещата е приключила.

Докато ги изпращаше с бавни стъпки до вратата, той сподели:

— Един мъж, заемал този пост преди години, е казал, че свободата само след едно поколение ще бъде заличена. Тази свобода не я предаваме на децата си по кръвен път. За нея трябва да се борим, да я браним и да им предадем да я продължат, за да не се стигне дотам в годините преди нашия залез да разказваме на тях и на техните деца

какво е било, когато хората в Съединените щати са били свободни. — След това стисна ръцете им с думите: — Щастлив съм да знам, че и двамата ще сте до мен в тази борба.

ЕПИЛОГ

Кейп Код, Масачузетс

— Обещавам ти, че няма да позволя нищо да му се случи — заяви Харват. — Повярвай ми.

— Казва човекът, който ме излъга, че не може да плува.

Харват се усмихна и я привлече в прегръдката си.

Усети мекотата на топлатата ѝ кожа, тялото ѝ прилепваше съвършено към неговото. Целуна шията ѝ под ухото и леко и закачливо я ухапа. Тя тихичко изскимтя и се опита да се откъсне, но не успя. Той здраво я държеше.

Бяха прекарвали край брега цяла седмица и Харват не помнеше да е бил някога толкова щастлив. Същото важеше и за Лара Кордеро.

Той и Марко бяха неразделни — носеха кофички, пълни с камъчета и миди, сухи клони и огромни парчета дърво, изхвърлени на брега. Малкото момче се заливаше от смях, когато Харват се правеше, че му е много тежко и не може да ги вдигне. Строяха пясъчни замъци, дълбаеха дълбоки дупки и ходеха за сладолед поне веднъж на ден. Караха колелета навсякъде.

Беше прекрасна ваканция, а Харват и Лара имаха нужда от нея. Въпросът, който непрестанно излизаше на преден план, бе дали отношенията им да се ограничат само с тази ваканция.

Според Харват Лара бе направо разкошна, страшно упорита и завършена по свой собствен начин, а беше и много умна. Макар да бе напълно против нейния план за залавянето на Сал Сабатини, тя се оказа права. И неуморно му го напомняше.

Лара се боеше от престрелка в апартамента си, защото някой от родителите ѝ или момченцето можеше да пострада. С пълно право бе поставила сигурността им на първо място. Нито той, нито тя знаеха със сигурност дали Сабатини е все още в апартамента, но инстинктът ѝ подсказваше, че той я чака там.

Беше дала на Харват ключа от задната врата, като го накара да обещае, че само ще изведе Марко на безопасно място. Харват спази

обещанието си, събуди съседите на първия етаж и им предаде детето, като изрично ги предупреди да не отварят вратата на никого. Едва тогава се качи на етаж на Лара, за да ѝ помогне.

Тя бе успяла да предаде на родителите си да изтичат с всички сили навън, щом Сал я изведе от дневната и тръгне към стаята на Марко. Сал беше толкова изненадан в този момент, че тя сериозно се разтревожи да не я убие. Единственото, което я утешаваше, бе, че Харват вече е спасил сина ѝ и дори да не успее да се върне навреме, за да ѝ се притече на помощ, детето е в безопасност.

Харват обаче се върна и на практика я спаси. Беше спазил и другото си обещание — да убие Сал само ако няма друг изход.

Когато след време го попита защо просто не е изненадал бившия ѝ партньор и не го е повалил с дръжката на оръжието си, Харват отговори:

— Ти каза да не го убивам. Не каза, че не мога да стрелям в него.

Чувството му за хумор бе едно от нещата, които наистина я привличаха.

Втората нощ в Кейп Код, след като сложиха Марко да спи, те отвориха бутилка вино и седнаха да поговорят. Тя задаваше въпроси, а Харват отговаряше. Лара искаше да знае всичко за него и той ѝ разказа неща, които никога не бе споделял с жена.

Не се размекваше лесно, но пък и не беше толкова закоравял, че да не може да направи в сърцето си място за жена като Лара Кордеро и за сина ѝ. Боеше се да си го признае, но се бе влюбил в момченцето от първия миг и сякаш това се беше случило и с Лара.

Нямаше представа докъде може да стигне цялата тази история. Знаеше само, че иска да продължи живота си с тях. Докато влачеше по плажа големите дървени парчета, изхвърлени на брега, беше сигурен, че Марко ще бъде в неговата лодка. Лара беше друг въпрос.

Тя трудно говореше за миналото си, а и той не настояваше. Не го интересуваше какво е останало зад тях в живота им. Вълнуваха го единствено бъдещето и днешният прекрасен миг.

Не Харват предложи да дойдат точно на това място на плажа. Лара настоя.

— Крайно време е да се сбогувам — сподели тя и той нямаше нищо против. Приключването на една връзка е от голямо значение, особено когато е била толкова важна.

Прекараха следобеда в занимания, поискани от Марко, но не влизаха във водата. Присъствието им тук на Кейп Код бе само по себе си достатъчно сериозна стъпка. Да влязат в морето там, където бе загубила съпруга си, щеше да е прекалено.

Харват ѝ се усмихна и вдигна Марко на ръце.

— Обещавам — рече той. — Всичко ще бъде наред.

Лара го изгледа и постепенно лицето ѝ грейна в усмивка. Харват видя или по-скоро се надяваше, че забелязва как някои прегради падат, подобно на онези доспехи, които се бяха свлекли една по една от личността ѝ на полицай, докато пътуваха към дома ѝ в края на онзи драматичен ден.

Лара се изправи на кърпата си, обви ръце около Харват и детето и целуна и двамата.

— Знам, че ще е наред — промълви тя. — Да влезем всички.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.